

Robert Němec:

„Moderní advokátní kanceláře potřebují moderní advokátní komoru.“

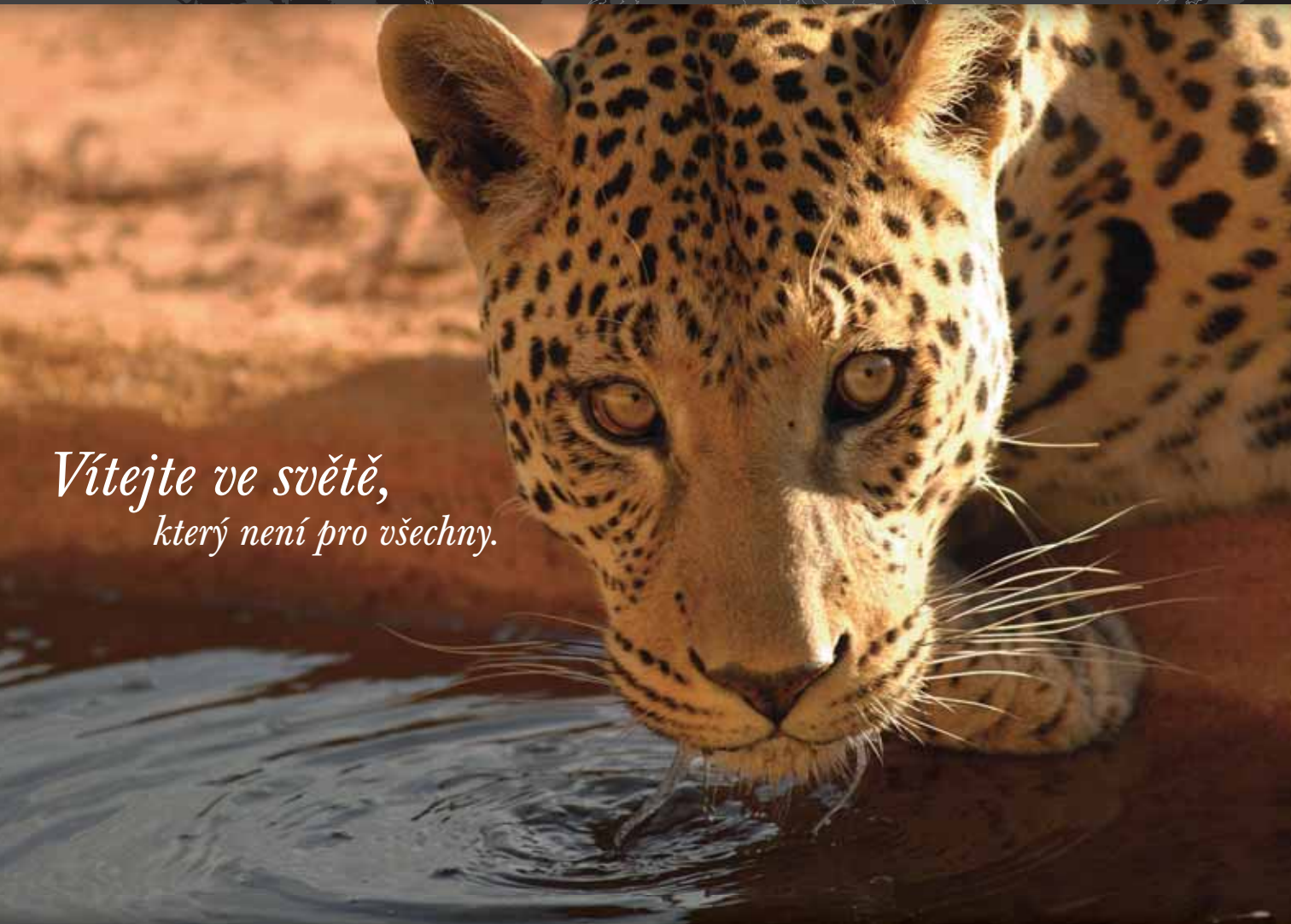
Martin Vychopeň

Ve vedení ČAK by měli být lidé, kterým nepůjde o prospěch osobní, ale především o prospěch advokacie. (str. 14)

Roman Jelínek

V legislativní oblasti má Komora oproti jiným profesním stavům velké rezervy. Měla by se v následujícím období zasadit o zavedení „advokátského procesu“. (str. 22)

*Vítejte ve světě,
který není pro všechny.*

www.privileq.cz

PRIVILEQ
Luxusní cestování

obsah

úvodník

- 2 Chvála sdílení

názory

- 5 Tak kdo bude další?
6 Nový občanský zákoník aneb žádný strach!
8 Vláda práva nebo vláda pevné ruky?
10 Zamyšlení k mediální pověsti české advokacie
12 Je odškodnění za neoprávněnou vazbu a výkon trestu dostatečně vysoké a rychlé?

rozhovor

- 14 Martin Vychopeň
18 Robert Němec
22 Roman Jelínek
26 Antonín Mokry

aktuálně

- 33 Unikátní projekt láká do Prahy čínské studenty
34 Nová advokátní kancelář Nedelka Kubáč advokáti

lidé

- 37 Kdo kam

z právní praxe

- 45 Cenné papíry v novém občanském zákoníku – flexibilní režim
48 Ochrana vlastníků nemovitostí dle nového katastrálního zákona po rekodifikaci
50 Akciová společnost po rekodifikaci
53 Ve správním řízení je třeba obezřetně si hlídat svá práva
57 Víte, co čeká Vaši společnost po 1. lednu 2014?
58 Za chyby se platí aneb k odpovědnosti insolvenčního správce

- 60 Postavení průměrného spotřebitele v úvěrových vztazích
62 Úprava promlčení v novém občanském zákoníku
64 Některé procesní otázky trestní odpovědnosti právnických osob
69 Kvadratura kruhu – společný zájem věřitelů a pokyny zajištěného věřitele při provozu podniku dlužníka v insolvenční
76 Jak to bude s obchodními podmínkami podle NOZ?
78 Spory se státem o náhradu za omezení vlastnického práva jako boj s větrnými mlýny
80 Konflikt zájmů při nabytí majetku společnosti od 1. ledna 2014. Absolutní či relativní neplatnost právních jednání?
82 Požadavky na způsob zpracování nabídkové ceny ve veřejných zakázkách ve vztahu k DPH
84 Vedlejší ujednání při kupní smlouvě dle nového občanského zákoníku
86 Některé aspekty poskytnutí služebního vozidla k osobním účelům zaměstnanců
89 Prokazování kvalifikace ve zjednodušeném podlimitním řízení
97 Nabytí vlastnického práva od nevlastníka v novém občanském zákoníku
102 Konec bytových náhrad
105 Ke smlouvě o dílo podle nového občanského zákoníku
108 Aktuální stav právní úpravy řízení o vyslovení přípustnosti převzetí nebo držení v ústavu zdravotnické péče
111 Novela zákona o pohonných hmotách
114 Zajištění závazků při střetu zájmu podle ZOK
118 Jak to bude s kumulativním hlasováním?

judikatura

- 122 Z aktuální judikatury Nejvyššího soudu

lifestyle

- 136 Operativní leasing aut je přitažlivý i pro právníky
138 Čeští právníci již vášeň v diamantech naši...
142 Prestižní veletrh komerčních nemovitostí EXPO REAL začíná již 7. října v Mnichově
144 V zajetí designu
146 Je tady září a s ním festival VZÁŘÍ Třetí ročník Festivalu světla a videomappingu v Olomouci
149 Karlín: ideální lokalita pro práci i odpočinek
150 Tajemný goodwill – kdy a kolik za něj zaplatit?
152 Farmy Roter Hahn – když chcete odpočívat v Alpách
154 Reiters Supreme ***** a Reiters Finest FamilyHotel****
158 Luc Pirlet
160 Když středoškoláci studují v zahraničí Roční výměnné pobyty středoškoláků Rotary Youth Exchange
162 Vinograf Wine Bar – nově otevřen na Senovážném náměstí
164 T.M.Lewin v České republice

Chvála sdílení

Google se měl vyjádřit, že „Uživatelé Gmailu nemohou očekávat soukromí“. Uživatelé Gmailu prý nemohou ani předpokládat, že jejich emaily jsou důvěrné.

Uvedené mělo být ze strany společnosti Google sděleno v souvislosti s probíranou účastí společnosti na „monitoringu“ uživatelů internetu, prováděném americkou National Security Agency.

V reakci na uvedené se pak ozvaly hlasy kritizující společnost za to, že údajně porušuje zákony ochraňující listovní tajemství, sledujíc obsah emailů zákazníků a podle toho jim vnucující reklamy.

Položme si otázku, opravdu je namístě být v dnešní době překvapen? Skutečně lze předpokládat, že zvláštním způsobem nezabezpečená komunikace mezi běžnými lidmi bude pro někoho tabu, to pak komunikace probíhající v elektronické podobě, kdy případný slídil

nemusí překonávat fyzicky překážku, ale jen si určitým způsobem „půjčí“ data, která obratem „vrátí“?

Vždyť to všichni ví, pokud to neví, tak tuší a pokud netuší, pak se s tím nedá nic dělat. Z čeho by přece firmy tohoto typu mohly generovat zisk? Z čeho vůbec dnes, v době „informační společnosti“, lze generovat zisk při činnostech, jejichž předmětem jsou čistě datové služby, pokud za tyto služby není přímo placeno? Jedinou cestou je přece „prodat“ své zákazníky. Prodej pak jen může mít více podob.

Pro toho, kdo provozuje emailové služby je důležité doručit zprávu. Není důležité, kdo všechno bude vědět, co ve zprávě je. Ono to tedy možná pro autora zprávy a příjemce důležité je, ale v současné době jim musí být jasné, že pokud nemají co skrývat, tak... Nebo snad mají co skrývat? Něco skrývat by ale nebylo správné. To by totiž mohlo něco znamenat... To by dokonce mohlo i někomu komplikovat práci...

Takže pokud chceme fungující ekonomiku, nebojme se o svoje data. Buďme rádi, že naše zprávy obdrží adresát a akceptujeme, že se do nich zkrátka někdy podívá i někdo jiný, vždyť nás vlastně možná právě tak brání před námi samými.

Při optimistickém úhlu pohledu vidíme, že důležité je sdílet. Cokoliv, ale sdílet. Data, myšlenky, manželky, možnosti, odpovědnost (jen ně-

kdo), moc, moc všeho, majetek (to ne, tyhle pokusy v minulosti neprošly), atd. Prostě okruh sdíleného se průběžně mění a koriguje, je to prostě takový dynamicky se utvářející systém. V každém případě ale ještě jednou – sdílení fakticky osvobozuje. Kdo totiž může být fakticky svobodnější než ten, kdo si je vědom, že je kdykoliv kontrolovatelný. Takový člověk pak musí být rozhodně klidnější a spokojenější, neboť nemusí mít výčitky svědomí, že by někde něco tajil – jen si to prosím zkontrolujte. No a pokud by to snad nepochopil, je to jen a jen jeho chyba, možnost pochopit to, měl.

Cestu do uvedené ideální společnosti nám sice ještě kazí někteří zpátečníci, jako např. zastánci původního konceptu autorských práv, apod., nechápající dějinnou nutnost rozvoje sdílení, ale on jim to již někdo vysvětlí. Nebo nevysvětlí a z vítězí stávající mezistupeň, že veřejné je jen osobní a za ostatní se bude pořád platit, ale co, za to vnitřní osvobození to přece stát bude. Pokud by to ale ve skutečnosti bylo jinak, to už by se snad někdo přece musel ozvat?!? Minimálně v České republice by už přece Osobnosti určité někde kempovaly?!? ●

Mgr. Jaroslav Vaško

T.M. Lewin

Byznys móda z londýnské City

Nákupní Galerie MYSLBEK · Centrum CHODOV · Centrum ČERNÝ MOST · Obchodní centrum NOVÝ SMÍCHOV
On-line obchod na: www.tml Lewin.cz

Brož
&
Sokol
&
Novák

Advokátní kancelář

Attorneys
Rechtsanwälte

Sokolská 60, 120 00 Praha 2,
Tel: 224 941 946, Fax: 224 941 940,
E-mail: advokat@akbsn.eu,

www.akbsn.eu

Pobočky:

- Praha: Ječná 39a, 120 00 Praha 2, tel.: 221 995 216-218, vyřizuje pohledávky DP hl.m. Prahy
- Přerov: nám. T.G.Masaryka 11, 750 02 Přerov, e-mail: akprerov@akbsn.eu
- Litoměřice: Mírové nám. 30, 412 01 Litoměřice, e-mail: aklitomerice@akbsn.eu
- SR: Špitálska 10. P.O.Box 22, 8514 99 Bratislava, Slovenská republika

Naše kancelář poskytuje právní služby ve všech oblastech práva, zejména v oblasti práva obchodního, občanského – procesního i hmotného, správního, rodinného, pracovního a trestního. Zabýváme se i rozhodčím řízením. S nárůstem klientely a rozšířením poskytovaných služeb jsme zřídili další pobočku v Praze a pobočky v Přerově, v Litoměřicích a ve Slovenské republice. Právní služby poskytujeme v jazyce českém, anglickém, francouzském, německém, polském, ruském a ukrajinském. Advokátní kancelář Brož & Sokol & Novák je členem mezinárodního sdružení International Jurists a může prostřednictvím tohoto sdružení zajistit poskytování právní služby po celém světě.

**Advokátní kancelář
byla vyhodnocena jako
„Právníká firma roku“
v oblasti trestního práva
za rok 2010, 2011 a 2012.**

Tak kdo bude další?

Letošní léto bylo věru pestré. Na chvíli to vypadalo, že by se to ještě pořád dalo brát jako taškařice. Sice hodně do černa, ale s tím nemám problém. Takže, když jsem se tak díval na fotografii nové vlády, té, co jí Poslanecká sněmovna nevěří, tehdy však čerstvé, ještě teplé, tradičně sešikováné na schodech do Španělského sálu, s gosudarem uprostřed, napadlo mě: Tak kterejpak z vás to bude? Dokonce jsem možná na chvíli měl i výraz návštěvníka rybiho restaurantu, zírajícího do akvária, zatímco v pozadí stojí cí číšník se sítkou v ruce čeká, kterou rybu si pán vybere. Až tak do toho ale OČTŘ kecat nemůžu. Kterému exministřovi nadělí a co bude v usnesení o zahájení trestního stíhání, je čistě jejich věc. Možná to nějak souvisí i s tím, že ryby se loví pro potravu, exministři se ale stíhají pro zábavu. A už nejen exministři. Nadšení, co jak známá, má sílu povodní, bere teď i poslance a exposlance, primátory a exprimátory, náměstky ministrů, prostě politiky všeho druhu. „Nadešel čas a voní galejemi“, můžem si do toho zazpívat.

Být dnes ministrem nebo obecněji politikem, lhostejno na jaké úrovni, je stejně riziková profese jako být ve středověku čarodějnicí. Stačí, aby na něj někdo ukázal prstem a zásahová jednotka si už navlíká kukly. A šmokové ostří pero, aby se pateticky ptali „svojích čtenářů“, na co že máme ministra, když napřed něco podepíše a pak se za to nechce nechat zavíť? A vymlouvá se pacholek, že věci nerozumí, ale jeho podřízení mu řekli, že je to v pořádku a jen ať to signuje. Tak když tomu nerozumí, co tam leze, ptá se šmok čtenářstva a tetelí se na dálku blahem, jak to té bandě politiků natřel. Chybí mi už jen u nás tak oblíbené a tradiční dopisy pracovních kolektivů. Možná, že v době eGovernmentu by někdo mohl vzor petice píchnout na web. Pro jistotu už i s požadavky pracujících. Jinak hrozí, že někteří, zejména starší soudruzi, si budou přát pro třídního nepříte-

le „špagát“ anebo „čtyři tankové divize a pluk námořní pěchoty“. A ještě to ze zvyku pošlou do Moskvy.

Ovšem pak se do toho vložil pan prezident. Snad aby předvedl, jak bude národu chutnat jeho absták. A je po ptákách, protože to už fakt legrace není. Nejdřív ve své hradní slují pochválil olomouckého vrchního státního zástupce za to, jak dokonale přehlédl imunitu obviněných. A hned nato nakopl rovnou celý Nejvyšší soud. Rozhodnutím o imunitě tří stíhaných exposlanců prý v jeho očích ztratil Nejvyšší soud důvěru jako instituce. An bloc. Asi by se čekalo, že než jeden z nejvyšších představitelů výkonné moci řekne něco takového o jednom z nejvyšších orgánů moci soudní, musí se stát něco hodně zásadního. U nás ale stačí tři rozhodnutí. Prezident z nich chápe nejspíš jen výrok, ale když se mu nelíbí, ať jdou k čertu všichni soudci, co tam sedí. Asi bude potřeba popopavit Ústavu, aby bylo jasné, že soudy tu jsou výhradně pro potěchu a obveselení potentátů.

O tom, že prezidentský kopanec je neférový, není žádná. I kdyby ta tři rozhodnutí byla špatná, co ty stovky dalších? Kvůli čemu ztratily prezidentskou důvěru civilní senáty? Že sedí s těmi lumpy trestními v jednom domě? A co ty trestní senáty, co ve věcech exposlanců nerozhodovaly? Asi že měly pachatele rozhodnutí, co nešmakuji hlavě státu, preventivně umlácit. Nejlépe komentářem k trestnímu zákoníku, protože to by, vzhledem k jeho hmotnosti, technicky nebyl žádný problém.

Na to, že občas sotva stojí, kope prezident zdatně. Zvláštní je, že to nikomu až tak nevadí. Nijak razantně se neozvali soudci, ač prezident jasně dává najevo, že jen takový soud mu bude po chuti, který mu bude též i po vůli. A tak poté, co vyjádřil pohrdání ústavními zvyklostmi, jasně říká, že představa o nezávislosti soudu je taky idiotská. Možné ale je, že už jsou soudci o stupeň dál a přestali brát prezidenta vážně. Něco by na tom bylo. Poté, co předvedl světu svéráz národního návštěvování korunovačních klenotů a pak to trumfnil vodními orgiemi v nafukovacím člunu, fakt moc důvěryhodně nevypadá. Natož střízlivě. Nicméně, když si začíná, měl by slyšet jasnou odpověď. Ta se ne-

konal. Neozvaly se ani nejrůznější lidskoprávní spolky, asi že se líp kecá o porušování lidských práv někde na Zambezi. Mlčení novinářů naopak chápu. Většinově sdílejí podobnou filozofii. Jen s tím rozdílem, že soudit by se mělo podle toho, jak oni píší. Sumárně to ale vypadá, že nezávislou justici u nás za rodinné stříbro moc lidí nepovažuje.

A nejen že se prezident naverboval do Nejvyššího soudu. Poté co jeho předsedkyni instaloval do svého poradního orgánu, zase ji exemplárně vyhodil. Prý, že se dost nedistancovala od svých kolegů. Což se mi zase docela líbí a budiž to tak i do budoucna. Nechá-li se soudce angažovat do jakéhokoliv spolku s tímhle prezidentem, musí počítat, že je za šaška a i tak dopadne. Ostatně, má být soudce vůbec poradcem představitele výkonné moci? Není to důvod namítnout mu podjatost, kdykoliv by měl soudit něco, kde stranou bude stát? Já bych řekl, že určitě a vsadím se o cokoli, že by to při prvé příležitosti někdo namítl.

Je dobrým zvykem stěžovat si na úpadek mravů a hodnot. Už po staletí. Hodnoty nicméně zůstávají, jen na ně občas někdo kašle. Bude me mít nepochybně časem lepšího prezidenta, což mu zase nedá až tak moc snažení. Aktuálně je laťka dost nízká. I móda kriminalizovat kde co a kde koho taky časem přejde. Ovšem, jestli nevíte, co znamená OČTŘ, nebojte se zeptat. Možná to budete potřebovat dřív, než si myslíte. Nalezitě politiků nejsou nevyčerpatelná. ●

JUDr. Tomáš Sokol,
advokát
Advokátní kancelář Brož & Sokol & Novák

Nový občanský zákoník

Tak je to tady", pravila jedna stará moudrá kolegyně, „ten občan bude fakt platit a já se asi picnu“. Marně jsem přemýšlel, proč ji tak silně rozrušuje představa, že její klient patrně bude muset něco zaplatit, ledaže by tak byl nucen učinit v důsledku jejího selhání, což bych pak samozřejmě chápal, ale po několika brilantně formulovaných dotazech jsem pochopil, že jsem nic nepochopil a že důvodem paniky je neodvratně se blížící datum 1. 1. 2014, které, na rozdíl od kdysi přeceňovaného rizika výpadku všech počítačů s nástupem nového tisíciletí, tentokrát přinese skutečnou katastrofu v podobě účinnosti nového občanského zákoníku a nekonečné řady prováděcích předpisů, o jejichž obsahu lze zatím jen spekulovat, a proto je lepší se v nich dále nepítvat. V čem má spočívat katastrofa nového občanského zákoníku se pokusím vysvětlit v následujících řádcích a již na tomto místě uklidním nervově labilnější čtenáře slibem, že se zároveň budu snažit rozptýlit, podle mého názoru, přehnané obavy, které jsou s novým občanským zákoníkem spojovány.

V první řadě většina mnou oslovených právníků všeho druhu (byl jsem převlečený za novináře, což nebylo nijak náročné, stačily jedny odrbané džíny, ušmudlané bavlněné tričko tmavé barvy, sportovní boty a jako zlatý hřeb pro zvýšení autentičnosti mé příslušnosti k novému stavu jemně začerněné ruce tiskařskou barvou) vyjadřovala obavy z nutnosti novou právní úpravu přečíst či seznámit se s ní jiným způsobem, což samo o sobě může být náročné s ohledem na množství ustanovení, která jsou v novém občanském zákoníku obsažena. Takřka všichni dotázaní neprojevovali žádné nadšení z mých poznámek typu „člověk se přece

má učit celý život a toto je úžasná příležitost být u zrodu nového práva“ nebo „měli byste být šťastní, že Vaše mozky nezakrní!“, přičemž agresivnější typy používaly výrazy, které si našťástí již přesně nepamatuji, ale stejně by byly jen ztěží publikovatelné. Díky mírným znalostem psychologie jsem ovšem chápal, že jejich agresivita je vyvolána strachem z onoho nového a rozsáhlého díla našich předních právních odborníků a následně i politických laiků a zejména strachem z toho, že takto velkou porci nezvládnou v potřebném čase tak, aby svou profesi nadále vykonávali s dosavadní lehkostí. Devět z deseti dotázaných přiznalo, že celý zákoník ještě nestihli přečíst, desátý přiznal, že ho přečetl celý, ale na jeho konci zapomněl, co četl. Potud jen stručně k výsledkům mého průzkumu, přičemž z jeho vyhodnocení budiž ještě zmíněno, že kromě novosti a délky panují největší obavy z následného rozhodování soudů (tzv. totální nepředvedatelnost), kvality soudců (oni to taky nepřečetli), použitých archaických termínů a strachu z povolební nové politické garnitury, která by ráda nový občanský zákoník rychle novelizovala. V neposlední řadě nadšení nepanovalo ani z nutnosti absolvovat různá školení a následně nakoupit mnoho zákoníků s komentáři, spojená s nikoliv zanedbatelnými náklady, délkou nutného samostudia a samotným časem, potřebným k pochopení celé problematiky.

I přes uvedené obavy zazněly občas pozitivní ohlasy, byť jich bylo poskrovnu. Tak například jedna advokátka známá z televizních relací „Vím vše“ přiznala, že s novým zákoníkem v pevné vazbě vypadá výrazně erudovaněji než s jeho současným hubeným bratříčkem, anebo populární soudce nejmenovaného soudu přiznal, že se těší, až se zákoníkem zaklepe namísto kladívka, které si vždy přál. Stejnou

aneb žádný strach!

radost vyjádřila jistá drobná předsedkyně senátu, již nová norma umožní, že bude vypadat vsedě vyšší než ve skutečnosti, což při jejich 142cm každý pochopí.

Nyni se tedy dostáváme k tomu podstatnému, t.j., zda je nový občanský zákoník skutečně takovou hrozbou pro ty, jimž přináší jejich životy, anebo zda se jedná jen o přehnané obavy, které lze snadno rozptýlit.

Vydeme-li ze samotného názvu nového právního předpisu, je delší než ten stávající, avšak jen proto, že se mu říká „nový“ občanský zákoník. Zde je skutečně patrný rozdíl, protože stávajícímu občanskému zákoníku se neříká nový. Toto je tedy nesporně první zásadní rozdíl mezi současnou a novou právní úpravou. Zde ovšem pozor, současnému občanskému zákoníku se neříká ani „starý“, byť starý nesporně je, uvážíme-li, že mu je 49 let! Dámy prominou, 49 let v životě ženském samozřejmě není žádný věk, ale u právního předpisu v zemi tak turbulentní jako ta naše, ač neustále novelizovaného, již nelze než přiznat, že jde o něco zastaralého. Výraz „nový“ ovšem není včleněn do názvu předpisu a používá se pouze k rozlišení současného a budoucího občanského zákoníku a v této souvislosti se také používají příslušné zkratky OZ a NOZ. Inteligentní čtenáři, tím spíše právníci vzdělaní, pochopí, která zkratka co znamená, a já budu moci přejít k dalším pozitivním závěrům, nicméně obě zkratky budu již dále používat, takže je doporučuji nezaměňovat!

OZ (přece jenom raději ještě jednou uvedu, že znamená občanský zákoník – ten současný!) má 9 částí a končí článkem nebo paragrafem 879 e, zatímco NOZ (to je ten druhý!) má jen 5 částí, skutečně jen slovy pět částí (to bylo zbytečných obav, vidíte?!!!) – to je ta dobrá zpráva!

– a končí článkem 3081 (nikdo není poslem výhradně dobrých zpráv). Takže suma sumárum se nic strašného nestalo, máme sice víc paragrafů ke studování, ale jen v méně částech aneb výsledek je neutrální. Takže zde mohu konstatovat s mým oblíbeným Williamem – mnoho povyku pro nic.

Další významnou změnu nalézáme již v první větě OZ i NOZ. V prvním případě se Federální shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky usneslo na textu OZ, zatímco NOZ byl přijat jen Parlamentem! Toto zjednodušení ve prospěch NOZ není třeba jistě dále komentovat a jistě významnou měrou přispěje k uklidnění hysterie kolem NOZ.

Při pohledu na OZ si nelze nepovšimnout, jak často se v textu objevuje výraz „zrušen“ nebo „zrušeny“. Skutečně, velké množství článků bylo zrušeno, přičemž výraz „velké“ je třeba vykládat doslovně. Tento problém se u NOZ vůbec nevyskytuje, a tak lze NOZ z tohoto pohledu považovat za výrazně zdařilejší, kdy všechny články na sebe navazují. Další rozdíl spočívá v tom, že v OZ se hemží články opatřené nejen číslicí tento článek označující, ale navíc často i malými písmeny abecedy, což vede k nutnosti častější výměny brýlí na čtení, protože daná písmenka jsou velmi malá, a tak zdravotně škodlivá. Tento nešvar se u NOZ podařilo zcela vymýtit ku prospěchu zrakového smyslu.

OZ je zákon č. 40 z roku 1964, NOZ č. 89 z roku 2012. Jsem přesvědčen, že ten rozdíl je přímo do očí bijící. Číslice 40 je sice kulatá, zaokrouhlená na desítky, ale jinak nicnefajkáci, zatímco 89, to už je jiná! Přece sametová revoluce! Nevím jak Vy, ale já při pohledu na tuto číslici beru do ruky klíče a prsa se mi dmou revoluční

touhou. A takto naladěn nemohu nenalézt potěchu při studiu NOZ.

Kdo ještě nadále není přesvědčen o výhodách NOZ, zmíním další bombónek – školení! Díky rozsahu nové úpravy existuje široká nabídka několikadenních školení v nejrůznějších rekreačních zařízeních, kde přednáší leckdy odborně zdatní experti, jindy alespoň sličné lektorky, večery jsou volné, strava v ceně zajištěna, bary zásobeny, tak co ještě chcete? NOZ je pro nás skutečným požehnáním! A na samotný závěr, abych Vás ještě pozitivněji naladil, i v NOZ jsou některé věci, o nichž mnozí z nás už slyšeli. Třeba fyzické a právnícké osoby, zástavní právo, dědění, darovací smlouva, kupní smlouva, nájemní atd. A úplně nejlepší na konec – a teď se raději posaďte... NOZ ruší OZ a k tomu jako bonus ještě dalších 237 právních předpisů! Jinak řečeno, všechny tyto předpisy můžete po 1. 1. 2014 s klidem zapomenout a tím si vytvoříte bezedný mozkový prostor pro načerpání oněch pouhopouhých 3081 nových paragrafů NOZ, nehledě na to, že se ke stejnému datu z NOZ stane opět náš starý dobrý OZ a věci dostanou opět svůj řád. A pak zazvoní zvonec a Vaším chmurám bude konec. Do příštích změn. ●

JUDr. Josef Vejmelka,
advokát
Vejmelka & Wunsch, s. r. o.

 VEJMELKA & WUNSCH
ADVOKÁTI · ATTORNEYS AT LAW · RECHTSANWÄLTE

Vláda práva nebo vláda pevné ruky?

Znáte tu pohádku, jak Honza zabil draka, aby vysvobodil princeznu? A co kdybych vám řekl, že to bylo jinak? Že Honza zabil draka, aby vysvobodil sám sebe?

Honza byl pecivál. Máma jej poslala do světa, aby ho zbavila lenosti. Honza narazil ve světě na království, kterému někdo nasadil krunýř. Tím krunýřem byl drak, který sem odněkud přiletěl, usadil se za humny a tvrdil, že ochrání království před vnějším světem. Chtěl za to jen jednu pannu denně. A lidem to nevadilo. Zvykli si. V krunýři je bezpečno. Nikdo na vás nemůže. Má to ale i druhou stranu mince. Vy nemůžete ven. A taky vám začnou brzy docházet panny. Až zbude jen princezna.

Když Honza dorazil do království, drak už měl princeznu v nebezpečném vnějším světě. Honza si právě začal užívat pohodlí krunýře zakletého království. Měl tu klid, stejně jako doma za pecí. Ale o princezně, která ho zajímala, zde mohl jen snít. Aby ji získal, musel porazit svou lenost a draka – rozbít ten krunýř. Jak víme, šel do toho, zabil draka a osvobodil princeznu. A osvobodil od krunýře nejen celé království, ale i sám sebe!

Každý máme své soukromé krunýře. Jeden velký krunýř máme společný. Stojí v cestě k princezně, která se jmenuje Právní stát. Ten krunýř nám kdysi přivezly ruské tanky a je tu stále, i když tanky už odjely. Jmenuje se Socialistická zákonost. Je to dračí stvůra, která zdeformovala náš kdysi funkční justiční systém. A tak dnes sledujeme mediální kauzy, které vytváří v přímém přenosu nejvyšší složky státního zastupitelství, přihlížíme tomu, jak nepravníci vytvářejí právní poradny a jak mají právní služby poskytovat neziskové organizace napojené na státní rozpočet. Role orgánů trestní represe sílí a protiváhu mají vytvářet nekvalifikované rady laiků bez právnického vzdělání a právní služby státních podniků. Nabízí se otázka: „Cui bono?“ V čí je to prospěch?

K právnímu státu patří advokáti jako příslušníci svobodné profese, nezávislé na státu. Advokáti, kteří hájí kvalifikovaně zájmy občanů

a soukromých korporací, a to i tehdy, dostanou-li se do rozporu se zájmy státu. Ale samozřejmě platí, že lidé a korporace potřebují advokáty jen do té doby, dokud je pro ně důležitější vláda práva než vláda státní byrokracie, státního zastupitelství nebo státní policie, zkrátka než vláda „pevné ruky“.

Z pohledu Socialistické zákonosti je svobodná advokacie buržoazní přežitek. V právním státě jsou advokáti naopak nepostradatelní pro každodenní nalézání práva. Pokud má být justiční systém vyvážený, nemohou se v soudních síních střetávat profesionálové s laiky. Socha spravedlnosti pak neudrží váhy v rovnováze. Laik se může domnívat, že mu k zajištění spravedlnosti stačí profesionalizované státní zastupitelství a soudy. Praktik ale ví, že státní zástupce v duchu svého jména hájí výhradně zájem státu a že žádný soudce nesmí přemýšlet za účastníka řízení. Soudce, který by to dělal, sestoupí z pozice nad stranami do pozice jedné ze stran, jejichž spor rozhoduje. Je to, jako by rozhodčí v ringu kromě souzení zápasu ještě zasazoval údery jednomu z boxujících soupeřů.

Lidové soudy jsme z právního řádu našťastí odstranili. Zbývá odstranit lidové právní zástupce.

Jedině plná profesionalizace justice, zahrnující nejen profesionalizované státní zástupce a soudce ale i profesionály na straně právních zástupců účastníků zajistí vládu práva namísto legitimizace bezpráví. Ne advokáti, ale lidé a soukromé korporace potřebují ke každodennímu prosazování práva advokátní proces – povinné zastupování stran advokáty v civilním soudním řízení, jak funguje v Anglii, Francii a Německu a jak fungovalo i u nás, než jej po únoru 1948 zrušili komunisté. Jen tak budou v praxi fungovat koncentrovaná soudní řízení, zrychlí se rozhodování soudů, rozhodnutí se stanou předvídatelná a vytvoří se stav právní jistoty, tolik potřebný v soukromých i korporátních právních vztazích. To je ta princezna, kterou získáme, když rozbijeme krunýř Socialistické zákonosti. Otázka zní: Chceme ten krunýř rozbít? Chceme vládu práva nebo vládu pevné ruky? ●

JUDr. Michal Žižlavský,
advokát, člen představenstva ČAK
a člen Legislativní rady vlády
Žižlavský a partneři, advokátní kancelář s.r.o.

Insolvence a restrukturalizace

- služby insolvenčních správců a advokátů
- restrukturalizace korporací
- akvizice v insolvenci
- zastupování věřitelů
- majetkové spory
- obrana dlužníků
- expertizy

VELMI DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

Zamyšlení k mediální pověsti české advokacie

Česká advokacie, respektive čeští advokáti, se v poslední době často stávají terčem mediální kritiky. Tato kritika je mnohdy zcela nemístná a neoprávněná, ale občas se bohužel vyskytují i excesy, které poškozují dobrou pověst advokátního stavu. Advokáti by si měli uvědomovat zvláštní kvalifikovanou povinnost chovat se i mimo výkon profese tak, aby nesnižovali důstojnost svého stavu.

Advokáti asi nikdy nebyli a nebudou v očích veřejnosti nejoblíbenější profesí. Koneckonců řada lidí přichází do styku s advokátem v nepříjemných životních situacích a ještě za jeho „drahé“ služby musí platit. I přesto si troufám tvrdit, že si většina lidí advokátů váží a respektuje je. Dobrá pověst advokátů v očích veřejnosti je přitom nesmírně důležitým předpokladem pro zachování unikátního postavení advokátů jakožto právnícké profese, která je vedle komerčních aktivit svých členů jedním z garantů právního státu a plní celou řadu dalších společenských funkcí.

Nemístná kritika

Pouze namátkou můžeme uvést dva příklady neoprávněné mediální kritiky. Příkladem zcela absurdní mediální kritiky je pranýřování advokátů zastupujících stát či jeho organizační složky. Jako hlavní argument slyšíme, že stát má dost vlastních právníků a nemusí si najímat drahé advokáty. Kritické hodnocení hospodaření státu je jistě více než na místě, ale je překvapivé, že si nikdo z novinářů neklade otázku: Proč by zrovna stát nebo jeho organizační složky měly budovat vlastní „právní kanceláře“ a neměly využívat externích advokátů? Věřím, že většina efektivně řízených obchodních společností dobře ví, co dělá, když udržuje pouze malá interní právní oddělení a jinak využívá externí advokáty. Interního právníka používají vedle specifické interní agendy především jako

koordinátora externích právních služeb, jehož úkolem je především zajištění výběru nejvhodnějšího advokáta pro danou právní oblast a hlídání efektivity vynakládání nákladů na externí právní služby. Firmy jsou si dobře vědomy toho, že pouze externí advokát odpovídá za poskytnuté právní služby a musí udržovat patřičné pojištění odpovědnosti.

Stejně tak jsou advokáti často neoprávněně kritizováni za vymáhání spotřebitelských pohledávek, které údajně vede k ozebračování sociálně slabších vrstev, aniž by se někdo zabýval tím, že je to v první řadě nezodpovědný dlužník, který přijímá neadekvátní závazky, které následně neplní a svým nezodpovědným chováním, kdy nepřebírá poštu, nekomu-

nikuje s věžitelem a všemožně se vyhýbá plnění svých závazků zapřičiňuje nárůst nákladů spojených s uplatněním pohledávky u soudu a jejím následným vymáháním v exekuci. Nicméně negativní mediální kampaň vedla až ke zrušení přísudkové vyhlášky Ústavním soudem, což advokátům přináší řadu zbytečných komplikací.

Oprávněná kritika

Je tu i druhá strana mince. Někteří advokáti totiž svým jednáním zavdávají médiím příčinu k oprávněné kritice. Je nepochybné, že média nejvíc zajímají senzace a skandály. Pokud se dozví, že advokát zpronevěřil advokátní úschovu, nemůžeme se divit, že se této zprávy chytí s velkým nadšením. Stejně tak se nemůžeme divit, když média zdůrazní, že spekulant, který levně skoupil pozemky pod rodinnými domky a druhý den se je snažil obratem prodat vlastníkům rodinných domků za několikanásobnou cenu, je ke všem svým hříchům navíc advokátem, neboť tato okolnost dělá z dané události ještě větší senzaci.

Mediální pověst advokátů je pro advokacii jako stav mimořádně důležitá. Pokud má advokátní komora prosazovat jakékoliv legitimní zájmy advokátů, musí pro to existovat přijatelná společenská atmosféra. Žádný politik se nebude nikdy ochoten postavit za oprávněné zájmy advokátů, proti převažujícímu nároku veřejnosti. A ten přitom převážně tvoří média. Pokud tedy budou advokáti veřejnosti vnímání negativně, jako podvodníci a spekulanti, bude pro představitele české advokacie velmi obtížné až nemožné prosazovat jakékoliv legitimní zájmy advokátů. Česká advokátní komora tedy musí v první řadě výrazně vylepšit mediální obraz české advokacie. V tom jí samozřejmě musí pomáhat také samotní advokáti – svým zodpovědným chováním.

Nesnižujeme důstojnost advokátního stavu

Považuji za zbytečné na tomto místě hovořit o nezbytné potřebě důsledného kárného stíhání takových excesů jako je zpronevěra advokátní úschovy nebo porušení advokátní mlčenlivosti. To je zcela jednoznačné. Rád bych se krátce zamyslel nad zvláštní kvalifikovanou povinností chovat se i mimo výkon advokacie tak, abychom nesnižovali důstojnost advokátního stavu.

Při řešení kárných stížností se na kontrolní radě často setkáváme s námitkou, že jednání, které je předmětem stížnosti, se advokát nedopustil v souvislosti s výkonem advokacie. Zde je třeba mít na paměti ustanovení článku 4. Etického kodexu, který stanoví, že „advokát je všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu“. Výše uvedené etické pravidlo dopadá na advokáty nejenom v souvislosti s výkonem advokacie, ale i mimo tento rámec. Je samozřejmě velmi citlivou otázkou, jak daleko do neprofesního života advokátů má toto pravidlo zasahovat a kde začíná tenká linie čistě soukromé sféry, do které nikomu nepřísluší zasahovat. Myslím, že hranice musí být nastaveny rozumně a musí být posuzovány případ od případu. Podle mého názoru by zde kritériem měla být právě způsobilost poškodit důstojnost advokátního stavu v očích širší veřejnosti.

Advokátní komora by si tedy neměla usurpovat roli nějakého mravokárce, který by stanovoval advokátům přísnější pravidla slušného chování. Každý člověk by se ostatně měl chovat poctivě, čestně a slušně. Advokacie je však svobodným stavem, který má privilegium stavovské samosprávy a příslušnost k tomuto stavu by měla být pro advokáty ctí. Jak nedávno potvrdil Nejvyšší soud v souvislosti s případem známým jako „justiční mafie“, ze zvláštní kva-

lifikované povinnosti advokátů není na místě dovozovat zvýšenou civilně-právní odpovědnost advokátů. Jedná se tedy čistě o kárnou odpovědnost advokátů, tedy svým způsobem o odpovědnost vůči advokátnímu stavu. Pokud se tedy advokát dopustí jednání, které je způsobilé poškodit dobrou pověst advokacie, pak mají jeho kolegové právo se k takovému jednání postavit, případně se od takového jednání distancovat prostřednictvím kárného řízení na České advokátní komoře. Příslušný advokát je přitom „souzen“ příslušníky vlastního stavu, vlastními kolegy, což je, myslím, velmi přijatelná alternativa k případnému procesu vedenému státními úředníky.

Vždycky je třeba mít na paměti účel výše uvedeného ustanovení, kterým je chránit pověst advokacie jako celku. Jak jsem již uvedl, považují dobrou mediální pověst advokacie za velmi důležitou a v této souvislosti je nezbytné, aby advokáti důstojnost advokátního stavu nesnižovali a pokud se tak již stane, aby se k tomu ostatní advokáti, reprezentování orgány České advokátní komory, náležitě postavili. ●

.....
**Mgr. Robert Němec LL.M.,
 partner, advokát, rozhodce
 a člen kontrolní rady ČAK
 PRK Partners s.r.o. advokátní kancelář**

Je odškodnění za neoprávněnou vazbu a výkon trestu dostatečně vysoké a rychlé?

V současné době, která je z hlediska aktivity různých orgánů činných v trestním řízení velmi živá, jsem pročetl materiály vztahující se k případnému odškodnění za výkon neoprávněné vazby a trestu.

Myslím, že ohledně některých osob v současné době stíhaných v mediálně sledovaných kauzách, bude rozhodnuto v jejich prospěch, a možná jim vznikne nárok na odškodnění. Jsem samozřejmě profesně zdeformován profesí advokáta a obhájce. Přímým popudem k zalistování v zákoně č. 82/1998 Sb. (dále zákon) v odškodnění újmy způsobené státem jsou kauzy Rath a spol. a Nagyová a spol.

V obou kauzách bylo použito procesní opatření pobyt ve vazbě. Nehodnotím správnost těchto rozhodnutí, nemám podklady.

Určitě nelze ale vyloučit zastavení nebo odložení věci či zproštění obžaloby u některých obviněných či obžalovaných.

Po takovémto procesním rozhodnutí může právě následovat použití zák. č. 82/1998 Sb. Samozřejmě rozhodujícím stimulem je existence alespoň zbytku sil u těchto osob. Ne fyzických, ale hlavně psychických s motivací získat satisfakci společenskou a profesionální.

Pokud se laik v takovéto životní situaci seznámí s podmínkami a řízením v zákoně, může odstoupit od myšlenky požadovat odškodnění (komplikovanost, zdlouhavost a pozice prosebníka).

Již kolega JUDr. Michal Žižlavský navrhoval ve svém programu před 5. Sněmem ČAK v roce 2009 zahájit odbornou diskusi k výši odškodnění nemajetkové újmy. Nevím, kam tato iniciativa pokročila. Moje základní myšlenka v odškodnění za vazbu a výkon trestu spočívá ve zjednodušení celého řízení poskytnutím paušálních částek za tyto újmy. Konkrétní výši nechávám stranou. Tento mechanismus by mohl být doplněn povinností státu poskytnout náhradu automaticky, bez žádosti poškozeného.

Stejný mechanismus by mohla mít i úprava náhrady dle § 31a zákona – nemajetková újma zejména pokud věc byla v pozornosti médií. Myslím, že někteří poškození by přivítali takto zjednodušené řízení.

Pokud by chtěli plnohodnotné odškodnění, měli by možnost po přijetí paušálu požádat o doměření do dnes v zákoně zakotvených částek.

Ještě malá odbočka k § 31/4 zákona. Nevidím důvod, proč by neměla být příznána náhrada zastoupení v souvislosti s projednáním u příslušného úřadu. Jestliže stát způsobil poškozenému takovou zásadní újmu jako bezdůvodné omezení svobody, proč by právě v řízení o nápravu tohoto stavu nebyl nápomocen úhradou nákladů za odbornou pomoc.

Ještě jedna myšlenka, kterou již nebudu rozvádět. Paušální náhrada za újmu vzniklou pobyt ve vazbě či výkonu trestu by měla být zvýšena v případě publikace kauzy v médiích. Za tím účelem by byla na místě provázanost tiskového zákona se zákonem č. 82/1998 Sb.

Minimálně by bylo namístě založit takto povinnost médií publikovat výrok kladného trestněprávního rozhodnutí.

Jsem přesvědčen, že naše právní úprava má ještě prostor pro vylepšení pozice osob, u nichž došlo k odložení či zastavení trestního řízení nebo ke zproštění obžaloby. ●

JUDr. Jiří Polanský,
advokát
Advokátní kancelář JUDr. Jiřího Polanského

O NOVÉ AUTO SE MŮŽETE STARAT, NEBO SI HO JEN UŽÍVAT

Flexileasing
by Europcar

SVOBODA
VÝJÍMEČNOST
DOBRODRUŽSTVÍ
NEZÁVISLOST

Flexileasing - vaše bezstarostná jízda

žádné starosti s vašimi vozy - vše řešíme za vás
žádné dlouhodobé závazky - maximální flexibilita
až 4x ročně nový vůz - váš komfort a bezpečí
nejnovější modely na trhu - vaše dokonalá image

Zavolejte ještě dnes a naši profesionálové vám vypracují analýzu optimalizace vašeho autoparku ZDARMA, nebo získejte 30% bonus z ceny na tři měsíce jako dárek **pro prvních 30 klientů.**

Volejte na: +420 224 829 243

www.flexileasing.cz

Martin Vychopeň:

„Ve vedení ČAK by měli být lidé, kterým nepůjde o prospěch osobní, ale především o prospěch advokacie.“

Předseda České advokátní komory hodnotí své působení v čele největší stavovské organizace u nás. Jaká rozhodnutí byla nejtěžší a kam by vlastně měla komora směřovat do budoucna?

V nejužším vedení České advokátní komory jste přes deset let, od roku 2009 v její čele. Je to téměř polovina doby, kdy je komora opět nezávislá. Je stále „dynamická a mladá“? Anebo se již „usazuje“ a ve svém rozvoji přibřžduje?

Advokátní komora je určitě dynamická a mladá, stejně jako její věková struktura – více než polovina advokátů je mladší čtyřiceti let. Tento fakt sám o sobě představuje notnou dávku dynamiky – někdy bohužel i negativní. Její pozitivum vidím v tom, že mladí advokáti aktivně hledají nové oblasti pro své uplatnění, což přináší užitek především jejich klientům a vnáší nové rozměry do advokacie samotné. Negativní rozměr této dynamiky vidím v narůstající agresivitě, neslušnosti, v četném porušování etických pravidel, v mnoha kárných prohrách apod. Politický a ekonomický vývoj se v posledních letech vyznačoval velmi malou stabilitou, což se nutně muselo odrazit i na advokacii. Stačí jen zmínit bouřlivé zvraty v právní úpravě a judikatuře, týkající se odměňování advokátů a přísudků. Na druhé straně je advokacie, jako instituce a právní stav, stará, osvědčená, usazená. Jde totiž o historicky ověřený způsob organizace advokátního stavu jako nezbytné složky justičního systému. Povinnost mlčenlivosti, odpovědnost, včetně odpovědnosti kárné, pojištění, povinné členství a další, léty ověřené atributy vytvářejí advokacii „o sobě“ jako nezbytný předpoklad pro fungování právního státu, k němuž, doufám, postupně směřujeme. S nemilým překvapením občas zjišťuji, že o tom stále musím intenzivně přesvědčovat nejen zástupce moci politické (která velmi ráda zkouší zasahovat do nezávislosti advokacie), ale i koncipienty a mladší kolegy.

Jistě nebylo lehké překročit „stín“ Vašeho předchůdce, doktora Jirouska. Měl jste obavy z toho, jak Vás advokáti přijmou?

Jak jste sám zmínil – v nejužším vedení advokacie jsem přes deset let. Neměl jsem tudíž

obavy o to, jak mě advokáti přijmou, protože při posledních volbách věděli (alespoň doufám :-)) koho volí, ale obavy o to, abych spravoval advokacii podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, abych byl schopen advokátům vysvětlit, co činím a proč tak činím, a aby se s rozhodováním představenstva, které jsem v uplynulých čtyřech letech vedl, ztotožnila většina advokátů. JUDr. Jirousek je nepochybně velkou osobností advokacie a měl jsem tu čest, jako místopředseda, po jeho boku pracovat šest let. Neměl jsem nějaké ambice překračovat jeho stín, spíše ambice pokračovat v jeho šlépějích a dokončit některé projekty, které byly dlouhodobé. Naše vztahy považuji za vynikající, v uplynulém volebním období jsem s ním často některé kroky konzultoval a děkuji mu za podporu, které se mi dostalo. A to platí bezvýhradně o všech předchozích předsedech ČAK, na něž jsem se často obracel, kteří byli ochotni mě poslouchat a v mnohém mi poradit.

Je nějaká konkrétní stopa, kterou si advokáti budou spojovat s Vaší osobou?

Myslím, že celkem nezaslouženě budou s mojí osobou spojeny advokátní taláry. Projekt, který zahájilo svým rozhodnutím předchozí představenstvo, nyníjší dokončilo. Dokončení s sebou přineslo i řízení před Ústavním soudem i ÚOHS! Vyžádalo si to spoustu času a úsilí. Ve svém důsledku se nakonec zavedení talárů ukázalo jako opatření veskrze rozumné a užitečné. Je potěšující, že klient v soudní síni či reportér na první pohled poznají díky talárům, kdo jaké zaujímá procesní postavení; zvýšila se důstojnost advokátů i advokacie samotné a přispělo to k důstojnosti některých soudních řízení. Za zaslouženou stopu považuji projekt advokátních identifikačních karet. I v tomto případě jde o projekt dlouhodobý. Myslím, že hladká výměna dřívějších papírových nevzhledných identifikačních karet za moderní, elektronické, byla úspěchem. Plánuje se další využití karet při vstupech advokátů do soudních budov a věznic, v budoucnu by měly sloužit k přístupu do elektronických systémů advokacie i ostatní justice. Byť to nesouvisí s funkcí předsedy ČAK, doufám, že budu spojován, a to nejen jako spoluautor, s historicky prvním komentářem k zákonu o advokacii.

Co zpětně považujete za nejtěžší rozhodnutí, které jste jako předseda musel udělat?

Laická, a jak se opakovaně přesvědčuji i advokátní, veřejnost málo ví, že představenstvo rozhoduje v individuálních případech o pozastavení výkonu advokacie či vyškrtnutí ze seznamu advokátů v případech, kdy je advokát trestně stíhán či pravomocně odsouzen. Vždy se snažím každý případ posuzovat a hlasovat odpovědně, s vědomím toho, že jak pozastavení výkonu advokacie, tak i vyškrtnutí ze seznamu advokátů je výrazným a velmi citelným zá-

sahem do profesního postavení a osobního života. Každé rozhodnutí, kdy jsem hlasoval pro pozastavení či vyškrtnutí, bylo pro mě nesmírně obtížné. Navzdory převládajícímu názoru, že Komora nedůvodně chrání advokáty, trvám na tom, že posuzování jednotlivých případů bylo vždy odpovědné a vždy přisné.

Jste spokojen s tím, kam jste Českou advokátní komoru od roku 2009 směřoval?

Obávám se, že na nějaké velké směřování zásadního charakteru nebyl čas ani prostor. Ekonomika se zmitala v problémech, raketovým tempem rostla zadluženost státu i jeho občanů a politická moc celkem nevěděla, co s tím. Situace tak nahrávala populistickým řešením, která se pokoušela velmi vážně zasahovat do samé podstaty advokacie. Obchodování s přísudky advokátům na pověsti také nepřidalo. Je mnoho dlužníků? Snížíme advokátní odměny, aby se nevyplatilo vymáhat pohledávky! Výsledek – dochází ke zdražení (naposledy jízdného, nyní již ohlášeného povinného ručení), které nakonec zaplatí ti slušní. Stát neefektivně vymáhá daně? Zrušíme, či podstatně omezíme advokátní povinnost mlčenlivosti! Výsledek – z advokátů (a téměř nekontrolovaného sledování jejich elektronické komunikace) se nepřipustným způsobem stává zdroj informací pro polici a postavení svobodného občana ve vztahu ke státu se razantně oslabuje! Vzdůstá nezaměstnanost? Snížíme kvalifikační limity pro vstup do profese nebo umožníme její výkon bez nebo jen s minimální mírou regulace. Výsledek – právní pomoc poskytují subjekty, které k tomu nemají dostatečnou kvalifikaci ani oprávnění, nemají odpovědnost, povinnost mlčenlivosti, nejsou pojištěny pro odpovědnost za škodu ani nepodléhají kárné odpovědnosti. V takové situaci nezbylo, než důsledně advokacii bránit před nepřiměřenými a naprosto nevhodnými zásahy státní moci. A znovu – laická veřejnost si málo uvědomuje, že tato obrana ve svém důsledku směřuje k ochraně práv klientů, nikoliv advokátů samotných! Advokátovi může být například zcela lhostejné, za má či nemá povinnost mlčenlivosti. Pokud ji ale nemá, pak to má pro klienty důsledky fatální.

Blíží se opět sněm České advokátní komory, vy jste oznámil kandidaturu. Proč byste chtěl ve vedení komory pokračovat?

Stejně jako před pátým sněmem ČAK se mi podařilo dát dohromady společně kandidující skupinu advokátů a advokátek. Struktura skupiny sleduje rovnoměrné geografické zastoupení, jsou zde zastoupeni advokáti, kteří praktikují samostatně i ve velkých advokátních kancelářích a v různých právních oborech. Byli jsme schopni dát dohromady společně programové priority a složení naší skupiny dává podle mého názoru záruku, že o stavovských věcech bude i nadále rozhodováno odpovědně a rozumně a že advokátní samospráva

bude náležitě vykonávána. To je první důvod mé kandidatury. Druhým důvodem je to, že je zapotřebí dokončit některé projekty (např. zmíněné identifikační karty). Třetím důvodem je nutnost zajistit kontinuitu vedení ČAK – kandiduji podruhé a naposled a nejen věkové složení naší skupiny vytváří předpoklady pro to, aby i v budoucnu byli ve vedení ČAK lidé, kterým nepůjde o prospěch osobní, ale především o prospěch advokacie.

Jaké jsou stěžejní body Vaší kandidatury?

Stěžejní body naší společně kandidující skupiny jsou obsaženy v Programových prioritách, které budou standardním způsobem zveřejněny v materiálech sněmu. Vyberu z nich jen to nejdůležitější. Úhelným kamenem našich priorit je přesvědčení, že je jen jedna advokacie a musí i nadále zůstat zachována pouze jedna advokátní komora. Komora musí být nezávislá a musí efektivním způsobem vykonávat veřejnou správu na úseku advokacie. Nechceme zvyšovat advokátní povinné platby. Chceme prosadit novelizaci zákona o advokacii, reagující na dosavadní praxi při výkonu profesní samosprávy. Návrh obsahuje novou úpravu advokátní zkoušky, změnu koncepce právní praxe advokátních koncipientů a dva nové druhy kárných opatření – dočasný zákaz advokátních úschov a odejmutí knihy o prohlášení o pravosti podpisu. K našim prioritám patří navržení a prosazení takových změn advokátního tarifu, které budou odrážet spravedlivé požadavky advokáta na odměnu a náhradu účelně vynaložených výdajů, aniž by tím byly dotčeny zájmy klienta nebo ústavou zaručená práva třetích osob. Jsme připraveni důrazně se bránit jakýmkoliv zásahům státu do nezávislosti advokacie a zásahům do povinnosti mlčenlivosti. Není možné obcházet zákon o advokacii tím, že se osoba bez právnického vzdělání vybaví odpovídajícím počtem živnostenských oprávnění a tím obejde zákonnou právní úpravu poskytování právních služeb. Subjekty, které tuto neoprávněnou činnost vyvíjejí, nedisponují potřebnou kvalifikací, nejsou odpovědné za škodu, kterou způsobí, nemají svoji odpovědnost pojištěnu a nejsou povinny dodržovat při své činnosti mlčenlivost. Tím doslova ohrožují ty, jimž své služby takto poskytují. Považujeme za zásadní bojovat proti takovémuto přístupu a docílit změny, ať již interpretační, nebo legislativní. Chceme aktivně prosazovat rozšiřování tzv. povinného advokátního procesu. Nelze dále přehlížet, že laik je při prosazování svých práv, zejména před soudem a před správními orgány, ve velmi nevýhodném právním postavení, především z důvodu složitosti procesních pravidel a přijímání stále nové a nové právní úpravy. Jak je vidět, vytyčili jsme si řadu úkolů, které jsou pro advokacii velmi důležité, často zásadní. Doufám, že v případě úspěchu ve volbách se nám většinu z nich podaří prosadit.

Jak intenzivně komora sleduje názory a určitou „náladu“ mezi advokáty?

Osobně jsem mezi advokáty denně – funkce předsedy ČAK je funkcí čestnou a vedle toho musím vykonávat každodenní advokátní práci, při níž se samozřejmě setkávám se svými kolegy. Mám tak jistotu, že jsou mé názory i aktuální nálady mezi advokáty známy. Při všech setkáních se snažím – je-li zájem na druhé straně – vysvětlovat a objasňovat, proč jsme to, či ono udělali a proč představenstvo tak, či onak rozhodlo. Vadí mi, že někteří kolegové vyslovují své kategorické úsudky bez bližší znalosti věci nebo že si svoji kritiku – někdy oprávněnou – nechají pro sebe. Za fatální pak považují útoky některých „taky advokátů“ proti Komofe jako takové, proti nezávislosti advokacie, povinnému členství apod. Jde o útoky vyplývající z neznalosti právní úpravy nebo z neznalosti materie, případně sledující jen osobní prospěch. Nezbyvá než trpělivě přesvědčovat a vysvětlovat.

Co jsou pro advokáty hlavní témata před aktuálním sněmem? Jak se případně tato témata změnila od předchozího?

V poslední době je tématem číslo jedna advokátní tarif. Ten se stal věčným tématem pro politiky v různých souvislostech, od požadavku tzv. solidárního snížení z důvodů eliminace následků povodní až po potírání nepřípustného obchodování s přísudky. Nevím, zda se s ohledem na aktuální politickou situaci podaří přijmout příslušnou novelu advokátního tarifu do sněmu, nicméně jde o téma stále aktuální a ožehavé. K dalším patří délka koncipientské praxe a věci, které k nám směřují ze zahraničí – majetková účast třetích osob v advokátních společnostech, smíšené profesní společnosti, uznávání kvalifikace jako součást volného pohybu osob. Aktuálním tématem je také povinnost mlčenlivosti ve vztahu k tzv. elektronizaci justice – sdílení dat, cloudy, elektronická komunikace na všech úrovních a její zabezpečení a další. Jde o témata trvalá i nová.

Téma advokátních koncipientů je živé a mnohdy vzbuzuje emoce. V řadě rozhovorů jste odpovídal na otázku délky jejich praxe anebo počtu na jednoho školitele. Již méně se ale v médiích objevuje otázka platů koncipientů. Jste spokojen s tím, jak je v Česku nastaveno odměňování mladých právníků?

Vztah mezi advokátem a koncipientem je vztahem pracovněprávním, stejně jako problematika mzdová. ČAK nemá žádné zákonné ani jiné oprávnění mzdovou problematiku řešit. Myslím, že je to tak správně – mzdové poměry se liší a vždy lišit budou v závislosti na tom, kdo je konkrétním školitelem koncipienta, jaké je jeho postavení na trhu, jméno i aktuální ekonomická situace, význam má i cena pracovní síly na

trhu, daňové zatížení a další. Pokud si dobře pamatuji, emoce (téměř hysterické) vzbudila vnitrostavovská diskuse o možném prodloužení délky trvání koncipientské praxe, která vznikla jako reakce na novou slovenskou úpravu. Připomenou, že tato délka je upravena zákonem a ČAK si ji nemůže samostatně určit. Protože vnitrostavovská diskuse neměla jednoznačný závěr, žádnou změnu úpravy jsme nenavrhovali a další naše snažení směřuje do přesnější úpravy práv a povinností advokáta – školitele. Při diskusích se studenti jsem ale upozorňoval na to, že pokud se naše úprava této problematiky razantně rozejde s úpravou slovenskou, přinese to problémy s uplatněním našich absolventů v advokacii. Což se také stalo – matrika ČAK eviduje enormní nárůst zájemců, kteří absolvovali na Slovensku, o zápis do seznamu koncipientů. A to se nutně odráží i v mzdové politice advokátů školitelů.

O něco horší mají pozici studenti. Není neobvyklé, že jim kanceláře nabízí 60 korun na hodinu. Řada studentů dokonce pracuje zadarmo – jen proto, aby získali nějakou praxi. Je to podle Vás dobře?

Komora není oprávněna řešit postavení studentů. Nevím, co bych k tomu dále uvedl – jde o problematiku ryze pracovněprávní. Pracovat v pracovním poměru zadarmo nelze. Advokát, jako každý jiný zaměstnavatel, musí pracovněprávní předpisy dodržovat. Pokud tak nečiní, vystavuje se postihu, na rozdíl od jiných zaměstnavatelů i postihu kárnému.

Jak moc si musí v současné době česká advokacie hájit své území (ve vztahu k ostatním právnickým profesím)?

Nemám pocit, že by advokacie musela nějakým způsobem vystupovat nebo se vymezovat proti ostatním právnickým profesím. Tradičně ožehavou vždy byla a je problematika tzv. veřejných listin, které advokáti sepsívat nemohou a které jsou (často naprosto zbytečně) nutným předpokladem platnosti některých právních úkonů. Právní řád je zahlcen těmito požadavky. V praxi se advokáti často setkávají s tím, že tyto listiny sice musí sepsat notář, ale advokát mu listinu musí připravit. Dlouhodobě se uvnitř našeho stavu diskutuje o tom, že by Komora měla iniciovat úpravu, obdobnou úpravě slovenské, podle níž by advokáti sepsívali tzv. advokátní zápisy, postavené na roveň veřejným listinám. Diskuse však nemají jednoznačný závěr; naše iniciativy tak zatím směřují spíše k omezení nutnosti veřejných listin v právním řádu obecně.

Které oblasti, podle Vás, advokacie neuhájí a které naopak považujete za nanejvýš výsostné?

Pevně věřím, že není oblasti, nanejvýš výsostné, kterou by advokacie neměla ubránit. Osobně k těmto oblastem řadím nezávislost,

samosprávu, povinné členství, mlčenlivost, pojištěnou odpovědnost za škodu, kárnou odpovědnost. Jde o oblast, lépe řečeno atributy, nutné pro fungování justice a existence právního státu. Nejčastějšími jsou pokusy o zásahy státu do povinnosti mlčenlivosti, obvykle buď v zájmu státní pokladny, nebo v zájmu orgánů činných v trestním řízení. Za nešťastné považují to, že se nepodařilo prosadit úpravu, podle níž by smlouvy o převodech nemovitostí povinné sepsívali advokáti a notáři (tzv. přímus), jako osoby práva znalé, odpovědné a pojištěné. Námí navrhovanou úpravu podpořil i ČÚZK, protože má velmi detailní informace o tom, jaké nepravosti se dějí na trhu s nemovitostmi. Návrh přijat nebyl – na rozdíl od „hrncové úpravy“, tedy zpřísnění podmínek pro pořádání prezentačních prodejních akcí. Asi to bylo důležitější...

Advokacie je také pod neustálým tlakem médií. Nejsou výjimkou články, které advokáty špiní, a to mnohdy lživě. Je to boj s větrnými mlýny? A co s tím vlastně může komora udělat?

V České republice si sedmá velmoc dělá, co chce. Publikují se články s neověřenými fakty, neodůvodněnými závěry, zájem je jen o aféry a senzace, které jsou obvykle excesy jednotlivců, ale vydrží na stránkách dlouhou dobu a prodávají se. Evidentně se zneužívá to, že soudní ochrana dotčených je neefektivní, zdouhavá a náročná. Například – „svatou“ zásadou trestního procesu je to, že dokud nejste pravomocně odsouzen, hledí se na Vás jako na nevinného. U nás bohužel platí, že kdo je obviněn, je zveřejněn a obvykle i mediálně odsouzen. Uvádějí se plná jména, postavení v zaměstnání... Snažili jsme se nikoliv o boj s médií, nýbrž o spolupráci s nimi. V rámci toho jsme poskytovali médiím obsáhlá vysvětlení k aktuálním záležitostem a součinnost při natáčení pořadů. Výsledkem bylo to, že námí poskytnuté informace byly zneužity pro napsání článků nebo natočení reportáží, které útočily nejen na advokáty, ale i na ČAK. Proto jsme se v poslední době omezili na to, že prostřednictvím našich médií – Bulletin advokacie, webové stránky, elektronické News – zveřejňujeme naše stanoviska i potřebné informace. Kdo chce informaci najít, má možnost. ●

Autor: Jaroslav Kramer

ROBERT NĚMEC

„Zapojení „moderních advokátních kanceláří“ v komoře není žádný převrat, ale návazání na úspěšnou spolupráci a snaha o její rozšíření.“

Zástupci „moderních advokátních kanceláří“ se spojili a chtějí se více zapojit v orgánech České advokátní komory. Robert Němec z PRK Partners k tomu říká: „Advokáti se možná někdy obtížně domluví, když hájí protichůdné zájmy svých klientů, ale pokud jde o činnost komory, shodu jsme našli velmi snadno.“ Proč ke spojení došlo a jaké mají tito advokáti cíle? A proč by podle nich měly být u advokátních zkoušek zohledněny specializační trendy?

„Moderní advokacie“ a „moderní advokátní kanceláře“, to jsou pojmy, které si s Vaší osobou v posledních měsících řada kolegů spojí. Co to vlastně ve Vašem pojetí znamená?

Použití pojmu „moderní“ vyvolalo mezi kolegy poměrně vášnivé debaty, respektive námítky v tom smyslu, že implicitně naznačuje, že jsou někteří advokáti nemoderní. Tak tomu rozhodně není. Tato iniciativa vznikla mezi advokátními kancelářemi, které jsou obvykle označovány jako tzv. velké advokátní kanceláře. Ty se tradičně setkávají na různých obchodních transakcích nebo například na Právnícké firmě roku, kterou pořádáte. Při našich setkáních se však ukázalo, že těchto klání se nezúčastňují pouze tzv. „velké advokátní kanceláře“, ale i menší firmy, které se zaměřují jen na určité oblasti právní praxe, jako je například pracovní právo nebo právo duševního vlastnictví (tzv. boutique kanceláře). Tyto kanceláře jsou zpravidla menší než právnícké firmy poskytující komplexní právní poradenství, takže společné označení „velké kanceláře“ se příliš nehodí. Kromě toho v posledních letech vznikla celá řada nových advokátních kanceláří, které založili advokáti, kteří získali praxi u velkých českých nebo mezinárodních kanceláří. Tyto kanceláře zpravidla fungují na velmi podobných principech společného výkonu advokacie a na

ráží na stejné problémy.“ Termín „moderní advokátní kanceláře“ tedy používáme jako expresivní označení velmi rozmanitého spektra advokátních kanceláří, a to jak českých, tak zahraničních, jak relativně velkých, tak menších, které spojuje to, že vykonávají advokacii v rámci sdružení nebo advokátních společností způsobem, využívajícím na jedné transakci či kauze spolupráci většího počtu advokátů, a to často s různými specializacemi.

Spojují je asi také i klienti...

Moderní advokátní kanceláře poskytují právní služby převážně tuzemským i nadnárodním korporacím a dalším českým a zahraničním subjektům včetně organizačních složek státu, a to v širokém spektru právních oblastí, které souvisejí s jejich podnikatelskou činností. Klienty moderních advokátních kanceláří jsou často vysoce kvalifikovaní a zkušení uživatelé právních služeb. Velké korporace a organizační složky státu přítom často spolupracují s větším množstvím advokátních kanceláří, v rámci nichž si pro jednotlivé právní služby vybírají podle konkrétní požadované specializace a cenové výhodnosti nabídky. S ohledem na vysokou konkurenci na trhu právních služeb si je většina těchto klientů vědoma své silné vyjednávací pozice vůči advokátním kancelářím. Advokátní kanceláře se často zúčastňu-

jí výběrových řízení na poskytování právních služeb, a to i výběrových řízení organizovaných v oblasti veřejných zakázek, což s sebou přináší další specifika, například v oblasti poskytování klientských referencí, plnění kvalifikačních kritérií atd.

Takže jste cítil potřebu tento typ kanceláří „vyčlenit“?

Zcela naopak. Rád bych nejdřív zdůraznil, že se rozhodně nejedná o moji osobní iniciativu, ale o společné úsilí kolegů z různých, chcete-li „moderních advokátních kanceláří“. Naše snaha tedy není vedena potřebou se vyčlenit, ale naopak více začlenit do života komory. V této souvislosti je třeba si uvědomit, že činnosti komory se v minulosti aktivně účastnili především tradiční advokáti, zatímco advokáti z velkých advokátních kanceláří se věnovali převážně budování svých firem, mezinárodních vazeb. Domácí kanceláře musely dohánět poměrně velký náskok velkých zahraničních kanceláří. Ať již jde o organizaci kanceláře, infrastrukturu, know-how management nebo specializace. Je třeba si popravdě přiznat, že většina advokátů z velkých kanceláří v minulosti do značné míry podceňovala a zanedbávala svou účast v dění komory, a pak se často divili, k jakým závěrům či názorům komora docházela v oblastech, které se jejich činností bezprostředně dotýkají. Jako příklad bych mohl uvést úpravu postavení spolupracujících advokátů či zaměstnaných advokátů apod. Rozhodně považuji za prospěšnější, aby se moderní kanceláře do života komory začlenily, než aby se vůči ní vymezovaly negativně.

Vrátím se trochu zpátky. Jak si máme představit ty kanceláře, které „moderní“ nejsou? A jaká je vlastně jejich reakce?

Jak jsem již řekl, použili jsme adjektiva „moderní“ expresivně a každá expresivita znamená jistý významový posun. Nestavme tedy protiklady takto přísně, ale pracujme s označením „tradiční advokacie neboli advokát, který vykonává advokacii tradičním způsobem. Ten zpravidla vykonává všeobecnou advokátní praxi,

většinou samostatně, nebo společně v jedné kanceláři s dalším kolegou, a to často bez založení advokátní společnosti nebo sdružení a poskytuje právní služby ve všech oblastech práva přes trestní, civilní a rodinné. Proti tradičnímu způsobu výkonu advokacie nelze vůbec nic namítat a má ve společnosti svoje nezastupitelné místo. Na druhou stranu je třeba si uvědomit, že se jedná o odlišný způsob výkonu advokacie, který naráží na jiná úskalí než tzv. firemní advokacie. Vzhledem k tomu, že všichni advokáti jsou členy jedné advokátní komory, je nezbytné, aby komora slyšela hlasy všech advokátů. Pokud jde o reakce kolegů, tradičních advokátů, mám dojem, že jejich pohled na velké advokátní kanceláře se postupem času mění. Když jsem před lety začal pracovat v kontrolní

radě České advokátní komory, měl jsem občas pocit, že jsem na nepřátelském území. Někteří kolegové na velké advokátní kanceláře nahlíželi velmi negativně. Často jsem se setkal s názorem, že zaměstnávají desítky advokátních koncipientů jako levnou pracovní sílu, kterou školí na opakující se právní úkony v úzce vymezené oblasti práva. Věřím, že na základě našich diskusí většina kolegů pochopila, že u moderních kanceláří tomu tak skutečně není. Stačí se podívat na poměr mezi počtem advokátních koncipientů a advokátů v moderních kancelářích. Zpravidla počet koncipientů nepřevyšuje počet advokátů. Moderní advokátní kanceláře systematicky připravují advokátní koncipienty na dlouhodobou spolupráci s příslušnou advokátní kanceláří.

Pokud správně chápu, impulsem určitého sdružení „moderních advokátních kanceláří“ byla snaha o jejich větší zapojení do České advokátní komory? Předseda ČAK Martin Vychopen si ale současnou spolupráci pochvaluje s tím, že se osvědčila ve prospěch advokacie jako celku...

S tím lze rozhodně souhlasit, spolupráce advokátních kanceláří s komorou a jejím současným vedením v čele s Martinem Vychopeněm je velice kvalitní. Advokáti z moderních advokátních kanceláří se do činnosti komory aktivně zapojili již v minulém funkčním období, kdy kolegyně Vladimíra Glatzová působila v představenstvu, já s dalšími kolegy v kontrolní radě a další kolegové v kárné komisi a měli jsme tak možnost prezentovat na komoře své názo-

ry a stanoviska. Nejedná se tedy o žádný převrat, ale o navázání na úspěšnou spolupráci a snahu o rozšíření této spolupráce, neboť vždy existuje prostor něco zlepšit a hlavně zapojit do této spolupráce další advokáty. Komora se také postupně učí využívat možností a zdrojů, které mají jednotlivé moderní kanceláře, a které mohou nabídnout ve prospěch celého advokátního stavu. Moderní kanceláře mají ve svých týmech řadu odborníků na různé oblasti, kteří mohou komoře pomoci při její legislativní a vzdělávací činnosti nebo při snaze o vylepšení mediální pověsti advokacie.

Jaké konkrétní potřeby tedy „moderní advokátní kanceláře“ mají?

Moderní advokátní kanceláře potřebují moderní advokátní komoru, která tvoří moderní regulační rámec a pomáhá budovat příznivé společenské prostředí pro výkon jejich profese. Absolutní prioritou je, aby si komora zachovala pozici samosprávné a nezávislé profesní organizace, a aby se v maximálním možném rozsahu zamezilo zásahům státu do výkonu advokacie. Veškeré aktivity komory směřující k ochraně ostatních legitimních zájmů advokátů musí být podřízeny tomuto základnímu poslání. V žádném případě nechceme skončit jako exekutorská komora, která podstatnou část své nezávislosti ztratila. Jakkoliv si dovedu představit, že stát vykonává kárnou kompetenci u exekutorů, na které koneckonců přenáší výkon veřejné moci, u advokátů si to vůbec nedovedu představit. Je třeba si uvědomit, že advokáti často zastupují klienty právě proti státu a je zcela nepřijatelné, aby stát měl kompetenci advokáty kárně postihovat. Na druhou stranu komora, jakožto stavovská organizace advokátů musí aktivně využívat svého postavení a hájit roli advokátů v legislativním procesu a při jednání s orgány státní správy. ČAK musí především hájit unikátní postavení advokátů jakožto právnické profese, která je vedle komerčních aktivit svých členů jedním z garantů právního státu a plní celou řadu dalších společenských funkcí. Komora stojí před nelehkou úlohou, aby v rámci své účasti na legislativním procesu byla schopna chránit oprávněné zájmy advokátů a advokacie, zejména ve vztahu k jiným právnickým a poradenským profesím, a přitom činit vše pro to, aby nebyla vnímána jako odborová nebo lobbistická organizace, která se snaží o získání neoprávněných ekonomických výhod na úkor jiných profesí.

A co pravidla výkonu advokacie?

Ta musí být tvořena, interpretována a uplatňována s ohledem na odlišné způsoby výkonu advokacie. V oblasti pravidel upravujících konflikt zájmů, mlčenlivost a soutěž advokátů je do určité míry třeba zohledňovat odlišný charakter, informovanost a vyjednávací schopnosti institucionálních klientů na straně jedné a obyčejných spotřebitelů právních služeb na straně

druhé. Etická pravidla a pravidla soutěže advokátů brala v úvahu především tradiční výkon advokacie zejména v oblasti sporných agend a zvýšenou potřebu ochrany klientů – spotřebitelů. Stávající pravidla dostatečně nereflektují moderní vývoj obchodní advokacie a rostoucí význam elektronických komunikačních prostředků a v některých případech neodpovídají ani zavedené obchodní praxi. Například s ohledem na absenci pozitivní úpravy tzv. informovaného souhlasu klientů v oblasti pravidel na ochranu proti konfliktu zájmů tak mohou být advokáti vystaveni nebezpečí kárného postihu za jednání, které není v rozporu se zájmy klientů a které klienti v rámci běžné obchodní praxe schvalují.

Zmínil jste první dvě teze, které chcete v orgánech ČAK uplatňovat. Ve volebním programu se věnujete také vzdělávání mladých kolegů. Jak konkrétně byste chtěli toto téma řešit?

Pokud jde o vzdělávání, je třeba odlišovat dvě věci. Vzdělávání a výchovu advokátních koncipientů a pokračující vzdělávání advokátů. Moderní advokátní kanceláře systematicky připravují advokátní koncipienty na dlouhodobou spolupráci s příslušnou advokátní kancelář. V průběhu koncipientské praxe však advokátní koncipienti získávají zkušenosti především v těch oborech práva, na které se příslušná advokátní kancelář specializuje. To znamená, že v oborech ostatních jsou jejich znalosti spíše teoretické a praktickou zkušenost postrádají. Jakkoliv respektujeme požadavek na univerzální vzdělání advokátů, věříme, že advokátní zkouška by měla a může vzít specializační trendy v úvahu. Advokátní koncipienti by neměli být penalizováni za to, že jejich školitel ani kancelář, v níž působí, nejsou odborníky na určitou oblast práva. Opačný přístup by vedl k nucené fluktuaci advokátních koncipientů, kteří by během své koncipientské praxe museli střídát zaměstnání u různých advokátů. Na čem je však nutno beze zbytku trvat, je důsledné vzdělávání koncipientů v oblasti etických pravidel.

A pokračující vzdělávání advokátů?

Jedním ze základních úkolů ČAK je chránit a garantovat kvalitu právních služeb poskytovaných advokáty. Věříme, že nezbytnou podmínkou pro plnění této funkce je, vedle výchovy advokátních koncipientů a zajištění advokátních zkoušek, též organizace pokračujícího vzdělávání advokátů. Právní řád se vyvíjí velice dynamicky a advokáti nemohou vystačit se znalostmi, které získali studiem na právnické fakultě a přípravou na advokátní zkoušky. Zároveň nelze zcela spoléhat na to, že si advokáti dostatečným způsobem doplní své vzdělání při své praxi či samostudiem. ČAK by měla implementovat efektivní systém pokračujícího vzdělávání advokátů, v rámci kterého by se advokáti měli ve stanoveném období zúčastnit

minimálního počtu vzdělávacích akcí. ČAK by následně mohla udělovat absolventům potvrzení o absolvování vzdělávacích kurzů, případně též potvrzení o dosažení vyšší míry specializace v konkrétních právních oborech. Věřím, že zavedení efektivního systému pokračujícího vzdělávání by bylo významným argumentem pro obhájení unikátního postavení advokátů na poli poskytování právních služeb.

Na kandidátních listinách pro Kárnou komisi ČAK a Kontrolní radu ČAK, zveřejněných na stránce www.moderniadvokacie.cz se objevují opravdu zuřivá jména takzvané „velké advokacie“. Moc si nedovedu přestavit, že se takové množství úspěšných advokátů hladce na něčem domluví. Bylo obtížné se sjednotit v otázce programu?

Ve skutečnosti mne samotného až překvapilo, jak snadno jsme hledali shodu na většině témat. Advokáti se možná někdy obtížně domluví, když hájí protichůdné zájmy svých klientů, ale pokud jde o činnost komory, konsensus jsme našli velmi snadno. Většina velkých advokátních kanceláří totiž skutečně chápe roli komory jako samosprávné profesní organizace a neočekává, že jim komora bude poskytovat nějaké zvláštní služby. Jako příklad můžeme uvést pojištění profesní odpovědnosti, kdy většina velkých advokátních kanceláří má svou vlastní pojistku a v tomto směru služeb komory nevyužívá. Velké advokátní kanceláře také zpravidla neočekávají, že jim komora bude zajišťovat práci, nebo určovat ceny za poskytované právní služby.

Šli jste také na sociální síť. Chtěl byste tedy, aby byla skupina co nejvíce transparentní?

Na sociálních sítích, konkrétně na LinkedInu jsme zřídili diskusní fórum k našemu společnému volebnímu programu. Hlavním smyslem bylo vyvolat širší diskusi o programových prioritách. Skupina velkých advokátních kanceláří, která se setkává při výše uvedených příležitostech, je relativně široká, zdaleka neobsahuje všechny advokáty, kteří vykonávají advokacii moderním způsobem. Existuje celá řada kolegů, kteří sice získali praxi v některé z velkých domácích či mezinárodních kanceláří, ale založili si vlastní kanceláře a pokračují ve výkonu advokacie v zásadě stejným způsobem. Tyto kolegy jsme chtěli touto cestou oslovit a jejich názory si vyslechnout.

V čem konkrétně se považujete za „moderního advokáta“?

Jsem advokát, který vykonává advokacii u advokátní kanceláři, která se snaží držet krok s celosvětovými trendy. Především s těmi, které považujeme za přínosné a z těch ostatních pak s těmi, které vyhodnotíme jako neodvratné. ●

Autor: Jaroslav Kramer

A photograph of Roman Jelínek, a man with glasses, wearing a dark pinstriped suit, a white shirt, and a blue patterned tie. He is holding a large stack of papers in his left hand. The background is a wood-paneled wall. The text 'ROMAN JELÍNEK' is overlaid in large white letters across the center of the image.

ROMAN JELÍNEK

Obhajoval klienty v kauze Poldi Steel, C.S.Fondů, H-systém bankéři a aktuálně například v kauze Opencard. Přesto obhajoby v trestních věcech přijímá jen zřídka. Důvodem je i přetrvávající nerovnost mezi obhajobou a obžalobou. Kandidát do představenstva České advokátní komory –

JUDr. Roman Jelínek.

Co Vás k trestnímu právu přivedlo?

Tady platí „odříkaného největší krajíc“. Svou poslední zkoušku na fakultě jsem dělal z trestního práva u tehdy ještě asistenta JUDr. Jelínka. Jelínek zkoušel Jelínka, pro mé spolužáky komický zážitek a důvod, abych se trestnímu právu také věnoval. Přesto mě „trest“ neoslovil, svou budoucnost jsem viděl v právu civilním. Zlom nastal mým vstupem do advokacie. Jako spousta začínajících advokátů jsem teprve vytvářel vlastní klientelu a nezbylo než vzít za vděk „ofáky“. Naštěstí brzy přišla nabídka od mého školitele JUDr. Bobka, abychom spolu založili advokátní kancelář. JUDr. Bobka, experta na trestní právo, a jak on sám o sobě skromně říká, „druhého nejlepšího procesualistu v republice“, není třeba představovat. Mnozí mladí kolegové advokáti u něj skládali advokátní zkoušku a ti svědomití navštěvovali jeho přednášky z trestního práva na komoře. Naše spolupráce trvá již téměř dvacet let a stejně dlouho trvá má ambice „přerůst“ svého učitele.

Systém vzdělávání na komoře tedy znáte. Jak ho hodnotíte?

Organizace a náplň vzdělávání advokátů a advokátních koncipientů jsou léty propracované a uznávané. Přednášky probíhají v důstojných prostorech a lektori jsou většinou uznávaní odborníci ve svých oborech. Přesto bych měl určitě náměty ke vzdělávání koncipientů. To by dle mého názoru mělo více rozvíjet schopnosti a dovednosti budoucího advokáta. Rétorické a argumentační schopnosti, vedení výslechů, základní orientace ve znaleckých posudcích, ale také např. vedení kanceláře, orientace v účetnictví a ekonomice provozu.

Kandidujete do představenstva advokátní komory. Co považujete za stavu české advokacie za pozitivní?

Jednoznačně nezávislost advokacie. I přes mnohé otevřené či skryté ataky – vedené pod heslem boje proti praní špinavých peněz nebo pod záminkou ochrany bezpečnosti státu – se stále daří nezávislost advokacie uhájit. Naštěstí je mezi námi dost starších kolegů, kteří

pamatují státní dohled nad činností advokátů a mají řadu zkušeností s jeho dopady do vztahu advokát – klient. Nedělejme si ale iluze. Každá moc má tendenci se rozpinat. A mít advokacii pod kontrolou znamená mít pod kontrolou soudní řízení a jeho výsledky.

Co naopak považujete za stavu české advokacie za negativní?

Vytrácí se kolegiálníta, úcta k profesi a stavovská hrdost.

Vidíte nějaké řešení?

Příčiny a řešení tohoto stavu vidím ve dvou rovinách. První je v osobní kvalitě lidí, kteří advokacii již vykonávají či do advokacie teprve vstupují. Po roce 1989 se otevřely dveře advokacie představitelům jiných právnických a dokonce neprávnických profesí, kteří mají tendenci přenášet praktiky svého předchozího povolání do advokacie. Děje-li se tak ke škodě klientů či stavu, je na místě nekompromisní postih.

Druhá rovina tkví ve vnímání profese advokáta ve společnosti. Každé pochybení, každé selhání je společností vnímáno negativně a vztaženo na celý stav. Tomu zabránit nelze. Ale je v možnostech komory – a přimlouvám se za to – vytvářet objektivní obraz advokacie ve společnosti. Přiblížit veřejnosti poslání a význam advokátů v právním státě, připomínat „pro bono“ činnost advokátů, jejich účast na kultivaci právního prostředí apod.

Proč kandidujete do představenstva, s čím přicházíte?

V minulých letech advokacie postupně ztratila významnou část smluvní agendy – sepisování zakladatelských dokumentů obchodních společností, sepisování dohod o společném jmění manželů, sepisování zástavních smluv. Advokacie byla připravena i o tradiční pilíř své činnosti – zastupování v řízeních před soudem. Část této agendy převzali notáři, daňoví poradci, exekutoři, část Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových a hrozí, že u soudu se budeme setkávat s reprezentanty neziskových organizací.

Proto chci prosadit, aby v oblasti vnější legislativy byla důrazněji akcentována ochrana a rozšiřování trhu právních služeb poskytovaných advokáty, ochrana stavovských zájmů a existenčních zájmů advokátů. Tedy konkrétně: zavedení povinného zastoupení účastníků soudního řízení advokátem (advokátní proces), příznání statusu veřejné listiny listinám sepsaným advokátem, uzákonění advokátního tarifu s ohledem na právní jistotu klientů a přijetí komplexní úpravy provádění úkonů trestního řízení u advokátů a na advokátech (zejména osobní prohlídky, vydání a odnětí věcí, ochrana přenosu informací sdílených mezi advokáty navzájem a jejich zaměstnanci).

Po dvaceti letech je také na místě provést revizi stavovských předpisů, podrobit je srovnání se zahraniční úpravou, překonané odstranit, neúčelné změnit. Smyslem stavovských předpisů musí být úprava činnosti advokátů, advokátních koncipientů a advokátní komory jen v nezbytném rozsahu, účelná a srozumitelná.

Kandiduji na výzvu a s podporou řady kolegů, kteří mě osobně znají a znají výsledky mé práce v představenstvu komory. Na tuto práci chci navázat a věnovat se zejména legislativě. V této oblasti má komora oproti jiným profesním stavům velké rezervy.

V představenstvu komory jste již působil. Co se Vám podařilo, na co jste hrdý?

Na prvním místě musím zmínit prosazení legislativní úpravy výkonu advokacie ve společnosti s ručením omezeným. V té době byl ve vedení komory hluboce zakořeněn názor, že advokacie může být provozována jen osobně nebo ve sdružení. To samozřejmě výrazně diskvalifikovalo naše advokáty oproti zahraničním kolegům, jejichž odpovědnost byla limitována právě touto formou výkonu advokacie. V dubnu 2004 jsem představenstvu předložil návrh novely zákona o výkonu advokacie ve společnosti s ručením omezeným a po vzrušených a dlouhých debatách byl tento záměr přijat.

Je pro mě jakýmsi zadostiučiněním, že někteří tehdejší odpůrci „eseroček“ dnes provozují advokacii právě touto formou.

V pomyslném žebříčku úspěchů následuje legislativní úprava domovních prohlídek a prohlídek jiných prostor u advokátů. Do té doby byly domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor prováděny u advokátů podle standardní právní úpravy, která nijak nezohledňovala ochranu důvěrných informací poskytnutých klientem advokátovi. Je úsměvné, že tuto oblast upravoval jen stavovský předpis, tedy norma nezávazná pro policii a státní zastupitelství, která ukládala advokátovi povinnost informovat policejní orgán o tom, že v advokátním

spisu se mohou nacházet informace podléhající povinnosti mlčenlivosti.

Záměr a návrh zmíněné legislativní úpravy byly prvním hmatatelným výsledkem činnosti mezirezortní komise České advokátní komory, nejvyššího státního zastupitelství, ministerstva spravedlnosti, ministerstva vnitra, Právnické fakulty Univerzity Karlovy, Fakulty právní Západočeské univerzity a Právnické fakulty Univerzity v Brně. Jejím dalším úkolem bylo navrhnout komplexní legislativní úpravu provádění úkonů trestního řízení u advokátů a na advokátech. Měl jsem tu čest komisi vytvořit a po dobu mého působení v představenstvu také řídit.

V neposlední řadě považuji za svůj úspěch, že jsem rozpoutal diskusi o postavení a poslání České advokátní komory v dnešní době.

Proč považujete tuto diskusi za důležitou?

Protože Česká advokátní komora zatím nemá žádného partnera v podobě spolku advokátů a aktuální situace vyžaduje ochranu stavovských, ale i existenčních zájmů advokátů, kloním se k názoru, že tuto roli musí komora převzít.

V odpovědi na otázku, zda komora jako veřejnoprávní korporace může vykonávat činnosti nad rámec zákonné úpravy. Zejména zda je oprávněna a má chránit trh právních služeb poskytovaných advokáty, zda je oprávněna

prosazovat a hájit stavovské zájmy advokacie a existenční zájmy advokátů. V Německu, Rakousku, ale i v jiných zemích koexistují vedle sebe advokátní komory a advokátní spolky. I v českých zemích až do roku 1949 vedle sebe působily advokátní komora a Spolek českých advokátů. Toto uspořádání má své výhody.

Komory reprezentují veřejný zájem na řádné správě advokacie, dodržování volného přístupu k profesi, odbornou úroveň poskytovaných právních služeb, disciplinární pravomoc, evidenční povinnost apod. Jejich postavení je pevně zakotveno v právním řádu, je stabilní a více méně neměnné. Oproti tomu spolky jsou profesní sdružení vznikající na principu dobrovolnosti. Jejich posláním je právě prosazovat existenční zájmy advokátů, zájmy stavu, ale např. i vzdělávání advokátů, jejich hmotné zabezpečení ve stáří apod.

Vraťte se k Vašemu působení v představenstvu komory. Co se Vám naopak nepodařilo?

Prosadit povinné zastoupení účastníka civilního řízení advokátem, tzv. advokátní proces. I dnes považuji stav, kdy je právní zastoupení advokátem vyžadováno až v řízení o dovolení či před ústavním soudem, za pokrytecký. Vždyť sepsání žaloby, její změny, předkládání důkazních návrhů, provádění dokazování, zjišťování skutkového stavu věci, se odehrává na prvním stupni soudů. Právě zde je nejvíce

třeba kvalifikované právní pomoci, advokáta se znalostí procesní a hmotně právní úpravy. Chyby způsobené v tomto stadiu řízení jsou v dovolacím řízení či v řízení o ústavní stížnosti neodstranitelné.

Druhým efektem je zrychlení řízení. Každý ví, že zpravidla více času ke kvalifikované práci potřebuje laik než odborník. Nejinak je tomu v soudním řízení. Jenom poučování účastníků řízení o tom, co je to povinnost tvrzení a povinnost důkazní, zabere soudcům spoustu času. A což teprve poučení na téma „jak klást otázky svědkům“.

Měla by komora zohledňovat rozdíly mezi advokáty z velkých kanceláří a advokáty působícími samostatně?

Práce advokáta ve velké advokátní kanceláři, zejména nadnárodní, má svá specifika oproti advokátovi působícímu samostatně. Přesto základní hodnoty a zásady profese zůstávají společná všem advokátům. Loajalita ke klientovi, povinnost mlčenlivosti, odborná kvalita poskytovaných služeb, nezávislost, etická pravidla atd.

Na kandidátní listině do představenstva jste na šestém místě. Při hodu kostkou znamená šestka štěstí. Zlomte vaz! ●

Autor: redakce

Ověřte si, že máte tu pravou...

Dokážete vy a vaši kolegové s jistotou rozpoznat, zda elektronické doklady, které dostáváte, mají veškeré povinné náležitosti? Můžete se spolehnout, že je budou úřady a auditoři akceptovat i ve vzdálenější budoucnosti jako nezpochybnitelné? Využijte naši ověřovací služby SecuStamp pokrývající 150 certifikačních autorit, včetně celé EU! Archivujte pouze zcela korektní doklady! www.602.cz

software602

A close-up portrait of Antonín Mokrý, a middle-aged man with thinning grey hair and glasses, wearing a blue and white striped shirt and a blue patterned tie. He is looking directly at the camera with a slight smile. In the foreground, he is holding a pen and looking at an open book or document.

ROZHOVOR s Antonínem Mokrým nejen o CCBE

Rada evropských advokátních komor CCBE (Conseil des barreaux européens) je mezinárodní nezisková organizace se sídlem v Bruselu zastupující přibližně přes jeden milion evropských advokátů skrze své členy – advokátní komory. Mezi řádné členy CCBE patří advokátní komory z 28 členských států Evropské unie, 3 států Evropského hospodářského prostoru a Švýcarska. K členům, kteří zastávají status komor přidružených nebo pozorovatelských patří dalších 10 advokátních komor.

O CCBE se mluví jako o „hlasu“ advokátní profese v Evropě. Proč tomu tak je?

Musel bych začít malým exkurzem do historie, protože CCBE působí již 53 let. Myšlenka CCBE se prý zrodila v r. 1960 na palubě lodi směřující do Basileje během kongresu Union Internationale des Avocats (UIA). Během putování po Rýnu účastníci zastupující šest tehdejších členských zemí EEC (Belgie, Francii, NSR, Itálii, Lucembursko a Nizozemsko) založili reprezentativní orgán složený z prezidentů jejich advokátních komor zaměřený na obranu nezávislosti advokátní profese a zájmů advokátů před orgány EEC. Teprve v r. 1966 se CCBE stala autonomní neziskovou organizací definující svou misi jako „studium všech otázek dotýkajících se právnícké profese v členských zemích Evropského společenství a formulování řešení navrhovaných za účelem koordinace a harmonizace výkonu advokátní profese v těchto zemích. Významným mezníkem se stal r. 1977, kdy došlo k přijetí zásadního právního dokumentu, Směrnice o službách advokátů (77/249),[1] která umožnila advokátům z EU poskytovat časově omezené právní služby v jiném státě EU. V témže roce nabídl CCBE identifikační karty, jakýsi služební pas, umožňující advokátům prokazovat se při poskytování právních služeb v jiném státě EU. V r. 1979 byl zaznamenán úspěch v úsilí o oficiální uznání CCBE, když Evropský soudní dvůr přijal CCBE jako zúčastněnou stranu v řízení dotýkajícím se advokátní profese v Evropě. Případ označovaný jako AM&S Europe Limited vs. Komise evropských společenství se zaměřoval na otázku profesního privilegia pro podnikové právníky a CCBE v něm předložila imponantní právní rozbor pro potřeby Soudů. Jako výraz této aktivity zřídila CCBE svou Stálou delegaci při Evropském soudním dvoru. Stěžejním dokumentem se v r. 1988 stal CCBE Code of Conduct (Etický kodex advokáta) upravující přeshraniční aktivity advokátů. Tato norma je dodnes pokládána za esenciální zdroj a vzor etických pravidel zvláště pro advokátní profesní organizace ucházející se o přidružení k CCBE v rámci rozšiřující se Evropy. V následujícím desetiletí se CCBE aktivně účastnila odborných debat při přípravě Směrnice o usazování (Establishment Directive 98/5)[2], která byla nakonec přijata v r. 1998 a dodnes umožňuje advokátům ze

zemí EU usadit se v jiném členském státě za předpokladu, že jsou řádně zapsáni jako advokáti ve své domovské zemi a zaregistrují se u příslušné Komory země hostitelské.

Jaké jsou cíle a poslání CCBE v současné době?

Úplně obecně lze říci, že základním posláním CCBE je obrana právního státu, lidských práv a demokratických hodnot. To si však klade za cíl mnoho organizací, v tom nejsme nijak výjimeční. Její zvláštní poslání tkví v zaměření se na to, aby advokátní profese mohla nerušeně uskutečňovat své poslání, tj. napomáhat přístupu ke spravedlnosti a ochraně práv a svobod občanů, k čemuž je ovšem nezbytné, aby byly respektovány základní hodnoty advokátní profese. Existuje bohužel stále mnoho problematických otázek, které znejišťují postavení advokacie v celoevropském kontextu, jako jsou například dopady soutěžního práva na základní hodnoty advokátního stavu (a tím i na práva občanů), vztah mezi povinnostmi advokátů a povinností vlád zajistit bezpečnost obyvatelstva nebo dopady globalizace a tržní liberalizace na právníkovou profesi apod. Například politika snadného přístupu ke spravedlnosti je tématem stále aktuálním a v poslední době zvláště ožehavým. V průběhu prezidentství dánské prezidentky CCBE Anne-Birgit Gammeljord (2009) a v době švédského předsednictví v Unii vydala CCBE tzv. Manifest k nadcházejícím volbám do Evropského parlamentu, oficiálně pojmenovaný „Správná forma justice pro Evropu“. Shrnula v něm čtyři vůdčí body, jimiž by podle názoru CCBE měly směřovat aktivity nového Evropského parlamentu a nově zformované Evropské komise, pokud jde o justici a právo na obhajobu.

Které body to tedy jsou?

Nalezení správné organizace Evropské komise v oblasti otázek justice vytvořením samostatného Generálního komisariátu pro justici (DG Justice). Poté garantování práva klientů na porady s advokátem v plné důvěře. Třetím bodem je ochrana procesních práv podezřelých a jejich obhájců v trestních řízeních ve všech členských státech. A v neposlední řadě nalezení správného vyvážení mezi svobodou a bezpečností při přijímání legislativy na potírání terorismu a organizovaného zločinu. Dlouholeté

volání CCBE po oddělení komisariátů a po vzniku samostatné DG Justice našlo nakonec své naplnění v rámci vstupu v platnost Lisabonské smlouvy a skutečně byl vytvořen samostatný Komisariát pro Justici (JUST) rozdělením původního Komisariátu pro Justici. Svobodu a Bezpečnost na Komisariát pro Justici a Komisariát pro vnitřní záležitosti. Stalo se tak v r. 2010. CCBE sledává v této změně naplnění její snahy o důsledné oddělení mocí, předcházení střetu zájmů v oblasti lidských práv a svobod a také příležitosti pro lepší koordinaci legislativy dopadající na oblast justice. Pokud se týká dalších tří bodů nastíněných CCBE v Manifestu, jde o každodenní úsilí organizace o jejich prosazení ve vztahu k evropským institucím, ale i národním autoritám. Jedním z kroků v rámci úsilí o jednotnou ochranu procesních práv obviněných je publikace Přehledů práv obhajoby, které zveřejnila Evropská komise na portálu e-justice. Tyto přehledy byly připraveny CCBE ve spolupráci se zkušenými trestními obhájci z jednotlivých členských zemí, s národními Komorami, ministerstvy spravedlnosti a kvalifikovanými překladateli.

Daří se CCBE komunikovat s evropskými institucemi a jak její působení v této oblasti mohou pocítit například čeští advokáti?

Myslím, že CCBE díky dlouholetým zkušenostem a působení přímo v centru evropského politického dění nachází vyvážený vztah k evropským institucím a je stále více uznávanou veličinou. Jde hlavně o kontakty s Evropskou komisí a Evropským parlamentem. Vzájemná důvěra se prohlubuje také díky tomu, že CCBE se především v posledních letech účastní řady projektů organizovaných Evropskou komisí. To, co známe pod obecným označením e-justice, má řadu subprojektů a v nich je CCBE velice aktivní, protože, myslím, správně předpokládá, že advokáti budou jednou z hlavních uživatelských skupin těchto IT řešení. Projekt E-Codex se zaměřuje na propojení národních systémů e-justice a umožnění elektronické komunikace mezi nimi, což například zahrne i účast advokátů v přeshraničních řízeních elektronickou formou. E-Codex má již dva pilotní projekty, jeden zaměřený na civilní a druhý na trestní věci. Na nich se v pilotní fázi bude zkoušet vzájemná in-

teroperabilita mezi jednotlivými orgány v rámci EU. CCBE dále pokračovala v práci na projektu Find-a-Lawyer – síťového vyhledávače advokátů. Ten výrazně zjednoduší možnost každému evropskému občanovi v kterémkoli členském státě kontaktovat advokáta v jiném členském státě s použitím rodného jazyka. ČAK se tohoto projektu skrze CCBE účastní a výsledné řešení by již mělo být hotovo brzy poté, co děláme tento rozhovor. Z podnětu CCBE pak v návaznosti na to bylo navrženo pokračování tohoto projektu pod názvem Find-a-Lawyer 2 a vyvíjí se nová aplikace, která umožní verifikaci přihlášení elektronické identifikace evropského advokáta v rámci elektronických řízení (e-proceedings). Nadto, v r. 2012 získala CCBE grant Evropské komise k projektu rozvinutí Evropského vzdělávacího programu (European Training Platform). Má jít o IT systém zvyšující úroveň a dostupnost informací o tom, jaké vzdělávací kurzy z oboru práva jsou pořádány napříč členskými zeměmi Unie. Z toho, co jsem řekl, je myslím patrné, v jakých směrech budou moci advokáti ale i jejich klienti benefitovat z toho, co CCBE podniká. Kromě toho je však třeba vidět, že v CCBE má advokátní profese v Evropě svého strážce a zastávce, pokud jde o unijní legislativu (ale i exekutivu), kterou sleduje a veřejně se k ní vyjadřuje. Ovšem i tehdy, pokud se stane, že některý z národních států zasahuje v rozporu s ustálenými principy do svobody a nezávislosti advokacie, pak je to CCBE, která alarmuje a apeluje ve prospěch advokátů příslušných zemí. V našem případě k takové nutnosti zatím díkybohu nedošlo, jsou však země, které se pomoci CCBE dovolávaly, ať už jde o mladé evropské demokracie nebo v poslední době země, které čelí postupům tzv. TROIKY[3] z důvodu ekonomických obtíží.

To mne přivádí k otázce, jakým způsobem se projevila hospodářská a finanční krize v sektoru poskytování právních služeb?

Ekonomická krize zasáhla přirozeně i právní služby, zdaleka ne však tolik jako finanční sektor či jiná odvětví hospodářství. Podle mého osobního názoru, vznikl možná až přehnaně zveličený dojem, že právní služby ustrnuly někde v minulém století a je třeba je oživit, dát jim nový impulz. To vede v některých zemích EU k poměrně velmi razantním reformám, podporovaným či někdy vynucovaným TROIKOU. Už v prosinci 2011 napsala CCBE spolu s Americkou advokátní komorou (ABA) dopis Mezinárodnímu měnovému fondu (IMF), v němž varovala před důsledky intervencí ze strany TROIKY v Irsku, Itálii a Řecku. Například v Irsku byl legislativně navržen model nového regulačního orgánu pro právní služby, jehož členové by byli jmenováni vládou. Ve Slovinsku se vláda pokoušela zrušit povinné členství v advokátní komoře. Všechny tyto kroky by měly závažný dopad na nezávislost, samosprávu a vnitřní disciplinární procesy v advokacii

těchto a možná později i dalších zemí a hlavně by mohly zakládat nebezpečné precedenty pro budoucnost. Do dopadů finanční a dluhové krize v Evropě se mísí obavy z nedostatečné efektivnosti boje s terorismem a organizovaným zločinnem, což se projevuje v pokusech ingerovat do povinnosti mlčenlivosti advokáta ve vztahu ke klientům a tuto v některých případech omezit. Například v oblasti legislativy proti praní špinavých peněz (Anti-Money Laundering). CCBE intervenovala ve známém případě „Michaud“ u Evropského soudního dvora, přičemž konečný výsledek tohoto případu byl pro advokacii v rámci možnosti vcelku pozitivní. Minimálně bylo rozsudkem potvrzeno, že je žádoucí, aby zde při hlášení podezřelých transakcí státním orgánům existoval jistý mezičlánek neboli jakýsi filtr, představovaný nezávislým profesním orgánem, tedy Komorou, což prozatím není uzákoněno ve všech zemích EU, ale nám se to v ČR podařilo prosadit. V loňském roce se jakýmsi leitmotivem Evropské komise a OECD stala pro oblast justice iniciativa či program nazvaný „Justice pro růst“ (Justice for Growth). Efektivita fungování justice je zde pojímána jako výrazný prorůstový faktor ekonomiky. Pro tento účel jsou zpracovány studie a tyto jsou v procesu konzultací. CCBE se účastní debat, monitoruje dění v této oblasti, a protože pokládá advokacii za nedílnou součást a partnera soudnictví, připravuje samostatné studie a vyjadřuje se k návrhům řešení.

O jaké konkrétní kroky se jedná?

CCBE se v mnoha ohledech ztotožňuje s programem „Justice pro růst“, má však obavy, aby za každou cenu nepřevážil zájem na růstu ekonomiky nad respektem k právnímu státu a k základním svobodám a právům. Členové CCBE se proto shodli po dlouhých debatách, že bude nutné nechat zpracovat nezávislou studii o vztahu ekonomiky a právních služeb. Tu zpracoval tým odborníků pod vedením profesora George Yarrowa, ředitele Institutu regulačních metod při oxfordské univerzitě. Jde o velmi komplexní srovnávací studii, která na jedné straně potvrzuje, že trh právních služeb se významnou měrou podílí na udržitelnosti trhů a na ekonomickém růstu, na druhé straně však dovozuje, že potenciální reformy v oblasti regulace či deregulace tohoto trhu, cílené ke zvýšení kvality či kvantity právních služeb, je nutné provádět po pečlivé a komplexní analýze systému, v němž působí a uvážení dalších dopadů takových reforem. Tato studie byla publikována a předána Evropské komisi s tím, že má současně napomoci v již rozjetém procesu hodnocení efektivnosti směrnic, které regulují volný trh právních služeb a svobodné usazování advokátů na území EU. K tomu bych ještě rád dodal, že CCBE v r. 2012 (za prezidentství rakouské prezidentky Marcellly Prunbauer-Glaserové) vytvořila čtyři základní body svého programu na budoucí období

- 1) Podporu nezávislosti justice v kontextu reforem zaváděných TROIKOU v předlužených zemích Unie, které významným způsobem zasahují do fundamentální role advokátní profese a zásady samosprávnosti právnických profesí v demokratické společnosti;
- 2) Obhajobu náročných standardů v oblasti práv všech občanů na snadný přístup k právní službě advokáta, zvláště pro obviněné a podezřelé;
- 3) Podporu rozvoji e-justice jako nástroje pokroku v oblasti efektivního chodu justice;
- 4) Propagaci a ochranu právního státu, zejména obranu lidských práv a advokátů, kteří tato práva hájí, zvláště pak ve třetích zemích.

Jak vlastně funguje organizační struktura CCBE? Každý rok se volí nové vedení?

Ve stručnosti lze říci, že každý plnoprávný člen CCBE, tj. člen s hlasovacím právem, je reprezentován svou národní delegací, která nemůže mít více než šest osob. Každá země má tedy pouze jednu delegaci a ta reprezentuje advokátní stav v dané zemi, bez ohledu na to, zda v této zemi existuje více advokátních komor, jak je tomu například v případě Velké Británie, Francie, Belgie nebo Polska. Delegace vytváří každá země obvykle z některých vrcholných zástupců své advokátní komory či členů národní profesní organizace. Nejvyšším orgánem CCBE, která je založena podle práva Belgického království, jako mezinárodní neziskové sdružení, je Plenární zasedání. To rozhoduje o základních strategických otázkách a směrech rozvoje organizace, otázky běžné činnosti jsou rozhodovány na tzv. Stálém výboru, kterého se však účastní též všechny členské delegace. Prezidentství je v zásadě výkonný orgán, reprezentující organizaci navenek a činící neodkladná rozhodnutí v čase mezi zasedáními Stálých výborů. Sestává z prezidenta CCBE a třech viceprezidentů. Ti jsou voleni každoročně na plenárním zasedání na dobu jednoho roku. Prakticky to však vypadá tak, že pokud tomu nebrání nějaká překážka, první viceprezident se po roce stává prezidentem, a tak postupně dál až k třetímu viceprezidentovi. Jde o časově poměrně náročnou činnost k přípravě agendy, neboť plenární zasedání se konají dvakrát ročně a stálé výbory šestkrát do roka. K tomu jim pomáhá činnost sekretariátu, sídlícího v Bruselu, který řídí generální tajemník.

CCBE je rozvětvená organizace s řadou odborných výborů a pracovních skupin. Které jsou, z Vašeho pohledu, pro české advokáty nejdůležitější?

Ideální by bylo, kdybychom se mohli účastnit činnosti všech výborů, kterých je nyní 17,

MÁTE PRÁVNÍ PROBLÉM?

VYŘÍDÍME ZA VÁS!

UHRADÍME NÁKLADY!

A UŠETŘÍME VÁŠ ČAS!

VAŠE CESTA K PRÁVU!

D.A.S. pojišťovna právní ochrany a.s.

BB Centrum, budova β,

Vyskočilova 1481/4, 140 00 Praha 4

Bližší informace naleznete na www.das.cz nebo volejte **800 10 55 10**

The legal protection insurer of **ERGO**

ZÁKON O OBCHODNÍCH KORPORACÍCH. Komentář

Jan Lasák, Jarmila Pokorná, Zdeněk Čáp, Tomáš Doležil a kolektiv

Zákon o obchodních korporacích je základní součástí rekodifikace soukromého práva, která úzce souvisí s novým občanským zákoníkem. Řeší základní podmínky fungování jednotlivých druhů obchodních korporací, strukturu jejich orgánů, odpovědnost jejich členů, vklady a podíly na zisku korporací aj.

Náš komentář jako komplexní pomůcka:

- poskytuje ucelený výklad korporátního práva, včetně nezbytných souvislostí s novým občanským zákoníkem,
- zahrnuje doprovodné předpisy přijaté v rámci rekodifikace,
- doplňuje příslušná ustanovení výkladem daňových a účetních souvislostí,
- přináší informace o souvisejících předpisech, českých i evropských, a odkazy na relevantní odbornou literaturu,
- obsahuje výňatky z důvodové zprávy,
- rozsáhle se věnuje judikatuře použitelné i po nabytí účinnosti nové právní úpravy,
- významně usnadňuje řešení počátečních aplikačních a interpretačních problémů.

Komentář je zpracován vysokoškolskými pedagogy, advokáty a dalšími autory z řad odborníků na korporátní právo. Zaměřuje se na všechny důležité aspekty nové právní úpravy korporací a poskytuje potřebný návod pro orientaci v novém právním prostředí. Je určen pro širokou právnickou a podnikatelskou obec.

Vychází
v lednu
2014

První komentář zákona o obchodních korporacích, který zahrnuje doprovodné zákony a daňové a účetní souvislosti!

S velkým důrazem na judikaturu použitelnou i pro novou právní úpravu!

Objednávejte již nyní a získáte **10%** slevu z vaší objednávky!

Dva rozsáhlé svazky, vázáno v plátně,
cena za oba svazky **2.985 Kč**, cca 2 000 stran

ZÁKON O MEZINÁRODNÍM PRÁVU SOUKROMÉM. Komentář

Monika Pauknerová, Naděžda Rozehnalová, Marta Zavadilová a kolektiv

Komentář renomovaného autorského týmu je věnován novému zákonu o mezinárodním právu soukromém, který nabývá účinnosti dnem 1. 1. 2014. Představuje úvod do českého mezinárodního práva soukromého a procesního v širším pohledu. Kromě podrobně komentovaných ustanovení nového zákona, včetně související základní literatury a použitelné judikatury, obsahuje přehled dvoustranných a mnohostranných mezinárodních smluv v tomto odvětví a rovněž stručně uvádí předpisy, které jsou součástí evropského mezinárodního práva soukromého, zejména nařízení EU.

První komentář zákona o mezinárodním právu soukromém na trhu!

Vázáno v plátně, cena **1.875 Kč**, předpokládaný rozsah 700 stran

Objednávejte již nyní a získáte **10%** slevu z vaší objednávky!

Vychází
v prosinci
2013

OBČANSKÝ ZÁKONÍK. Komentář I – VI

Jiří Švestka, Jan Dvořák, Josef Fiala a kolektiv

Rozsáhlý komentář nového občanského zákoníku v šesti svazcích!

Nakladatelství Wolters Kluwer pro vás připravilo rozsáhlý komentář, který bude od prosince 2013 vycházet postupně v šesti svazcích: I. Obecná část, II. Rodinné právo, III. Absolutní majetková práva, IV. Dědické právo, V. a VI. Relativní majetková práva.

I. svazek věnovaný obecné části občanského zákoníku vychází v **prosinci 2013**, předpokládaný rozsah tohoto svazku 1 000 stran.

Další svazky budou vycházet v měsících lednu, únoru a březnu 2014.
Celkový předpokládaný rozsah 7 000 stran

Cena I. svazku **2.490 Kč**

I. sv. již
v prosinci
2013

ČASOVĚ

OMEZENÁ NABÍDKA:

Při objednávce všech šesti svazků získáte celý komentář za zvýhodněnou cenu **9.975 Kč!**

I. svazek při objednání celého kompletu získáte za cenu **1.995 Kč** místo **2.490 Kč**, tj. obdržíte slevu **20%**

případně i pracovních skupin. V praxi to ovšem není zcela možné, protože by to pro Českou advokátní komoru znamenalo enormní náklady a ty jsou přísně limitované. Přirozeně však studujeme agendu všech výborů a vyhodnocujeme, které otázky jsou v dané době pro činnost české advokacie naléhavé nebo inspirující. Aktuálně se přímo svými reprezentanty účastníme práce ve výborech pro Přístup ke spravedlnosti, Trestněprávním výboru, Výboru pro deontologii, Výboru pro svobodné usazování advokátů, Výboru pro lidská práva, Výboru pro vzdělávání, Výboru pro právo informačních technologií (IT), Výboru pro evropské soukromé právo, Výboru pro otázky nadnárodních advokátních firem a ve výboru PECO. Výbor PECO je takovým specifickým výborem, v němž jsme byli historicky velmi angažováni, také náš bývalý prezident Dr. Karel Čermák byl kdysi jeho předsedou. Je to výbor, který se zabývá otázkami rozvíjejících se advokacií hlavně na východ od hranic EU a napomáhá připravenosti přidružených a pozorovatelských zemí na jejich budoucí připojení k Unii. Často se zde řeší bohužel i otázky porušování lidských práv, pronásledování advokátů pro aktivní výkon jejich profese nebo vnitřních poměrů v profesních organizacích. PECO často zasahuje na ochranu takto postižených nebo na podporu nezávislého fungování tammích komor, ať už tomu bylo v poslední době v případě Běloruska, Gruzie, Bosny a Hercegoviny, Ukrajiny nebo Turecka. PECO se též účastní procedury navrhování kandidátů na výroční ocenění CCBE za lidská práva (Human Rights Award) udělované advokátům za zvláštní zásluhy dosažené v této oblasti. Výbory navrhuji, připravuji nebo komentuji desítky materiálů ročně v úzké spolupráci s Prezidentským, sekretariátem a národními delegacemi. Všechny schválené dokumenty jsou k dispozici na webových stránkách CCBE, na internetu obecně a další informace jsou přístupné na Twitteru.

Jaká je vaše osobní historie v CCBE?

Pokud si dobře vzpomínám, tak ta započala již před přistoupením České republiky k Evropské unii. Bylo to tuším v r. 2001 a od roku 2004 jsem vedoucím české delegace v CCBE. Dá se říci, že jsem tak trochu přivedl českou advokacii do prostředí již rozvinuté demokratické kultury naší profese, a to spolu s tehdejšími prezidenty naší komory JUDr. Stanislavem Balíkem, dnes ústavním soudcem, a posléze JUDr. Vladimírem Jírouskem. Jsem rád, že jsem byl přítomen tomu, když CCBE řídily také osobnosti, jakými byli například prezidenti John Fish (Irsko), Hans-Jürgen Hellwig (Německo), Manuel Cavaleiro Brandao (Portugalsko), Colin Tyre QC (Spojené království) nebo dvě výjimečné prezidentky, které jsem zmiňoval již dříve v tomto rozhovoru. Není zde bohužel prostor jmenovat všechny další.

Jste sám zapojen v některých orgánech?

Jsem již třetí volební období (od roku 2007) členem finančního výboru CCBE. O tom jsem se dosud nezmiňoval, protože ten má poněkud zvláštní postavení. Sleduje totiž řádné a efektivní hospodaření organizace a jsme v této oblasti poradním orgánem Prezidentství. Bylo nás pět členů, nyní již šest, protože agenda narůstá. Ročně se hospodaří s částkou okolo dvou milionů euro. V posledních letech řešíme např. otázku investic do nových prostor, otázky financování projektů jichž se CCBE účastní, neustále hledáme úspory a doporučujeme Prezidentství, jak finančně zvládnout stále narůstající náklady, prakticky ve všech oblastech činnosti. Přirozenou ambicí vedení CCBE je, aby organizace byla co nejvíce viditelná a snadněji tak dosahovala svých cílů. Prostředky jsou však omezené potud, že činnost je financována převážně z povinných příspěvků členských zemí a ty si bedlivě hlídají, zda jsou jim vložené prostředky vynakládány šetrně a účelně. Kromě činnosti ve finančním výboru jsem členem výboru pro usazování advokátů, výboru PECO a ad hoc docházím i na další odborné výbory a pracovní skupiny, pokud se tam projednávají témata zásadní důležitosti.

Máte nějaké osobní cíle nebo představy čeho je třeba v následujících letech dosáhnout?

Protože se v CCBE pohybuji už řadu let, rozhodl jsem se (a byl jsem navržen) na pozici třetího viceprezidenta, což by v případě mého zvolení a pokud mi to zdraví a jiné okolnosti umožní, vedlo v perspektivě cca čtyři let na pozici prezidenta organizace. Není to pro mne otázka osobních ambicí, ale rád bych se této výzvy chopil v zájmu české advokacie. Ostatně, jsem přesvědčen, že česká advokacie si takové „ocenění“ zaslouží, protože její postavení v evropském kontextu je myslím velmi solidní. Pokud jde o cíle, myslím, že celoevropsky vzato je předmětem mimořádné závažnosti problematika přístupu ke spravedlnosti, což souvisí také s otázkou „legal aid“ a bezplatného poskytování právní pomoci „pro bono“. Systematicky se tyto dvě formy často zaměňují, ve skutečnosti „legal aid“ někdo platí a „pro bono“ je ta skutečná bezplatná právní pomoc pro potřebné. Napříč všemi zeměmi EU, někde více, někde méně, je s touto oblastí potíž, protože na jedné straně státy nedisponují dostatečnými prostředky na „legal aid“ a pokud jde o činnost „pro bono“ je svízle s tím, že jen mnoho advokátů je ochotno poskytovat právní rady zcela zadarmo. Obou činností však je stále více zapotřebí na advokáty, bohužel, nejsou na trhu jediní, kdo by o takovou činnost projevovali zájem. Přítom jsou jediní, a o tom jsem pevně přesvědčen, kdo jsou schopni i takovou právní službu poskytovat vysoce kvalifikovaným způsobem a s plnou odpovědností. Advokátní komory a samotní advokáti by se

měli zamyslet nad tím, jak jít tomuto problému vstříc a něco nabídnout, jinak se iniciativy ujmou jiní a advokacie bude ztrácet na svém výsadním postavení v oblasti poskytování právních služeb. Takové tendence již existují u nás i v jiných zemích, čemuž napomáhá raketový rozvoj informačních technologií. Dalšími problémy je zefektivnění činnosti justice, nepřiměřená délka soudních řízení, vysoké soudní poplatky atd. Zkrátka „přístup ke spravedlnosti“ bude podle mého názoru velkým tématem nadcházejících let po celé Evropě. Bylo by pro mne výzvou na tomto poli ještě nějakou chvíli pracovat.

Měli by se o organizace typu CCBE zajímat spíše zkušení advokáti, anebo jste pro větší zapojení mladých právníků?

Jak jsem již vícekrát opakoval na jiných místech, bylo by přirozeně velmi povzbuzující, pokud by mladá generace advokátů měla větší zájem o činnost v mezinárodních profesních organizacích. CCBE nevyjímaje. Na mezinárodním odboru ČAK a v mezinárodní sekci komory takoví již pracují a ta práce, kterou dělají, je pro ně školou získávání zkušeností a potřebného rozhledu. Agenda CCBE zasahuje do všech oborů práva, přestože by se mohlo zdát, že jde převážně o „právo advokátní“. Není tomu tak zcela... Na druhé straně je třeba vědět, že jakákoli zmiňovaná aktivita jde vždy tak trochu na úkor vlastní profesní práce a samozřejmě volného času, kterého ovšem při náročnosti advokacie nebylo nikdy dostatek. Mladým advokátům nelze vyčítat, jestliže maximum svého úsilí věnují své praxi, i když si myslím, že ve středním a pozdějším věku u každého přijde doba, kdy si řekne: „A co takhle vyjít si trochu za humna a porozhlédnout se?“ ●

Autor: Jaroslav Kramer

Poznámky

- [1] Směrnice Rady č. 77/249/EHS o usnadnění účinného výkonu volného pohybu služeb advokátů
- [2] Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 98/5/ES o usnadnění trvalého výkonu povolání advokáta v jiném členském státě než v tom, ve kterém byla získána kvalifikace
- [3] TROIKA – společné označení pro trojici institucí: Mezinárodní měnový fond, Evropská centrální banka a Evropská komise

dvořák || hager & partners

advokátní kancelář

Naše mise: Spolehlivý osobní právník pro firmy poskytující praktické služby zaměřené na výsledky za dobrou cenu.

„Dvořák & spol., advokátní kancelář's team is dynamic, efficient, and flexible." Legal500

„Very knowledgeable about local laws and regulations, and offers excellent value for money." Chambers and Partners

Dvořák Hager & Partners,
advokátní kancelář, s.r.o.
Oasis Florenc, Pobřežní 12
186 00 Praha 8

Tel.: +420 255 706 500
Fax: +420 255 706 550
E-mail: praha@dhplegal.com
www.dhplegal.com

Dvořák Hager & Partners znamená tým 26 advokátů a dalších právníků v kancelářích v Praze a Bratislavě, poskytující právní poradenství jak nadnárodním společnostem, tak českým a slovenským podnikatelům.

Komplexní právní podpora v oblasti:

- Právo obchodních společností. Fúze a akvizice
- Financování a kapitálový trh
- Obchodní smlouvy. Mezinárodní obchod a přeprava
- Nemovitosti a výstavba
- Hospodářská soutěž. Veřejné zakázky. PPP
- Zastupování v soudních a arbitrážních řízeních
- Insolvence a restrukturalizace
- Pracovní právo
- Životní prostředí a odpady
- Energetika

Advokátní kancelář Dvořák Hager & Partners je pravidelně doporučována renomovanými mezinárodními publikacemi jako jsou **Legal500** (oblast korporátního práva / fúzí a akvizic (M&A), finančního práva / práva kapitálového trhu, nemovitostí a řešení sporů), **Chambers and Partners** (oblast fúzí a akvizic, korporátního práva, pracovního práva a práva nemovitostí) a **European Legal Experts** (oblast obchodního práva).

Advokátní kancelář Dvořák Hager & Partners byla v rámci soutěže **Právnícká firma roku 2012** oceněna jako doporučovaná advokátní kancelář v kategoriích právo obchodních společností, fúze a akvizice a pracovní právo.

Unikátní projekt

láká do Prahy čínské studenty

Pro část odborné právníkové veřejnosti nebyly první tři červencové týdny výjimečné pouze svými nadprůměrnými teplotami, ale též projektem, který v té době v Praze probíhal. Pod záštitou Ministerstva průmyslu a obchodu a patronátem IES FSV UK se do Česka sjeli studenti elitních čínských právnických fakult, aby se zde zúčastnili prvního ročníku Letní školy mezinárodních obchodních transakcí (Prague Summer School on International Business Transactions).

Celý projekt je koncipován jako odpověď na dva, v praxi často probírané, problémy. Prvním z nich je bezpochyby fakt, že Česká republika neumí efektivně využívat potenciál, který jí nabízí čínský trh. Mnoho společností stále vnímá tuto asijskou zemi pouze jako místo s levnou pracovní silou a odlišným přístupem k duševnímu vlastnictví, než na který jsme „na západě“ zvyklí. Takovéto uvažování je ovšem velmi omezující a neumožňuje člověku vnímat realitu tohoto specifického trhu, jehož součástí jsou městské aglomerace převyšující počtem obyvatel Českou republiku a armáda spotřebitelů, studentů a profesionálů, která nezná

evropský standard čtyř týdnů garantované dovolené, a jejíž životní úroveň a kupní síla neustále stoupá. Frank Sinatra zpíval, že pokud uspějete v New Yorku, dokážete uspět všude, nicméně o pár dekad později jsme se z úst Boba Dylana dozvěděli, že „Časy se mění“ – a je tomu tak i v byznysu. Jak tedy postupovat ve vztahu k Číně?

„Určitě krůček po krůčku,“ uvádí Tomáš Hülle, ředitel Letní školy a dodává: „Během mého ročního působení v Číně byla jednou z prvních emocí, na které člověk narazí, opatrnost. Pokud se ale naučíte respektovat jak tradice, tak způsob čínského uvažování, máte vykročeno správným směrem a pootevrou se vám dveře k nevídaným příležitostem.“

Druhým problémem, a v tomto se český trh právních služeb od toho čínského příliš neliší, je nedostatečné vnímání obchodní reality a požadavků trhu ze strany čerstvých absolventů právnických fakult. Mnozí studenti přicházejí do svého prvního zaměstnání vyzbrojeni pokladnicí teoretických vědomostí ovšem již bez schopnosti je efektivně využít v praxi.

Prague Summer School se snaží řešit oba tyto problémy současně. V rámci prvního ročníku se o tom přesvědčilo celkem sedmnáct čínských studentů z univerzit v Pekingu a Šanghaji. Po tři intenzivní týdny se studenti, pod taktovkou elitních pražských právníků, dozvídali, jak to opravdu chodí v mezinárodní advokacii, a jaké dovednosti od nich budou v tomto prostředí od prvního dne očekávány. Na tom by nebylo nic zas tak výjimečného, vždyť koneckonců různých letních škol je po celé Evropě jak máku – v čem se PSS odlišuje, je především unikátní propojení výuky s praktickým uplatněním nabytých znalostí.

Jako nedílnou součástí svého třítýdenního pražského pobytu totiž studenti absolvovali praxi v jedné z partnerských advokátních kanceláří. Zde dostali nejenom možnost přiložit ruku k dílu a stát se na chvíli plnohodnotnou součástí teamu, také se mohli seznámit se svými kolegy z České republiky a navzájem si vyměnit své názory a zkušenosti. Jak podotýká jedna ze studentek: „Stáž v mé advokátní kanceláři pro mne byla nezapomenutelným zážitkem. Lidé jsou zde, přes enormní intenzitu práce, velmi milí. Určitě se do České republiky

jednou vrátím.“ Ohlas na projekt je už i z druhé strany zeměkoule. Několik velmi významných čínských advokátních kanceláří nabídlo studentům pohovor ihned po absolvování letní školy. Je to možná to nejcnější, co si mohou z července v Praze odnést, neboť situace na čínském absolventském trhu je ještě podstatně drastičtější než u nás. „I přes perfektní známky a účast na studentských soutěžích je velmi těžké přinutit personalistu, aby Vám odpověděl na životopis,“ uvedl jeden ze studentů a zmínil též přínos letní školy: „Doufám, že s certifikátem z Prahy vystoupím z řady a zvětší se mé šance uspět – vyhlídky jsou zatím příznivé.“

Prague Summer School dokázala, mimo mezinárodní scénu, otevřít diskusi i na národní úrovni. Pod jejím patronátem se totiž konala panelová diskuse o budoucnosti advokacie v jednadvacátém století, jejímž bylo epravo partnerem, a kterém se účastnili reprezentanti jak českých (Robert Němec, PRK Partners), tak mezinárodních advokátních kanceláří (Květoslav T. Krejčí, White&Case, Pavel Marc, DLA Piper) a současně i podnikatelské sféry (Jakub Chytil, Telefónica Czech Republic). Diskusi sledovalo osobně v sále nebo v přímém přenosu na internetu celkem kolem sto padesáti lidí, a to jak

z České republiky, tak například i z Číny nebo Spojených států. Diskutující si museli poradit například s otázkami směřujícími ke „komoditizaci“ právních služeb nebo jejich budoucí nahrazení automatickými elektronickými prostředky – řeč přišla i na hojně diskutované prodloužení koncipientské doby v ČR. Záznam diskuse je k dispozici online na serveru epravo.cz.

Ačkoliv byl samotný akademický program velmi intenzivní, neznamená to, že si studenti Prahy neužili – naopak. Večerní Praha je okouzila již při uvítací recepci v zahradách hotelu Kempinski, které se kromě studentů, vyučujících a zástupců mezinárodní advokacie zúčastnily také delegace z Čínského velvyslanectví a českého Ministerstva průmyslu a obchodu. Hosté mohli vidět ukázkou tradičního otevírání šampaňského „sabrage“ a neformálně se seznámit.

V „rodinnější“ atmosféře pak probíhala rozlučková večere, která se za doprovodu fujary pana majitele uskutečnila v tradiční slovenské kolibě. Kromě Prahy měli studenti možnost vidět Český Krumlov a Karlštejn, kam zavítali během víkendového výletu a Brno, kde kromě jiného navštívili též Úřad pro ochranu hospodářské soutěže a Nejvyšší státní zastupitelství.

Jako celkové zhodnocení letní školy mohou posloužit slova studentky z Šanghaje: „Miluji Prahu, ta atmosféra je zde naprosto úžasná. Letní škola byla díky své intenzitě velmi obohacující a doufám, že se budu moci podobného projektu zúčastnit i v budoucnu.“ Nelze proto než doufat, že první ročník Prague Summer School splnil jeden ze svých úkolů a svoji troškou přispěl ke sblížení Číny a České republiky na poli mezinárodního obchodu. První reakce z podnikatelského i právního prostředí jsou ovšem velmi pozitivní, a tak již nic nebrání přípravě na ročník druhý. Jak totiž všichni víme, spokojení hosté se vrací, a napříště už třeba nejen jako studenti. Podrobnější informace o letní škole naleznete na www.praguesummerschool.org. ●

Michal Feigler
michal@feigler.cz

Nová advokátní kancelář Nedelka Kubáč advokáti

Na český a slovenský advokátní trh vstoupila advokátní kancelář specializovaná na soutěžní právo a regulovaná odvětví.

Advokátní kancelář Nedelka Kubáč advokáti se sídlem v Praze a Bratislavě se specializuje zejména na oblast českého, slovenského a unijního soutěžního práva, jakož i regulovaná odvětví, především energetiku. Dále se zaměřuje na právo veřejných zakázek a problematiku compliance.

Advokátní kancelář Nedelka Kubáč advokáti se zaměřuje pouze na určitá specifická právní odvětví. V oblastech, na něž se nespecializuje, pak spolupracuje s uznávanými aliančními advokátními kancelářemi. „Specializované právní

NEDELKA KUBÁČ ADVOKÁTI

poradenství je dnes již nezbytné. Náš koncept nám tak umožní poskytovat v oblastech, na něž se zaměřujeme, služby nejvyšší kvality“, uvádí ke koncepci advokátní kanceláře jeden z jejích zakládajících partnerů, Martin Nedelka.

Tým advokátní kanceláře tvoří členové soutěžního a regulačního týmu, který pod vedením Martina Nedelky dosud působil v advokátní kanceláři Schönherr. Sestává tak ze zkušených právníků, kteří se na uvedené oblasti dlouhodobě zaměřují. Martin Nedelka a jeho tým jsou v oblasti českého soutěžního práva uznávanými mezinárodními ročníky, jako např. Chambers Global, Chambers Europe, Who's Who Legal, dlouhodobě pravidelně hodnoceni v nejvyšších kategoriích. Tým je přítom dost velký na to, aby v oblastech, na něž se advokátní kancelář zaměřuje, poskytl veškeré požadované právní poradenství, a to včetně akutního

právního poradenství například při neohlášených šetřeních národních soutěžních orgánů nebo Evropské komise. ●

Nedelka Kubáč advokáti s.r.o.

Olivova 2096/4
110 00 Praha 1
Česká republika
Tel.: +420 210 320 260
Fax: +420 210 320 270
e-mail: paha@nklegal.eu

Zámocká 30
811 01 Bratislava
Slovenská republika
Tel.: +421 221 025 250
Fax: +421 221 025 251
e-mail: bratislava@nklegal.eu

**NE VŠECHNY PROBLÉMY
LZE ROZPOZNAT NA PRVNÍ POHLED.**

- Korporátní právo - M&A
- Obchodní právo
- Právo nemovitostí
- Compliance, Kartelové právo
- Podpora a poradenství českým podnikatelům při vstupu na německý trh
- Finanční právo
- Pracovní právo
- Soudní řízení, rozhodčí řízení, mediace
- Duševní vlastnictví
- Nový občanský zákoník – projekty implementace, školení

MY ŘEŠÍME PROBLÉMY DO HLOUBKY!

Advokátní kancelář Ueltzhöffer Klett Jakubec & Partneři je sdružením advokátů, které se vyznačuje obchodním myšlením a podnikatelským přístupem – právě tak, jak je tomu u společností našich klientů. Poskytujeme právní služby v českém, slovenském, německém a anglickém jazyce. Šest z našich právníků jsou rodilí mluvčí německého jazyka.

Česko-slovenská advokátní kancelář s mezinárodním dosahem

Největší právníká firma
pro oblast fúzí a akvizic
v Slovenské republice
(2013)

1. místo mezi domácími
právníckými firmami
(2012)

PRACTICAL LAW COMPANY®

Právníká firma roku
v České republice
(2012)

WHO'SWHOLEGAL

1. místo v počtu realizovaných
fúzí a akvizic v České republice
(2012)

1. místo v počtu realizovaných
fúzí a akvizic
v České republice
(2012)

Strategické uvažování | Individuální přístup | Špičkový právní tým | Dlouhodobé partnerství

PRAKTICKÝ PŘÍSTUP K REKODIFIKACI SOUKROMÉHO PRÁVA

- I Špičkový odborný tým právníků, kteří se podíleli na přípravě nových zákonů a přípravě komentářů k nim, bude rozšířen o náměstka ministra spravedlnosti Františka Korbela – jednu z hlavních tváří příprav na nový občanský zákoník. S kanceláří exkluzivně spolupracuje i člen rekodifikační komise Milan Hulmák.
- I Komerční rozdílová analýza - pro střední a větší klienty a klienty s velkým produktovým portfoliem a procesy.
- I Revize a úprava smluvní dokumentace, korporátních dokumentů a firemních procesů.
- I Dílčí analýzy a stanoviska; vzdělávání klíčových lidí a týmu; konzultace otázek se specialisty; podpora vedení interních projektů.
- I Havel, Holásek & Partners se sídlem v Praze a kanceláři v Brně, Ostravě a Bratislavě je s týmem více než 140 právníků, několika desítek studentů právnických fakult a více než 400 spolupracovníků, včetně 130 zaměstnanců spolupracující inkasní agentury Cash Collectors, největší česko-slovenskou právníkou firmou.
- I Kancelář je podle výsledků oficiální soutěže Právníká firma roku v posledních pěti letech podle počtu titulů a nominací jednou z nejuspěšnějších českých advokátních kanceláří.
- I 1000 stálých klientů, 40 společností z Czech Top 100 a 100 společností uvedených v seznamu největších světových firem Fortune 500.
- I Kancelář je součástí tří z deseti nejprestižnějších mezinárodních právnických sítí: World Law Group, State Capital Group a First Law International.

lidé

František Korbel

František Korbel novým právním expertem a partnerem advokátní kanceláře **Havel, Holásek & Partners**

Rozšíří tým předních odborníků na nový občanský zákoník a veřejnou správu.

Dosavadní náměstek ministra spravedlnosti a místopředseda Legislativní rady vlády, spoluautor nového občanského zákoníku **František Korbel** odchází po šesti letech z veřejné sféry zpět do privátního sektoru. Od října povede speciální tým zaměřující se na implementaci nového občanského zákoníku v největší česko-slovenské advokátní kanceláři Havel, Holásek & Partners.

František Korbel v minulosti působil u Ústavního soudu, od roku 2002 byl v advokacii a od roku 2007 náměstkem na ministerstvech spravedlnosti a životního prostředí. Nejvýrazněji se zapsal do povědomí veřejnosti jako náměstek ministrů spravedlnosti Jiřího Pospíšila a Pavla Blažka pro oblast legislativy a informačních technologií, kde více než šest let řídil projekty e-Justice, nového občanského zákoníku, nového trestního zákoníku a desítek dalších zásadních změn právního řádu ČR. Od roku 2006 zastával funkci místopředsedy Legislativní rady vlády. Působil rovněž jako zastupitel a radní ve svém rodném městě Táboře.

„Díky dosavadním zkušenostem a praxi Františka Korbela získáváme do týmu odborníka a manažera v jednom. Významně se zasloužil o prosazení rekodifikace soukromého práva, na jejíž přípravě se rovněž velkou měrou podílel. Jeho příchod proto představuje důležitou personální posilu jak ve vedení kanceláře, tak i v týmu, který má

Vladimír Čížek

Seniorním advokátem kanceláře **Schönherr** se stal JUDr. Vladimír Čížek

Advokátní kancelář Schönherr posílila pražský transakční tým o advokáta **JUDr. Vladimíra Čížka**. Na pozici senior associate se zaměří na poskytování právního poradenství v oblasti fúzí a akvizic, financování a kapitálových trhů. Před svým nástupem do Schönherr působil v mezinárodní advokátní kanceláři Hogan Lovells.

Fúze, akvizicemi a poradenstvím ve věcech obchodního, bankovního a finančního práva se Vladimír Čížek zabýval více než sedm let v pražské pobočce mezinárodní kanceláře Hogan Lovells. V týmu Schönherr naváže na

na starosti implementaci nového občanského zákoníku u našich klientů,“ uvedl Jaroslav Havel, zakládající partner kanceláře.

Zodpovídat bude spolu s Janem Topinkou za řízení a celkovou koordinaci aktivit souvisejících s novým občanským zákoníkem, dále komunikací, veřejnou správou a řízením rizik. Podílet se bude na strategických a obchodních aktivitách kanceláře, na tvorbě týmu, ať už ze stávajících pracovníků či externích zdrojů, a dále na rozvoji a vzdělávání jeho členů. Posílí právní skupiny zaměřující se zejména na oblast ochrany spotřebitele, veřejný sektor a regulaci, soudní, správní a rozhodčí řízení.

Dalšími odbornými garanty kanceláře pro nový občanský zákoník jsou Dušan Sedláček, partner kanceláře a spoluautor připravovaného komentáře k novým předpisům, a senior advokátka Jana Buršíková, která zodpovídá za koordinaci interního vzdělávání a know-how v oblasti rekodifikace. Na bázi externí spolupráce je do projektu zapojen i Milan Hulmák, člen rekodifikační komise Ministerstva spravedlnosti a komise pro soukromé právo Legislativní rady vlády, který se na přípravě nových pravidel přímo podílel.

Rekodifikační tým se specializuje čistě prakticky – podle oborů podnikání klientů kanceláře (tzv. industry přístup). Advokáti kanceláře tak jako jeden tým nabízejí praktická řešení napříč všemi obory práva.

František Korbel vyučuje na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Absolvoval řadu stáží na vysokých školách v Německu a Rakousku. Vystudoval Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně, kde získal i velký doktorát v oblasti práva na informace. Studoval sociologii a masovou komunikaci na Filozofické fakultě v Brně a Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze. Publikuje a přednáší v oblasti legislativy, justice a reformy soukromého práva. Ve volném čase se věnuje horskému kolu, studentům, svým šesti dětem a rodině. ●

své dosavadní zkušenosti a bude poskytovat komplexní právní služby rovněž ve specifických oblastech regulace finančního trhu, jakými je implementace opčních plánů pro zaměstnance nebo implementace schémat platebního styku.

Vladimír Čížek vystudoval Fakultu právnickou Západočeské univerzity v Plzni, odbornou stáž absolvoval v Eversheds ve Velké Británii. Publikoval řadu odborných článků v českých i zahraničních médiích včetně Wolters Kluwer. Je členem České advokátní komory, jeho pracovním jazykem je čeština a angličtina. Ve volném čase se věnuje lyžování, cyklistice a zajímá se o moderní umění. ●

Česká advokátní komora a EPRAVO.CZ vyhlašují

9. ROČNÍK PRESTIŽNÍ CELOJUSTIČNÍ SOUTĚŽE

právníkroku 2013

Komora
evropský komise § korporace
lhůta ombudsman
Česká republika spravedlnost o.s.ř.
zákodník agenda ministr prestiž parlament
katedra zákon JUDr. ocenění
Právník spor znění
advokacie kancelář senát zástava pracovní
dvůr obchodní zaměstnavatel restituce žalobce
PF UK Ústavní soud povinný
o.s.ř. 2013 význam odst.
ústava promlčení systém
ex řád státní zastupitelství trestní
restituce univerzita EPRAVO.CZ
Nový občanský zákoník
mezinárodní tr.ř.

epravo.cz

Váš partner na cestě právem

Partneři soutěže:

- Soudcovská unie ČR
- Notářská komora ČR
- Exekutorská komora ČR
- Unie státních zástupců ČR
- Unie podnikových právníků ČR
- Jednota českých právníků

Ceny sv. Yva může získat v jednotlivých kategoriích příslušník kterékoliv právnícké profese, pokud v oblasti svého působení dosáhne mimořádných výsledků. V kategorii Právníká síň slávy jde o ocenění za celoživotní dílo. Nominovat kandidáta může veškerá odborná veřejnost.

Nominace jsou přijímány na www.pravnikroku.cz od 15. 5. 2013 do 31. 10. 2013.

Zde jsou k dispozici i podrobné instrukce k nominacím a nominační formuláře. Informace o Právníkovi roku 2013 naleznete též na webových stránkách všech partnerů soutěže a ve všech právnických periodikách.

*Společně jsme založili tradici,
kterou si právnícký svět zasloužil!*

Ceny sv. Yva budou předány na slavnostním galavečeru se společenským programem v lednu 2014. Pro rezervaci vstupenek a ubytování sledujte Bulletin advokacie č. 11/2013.

Stálé kategorie soutěže

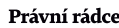
- Občanské právo (hmotné, procesní)
- Trestní právo (hmotné, procesní)
- Obchodní právo
- Správní právo
- Rodinné právo
- Právo informačních technologií
- Insolvenční právo
- Lidská práva a právo ústavní

Stálé kategorie se zvláštními kritérii

- Talent roku (pro mladé začínající právníky do 33 let věku)
- Ocenění PRO BONO
- Právníká síň slávy (za výjimečný celoživotní přínos právu)

Mercedes-Benz

Andrea Straková

Andrea Straková a Stanislav Kuba se stali senior právníky BBH

Andrea Straková se zaměřuje zejména na oblast obchodního a občanského práva. Její hlavní specializací je korporátní právo a smluvní právo, má významné zkušenosti v oblasti závazkového práva a práva obchodních společností, M&A, bankovního práva a práva kapitálových trhů. Andrea působí v BBH od roku 2010, kdy úspěšně zakončila studia Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze a v roce 2013 úspěšně vykonala advokátní zkoušku. Hovoří plynně anglicky.

Stanislav Kuba

Stanislav Kuba se zaměřuje na oblast obchodního a občanského práva, a to především na problematiku obchodních a občanských sporů v soudním a rozhodčím řízení. Vedle civilního práva procesního má významné

zkušenosti v oblasti závazkového práva, insolvenčního práva a práva obchodních společností. Stanislav působí v BBH od roku 2009, v roce 2010 úspěšně zakončil studia Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze. Hovoří plynně anglicky. ●

Katarína Koziaková – Oboňová

Čtyři posily do advokátní kanceláře MSB Legal

Katarína Koziaková – Oboňová se v advokátní kanceláři MSB Legal stala vedoucím advokátem pro oblast trestního práva. V MSB Legal pracuje už od roku 2010. Katarína dokončila studium na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze v roce 2008. Hovoří anglicky a je členkou České advokátní komory. Před nástupem do advokátní kanceláře MSB Legal pracovala rok jako koncipientka v advokátní kanceláři Petra Prchala a předtím tři roky jako právnička v neziskové organizaci Transparency International, kde se zaměřovala na trestní a správní právo.

Natalia Gruszczyková

Natalia Gruszczyková absolvovala Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze. Svou praxi advokátní koncipientky zahájila v advokátní kanceláři Havel, Holásek & Partners, kde se během dalších dvou let ve znalosti práva nadále zdokonalovala. Ve společnosti MSB Legal se specializuje na právo nemovitostní, pracovní a právo obchodních společností. Natalia hovoří anglicky, polsky a mezi její záliby patří umění, hudba a cestování.

Ludmila Repovská

Ludmila Repovská vystudovala Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze. Už během studia působila jako soudní asistentka na Obvodním soudě pro Prahu 4. Absolvovala též roční studium práv na britské University of Sheffield. V advokátní kanceláři MSB Legal úspěšně uplatňuje své zkušenosti v právu korporátním, nemovitostním a v oblasti fúzí a akvizic. Ludmila hovoří čtyřmi jazyky včetně španělštiny a její zálibou je moderní tanec.

Pavlína Rybářová

Pavlína Rybářová získala právní vzdělání na Právnické fakultě Západočeské univerzity v Plzni. Po vystudování působila v advokátní kanceláři Rybář, Soppé & Partneři, kde po dobu tří let rozšiřovala své právní znalosti v oblasti obchodního a nemovitostního práva či sporné a smluvní agendy. V advokátní kanceláři MSB Legal se kromě těchto odvětví věnuje i trestnímu právu. Pavlína hovoří anglicky a mezi její záliby patří sport. ●

Jiří Čermák

Partnerem advokátní kanceláře **Baker & McKenzie** se stal Jiří Čermák

Jiří Čermák byl jmenován novým partnerem advokátní kanceláře Baker & McKenzie. Specializuje se na právo informačních technologií, duševní vlastnictví a řešení sporů. Své odborné znalosti a zkušenosti uplatňuje mimo jiné jako rozhodce doménových sporů nebo jako viceprezident Společnosti pro právo informačních technologií.

Jiří Čermák působí v advokátní kanceláři Baker & McKenzie 12 let a je vedoucím pracovní skupiny zabývající se právem informačních technologií a telekomunikacemi. Poskytuje právní služby jak tuzemským, tak mezinárodním klientům. Je specialistou na počítačové, softwarové a internetové právo a outsourcing. Dále se věnuje duševnímu vlastnictví, zejména ochranným známkám, autor-

skému a mediálnímu právu. Kromě poradenské činnosti v advokátní kanceláři se Jiří Čermák angažuje jako viceprezident Společnosti pro právo informačních technologií. Působí také v expertní organizaci ALAI a jako rozhodce alternativního řešení sporů týkajících se doménových jmen. Za svou dosavadní práci získal prestižní ocenění agentur Chambers Europe, PLC Which Lawyer? a The Legal 500.

Jiří Čermák absolvoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze. Absolvoval zahraniční stáž na právnické fakultě K.U. Leuven v Belgii. Je autorem publikace Internet a autorské právo (2001, 2003), Cyber Law in the Czech Republic (2012) a spoluautorem studie Vymáhání práv k duševnímu vlastnictví v České republice (2004). Pravidelně přednáší na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze, Právnické fakultě Masarykovy Univerzity v Brně a jako host na Evropském patentovém úřadě v Mnichově. ●

Martin Lukáš

Martin Lukáš jmenován novým partnerem ve **Weinhold Legal**

Právnická kancelář Weinhold Legal má nového partnera, jímž se stal Martin Lukáš. Počet partnerů kanceláře se tak rozšířil na šest (z toho tři čeští advokáti, jeden český a slovenský, jeden anglický a jeden německý).

Martin Lukáš začal pracovat v advokátní kanceláři Weinhold Legal v roce 1998 a od té doby se účastnil řady významných projektů v oblasti práva obchodních společností, rozhodčího řízení a restrukturalisací, duševního vlastnictví a veřejných zakázek. Podílel se i na legislativních iniciativách, mj. i spolupracoval na projektu, který vytvářel studii pro Evropskou komisi, jež zkoumala implementaci a fungování evropských společností („Societas Europaea“ – SE) v členských státech EU/EHP, a byl také členem minitýmů expertní pracovní skupiny ministra pro místní rozvoj pro přípravu novely zákona o veřejných zakázkách. Byl uveden v předních mezinárodních právnických doporučujících seznámech a ročenkách, např. Legal 500 (pro oblast telekomunikace, média a technologie), European Legal Experts (pro oblast duševního vlastnictví, IT a telekomunikací a publikací), a PLC Which lawyer? (jako vedoucí právník pro oblast médií a telekomunikací, a životního prostředí ohledně obnovitelných zdrojů energie).

Martin Lukáš absolvoval v roce 1998 Vysokou školu ekonomickou v Praze, Fakultu mezinárodních vztahů,

a v roce 2000 Právnickou fakultu Univerzity Karlovy. Je advokátem zapsaným v seznamu České advokátní komory.

Kromě češtiny hovoří anglicky a francouzsky. ●

Meet Dentons.
The new
global law
firm created
by Salans, FMC
and SNR Denton.

DENTONS

Know the way.

dentons.com

© 2013 Dentons

Weil

Weil, Gotshal & Manges s.r.o. advokátní kancelář

 <p>2012 právnická firma roku</p>	<p>PRÁVNICKÁ FIRMA ROKU 2012 PRO MEZINÁRODNÍ KANCELÁŘE</p>		
	<p>a současně</p>		
 <p>2012 právnická firma roku</p>	<p>Právnická firma roku 2012 v kategoriích:</p> <ul style="list-style-type: none">■ Fúze a akvizice■ Řešení sporů a arbitráže■ Nejlepší klientské služby		
	<p>Děkujeme našim klientům</p>		
	<p>Křižovnické nám. 193/2 110 00 Praha 1 tel.: 221 407 300, fax: 221 407 310</p>		

www.apogeo.cz

**100 %
jen za 100 %**

APOGEO

audit | tax | valuation | finance

*Platíte jen
za perfektní práci*

*Jako náš klient platíte jen
za práci odvedenou kvalitně a včas!*

*Poradenská skupina
APOGEO poskytuje širokou škálu
služeb v oblasti auditu, daní, účetního
a mzdového poradenství, outsourcingu
mezd a personální agendy, znaleckých služeb
a management consultingu.*

Klademe důraz na **VYSOKOU PŘIDANOU HODNOTU NAŠICH PRÁVNÍCH SLUŽEB** poskytovaných tuzemské i mezinárodní klientele.

Specializujeme se zejména na následující oblasti práva:

- obchodní a občanské právo
- právní vymáhání a správu pohledávek
- právní vztahy s mezinárodním prvkem
- medicínské a farmaceutické právo
- právo duševního vlastnictví
- pracovní právo

Našimi přednostmi jsou komplexní a strategický přístup k řešení právních případů, vysoká úroveň právní analýzy, mezinárodní zkušenosti a poskytování právních služeb v českém i anglickém jazyce na ekvivalentní úrovni.

Cenné papíry v novém občanském zákoníku – flexibilní režim

Nový občanský zákoník[1] ("NOZ") mimo jiného přináší změny také v oblasti práva cenných papírů. Nová úprava by měla vyřešit některé nejasnosti spojené s cennými papíry, jako např. zavedení legální definice cenného papíru, nahrazování podpisu otiskem či vydávání zákonem neupravených cenných papírů. NOZ dále zlepšuje podmínky po vydávání cenných papírů, včetně investičních certifikátů, a pokračuje v trendu nastoupenému loňskou novelou zákona o dluhopisech.

Pojem a definice cenného papíru

První novinkou v úpravě cenných papírů je zakotvení legální definice cenného papíru – dle NOZ je cenný papír toliko listina, se kterou je právo spojeno takovým způsobem, že je po vydání cenného papíru nelze bez této listiny uplatnit ani převést. Definice vychází ze švýcarské úpravy a shoduje se s pojetím tuzemské právní doktríny[2]. Vzhledem ke stávající úpravě v ZCP[3], která cenný papír nedefinuje a pouze demonstrativně vyjmenovává některé druhy cenných papírů, lze tuto změnu přivítat. Zákonná definice cenného papíru přispěje k vyšší právní jistotě, zejména v oblasti nepojmenovaných cenných papírů, jejichž vydávání NOZ výslovně umožňuje.

NOZ již považuje cenný papír za věc, oproti stávající úpravě, kdy je cenný papír považován za tzv. jinou majetkovou hodnotu. Posunem od stávající úpravy je také obecně stanovená abstraktnost závazku z cenného papíru, tj. absence povinnosti věřitele z cenného papíru prokazovat důvod závazku. Pouze zákon může tuto povinnost věřiteli stanovit. Právní úprava vydávání cenných papírů se takřka doslovně přebírá ze současného ZCP.

Forma cenného papíru

Forma cenného papíru určuje, jakým způsobem lze cenný papír převádět. Právní úprava formy cenného papíru zůstává nezměněna a stále

tedy může být cenný papír vydán ve formě na doručitele, na řad nebo na jméno. Zároveň se zavádí vyvratitelná právní domněnka, podle které je cenný papír, který obsahuje jméno oprávněné osoby, cenným papírem na řad (čímž není vyloučen důkaz, že jde o cenný papír na jméno nebo na doručitele) a nevyvratitelná právní domněnka, že cenný papír, který neobsahuje jméno oprávněné osoby, zní na doručitele. Koncept určování formy v nejasných případech na základě vyvratitelných právních domněnek se však nejeví jako příliš šťastný. Vzhledem k tomu, jak zásadní význam má určení formy cenného papíru (platnost převodu, atp.), mohlo by být pro praxi vhodnější konstruovat obě tyto domněnky jako nevyvratitelné a např. stanovit, že cenný papír, který obsahuje jméno oprávněné osoby a zároveň neobsahuje tzv. rektadolozku (např. „nikoliv na řad“), je cenným papírem na řad.

Zaknihovaný cenný papír jako samostatný institut

Významným posunem je zakotvení zaknihovaných cenných papírů jako samostatné právní kategorie. O zaknihovaný cenný papír se jedná, je-li cenný papír nahrazen zápisem do příslušné evidence a nelze-li jej převést jinak než změnou zápisu v této evidenci. Zaknihovaný cenný papír lze v tomto kontextu spíše považovat za cenné právo, podobně jako švýcarská úprava, která mezi oběma instituty dokonce terminologicky rozlišuje (cenný papír a cenné právo) a ze které NOZ vychází. Z tohoto důvodu se ruší institut „podoby cenného papíru“. Pro zaknihované cenné papíry se obecně použijí

ustanovení o cenných papírech, kromě případů, kdy to vylučuje jejich povaha nebo zákon.

Zaknihovaný cenný papír je dle NOZ věcí, a to věcí nehmotnou, rozdílně od cenného papíru (tj. listiny), který je věcí hmotnou. NOZ umožňuje přeměnu z listinného cenného papíru na zaknihovaný a naopak, půjde zde tedy o přeměnu věci hmotné na věc nehmotnou a opačně.

NOZ u zaknihovaných cenných papírů nerozlišuje formu. ZOK[4] však překvapivě ano, když stanoví, že zaknihované akcie mohou znít na majitele nebo na jméno. Přitom v ustanovení § 259 však zákon nevyžaduje u zaknihované akcie jako povinnou náležitost označení formy akcie, z čehož lze patrně dovodit možnost nerozlišovat formu u zaknihovaných cenných papírů v souladu NOZ. ZOK dále stanoví, že u zaknihovaných akcií je možné stanovami omezit převoditelnost. Mohla by tak vyvstávat otázka, zda bude možné omezit převoditelnost u zaknihovaných akcií na majitele.

Zastupitelné cenné papíry

Zastupitelnými cennými papíry jsou podle NOZ cenné papíry téhož druhu, vydané týž emitentem, v téže formě a z nichž vznikají tāž práva. Otázka za stávající právní úpravy vyvolávala problematika nahrazování podpisu jeho otiskem při hromadném vydávání zastupitelných cenných papírů. Tato problematika díky NOZ odpadá, neboť je u zastupitelných cenných papírů nově zavedena obecná možnost nahradit podpis emitenta jeho otiskem za

podmínky, že listina obsahuje ochranné prvky proti jejímu padělání či pozměnění.

Hromadná listina

NOZ zavádí možnost nahradit jednotlivé cenné papíry hromadnou listinou obecně u všech zastupitelných cenných papírů, což je uvolnění oproti stávající úpravě, která vydání hromadné listiny umožňuje pouze u akcií, poukázek na akcie, podílových listů a dluhopisů. Tato současná úprava pak vedla k paradoxní situaci, kdy např. jednorozhodné dluhopisy bylo možné nahradit hromadnou listinou, zatímco jejich příslušné kupony nikoliv. Najisto je dále stanoveno, že hromadná listina musí obsahovat čísla jednotlivých cenných papírů, které nahrazuje. NOZ rovněž stanoví právo vlastníka na výměnu hromadné listiny za jednotlivé cenné papíry, oproti stávající úpravě v ZCP, která počítá s předchozím vymezením tohoto práva stanovami, případně emisními podmínkami.

Inominátní cenný papír

Možnost vydávat uninominátní cenné papíry neupravené českým právem byla doposud dovozena z právní teorie, přičemž tuto možnost připouštěla mj. ČNB[5], která jako argument vyzdvihuje zejména demonstrativnost výčtu cenných papírů v § 1 ZCP. Výkladem bylo dovozeno, že na takové uninominátní cenné papíry se přiměřeně aplikovala právní úprava cenných papírů povahou nejbližších k předmětným uninominátním cenným papírům. To pak vedlo k určité nejistotě ohledně toho, co z příslušné právní úpravy se ještě aplikuje a co již nikoliv (zejména pak ve vztahu k obsahu emisních podmínek a jiných emisních dokumentů). NOZ výslovně zavádí možnost vydání uninominátního cenného papíru. Tato listina musí stanovit právo, které je s cenným papírem spojeno, a údaj o emitentovi; přičemž právo spojené s cenným papírem může být určeno buď přímo na listině, nebo jen odkazem na emisní podmínky. NOZ tak dále usnadní vydávání investičních certifikátů, strukturovaných dluhových cenných papírů a obdobných cenných papírů.

Převody cenných papírů

Beze změny zůstává v NOZ převod cenného papíru na doručitele. U ordrepapírů dnes převoditelných rubropisem je nově stanoveno, že vlastnické právo k cennému papíru na řad se převádí rubropisem a smlouvou k okamžiku jeho předání, tj. obdobně jako u cenného papíru na doručitele.

Větší změny nastávají u rektapapírů, kde v současnosti k převodu vlastnictví dochází jejich

předáním nabyvateli, NOZ nově zavádí obecné pravidlo translačního účinku smlouvy, tj. vlastnické právo se převádí samotnou smlouvou k okamžiku jejího uzavření. Smlouva o převodu cenného papíru na jméno již rovněž nemusí být písemná. V tomto kontextu je nutné poznamenat, že ustanovení upravující pravidla převodů cenných papírů mají kogentní povahu. Smlouvně odchýlit se od nich lze, ovšem nikoliv s účinkem vůči třetím osobám.

NOZ přebírá úpravu nabytí vlastnického práva od neoprávněného, jak je v současné době upravena v ZCP, tj. v zásadě jej připouští za předpokladu dobré víry nabyvatele. Tato zásada se ovšem v NOZ uplatní pouze pro cenné papíry na doručitele. Pro cenné papíry na řad a na jméno připadají v úvahu pouze ostatní možnosti nabytí od neoprávněného, jak je stanoví § 1109 NOZ, např. při nabytí věci ve veřejné dražbě či od podnikatele v rámci běžného obchodního styku.

Smlouvy o cenných papírech

NOZ až na několik výjimek, neobsahuje zvláštní úpravu smluv o cenných papírech. Na smlouvy o cenných papírech se budou aplikovat ustanovení obecných smluvních typů v NOZ. Úplatný převod cenných papírů se bude řídit smlouvou o koupi, která v zásadě přejímá úpravu kupní smlouvy z ObchZ. Smlouva o zápůjčce cenných papírů (dnes půjčka) se kromě terminologie též prakticky nemění. Určité otázky mohou nastat u obstarávatelských smluv, když NOZ nepřevzal z ObchZ výslovně povinnost komisionáře jednat s odbornou péčí. Bude-li však komisionář vystupovat jako příslušník určitého povolání nebo stavu coby odborník (např. obchodník s cennými papíry), je povinen jednat s odbornou péčí (zásada profesionality). Schovací smlouvy zůstávají věcně beze změny. U smlouvy o zastavení cenného papíru je novinkou možnost sjednání tzv. propadné zástavy[6]. Dnes je faktická propadná zástava možná pouze u finančního zajištění[7] pro určité typy zajišťovaných pohledávek a specifické smluvní strany, které si mohou finanční zajištění sjednat. Písemná forma zástavní smlouvy nebude obecně vyžadována.

Úprava jednotlivých typů cenných papírů

Náležitosti akcie podle ZOK[8] zůstávají stejné jako dnes, nově však zákon nevyžaduje údaj o datu emise. ZOK vedle akcií kmenových a prioritních nově zavádí možnost vydat kusové akcie bez nominální hodnoty a další typy akcií se zvláštními právy. Tato práva však musí být svou povahou akcionářská, tj. musejí se týkat řízení společnosti či podílu na zisku (případně likvidačním zůstatku). ZOK stejně jako stávají-

cí ObchZ zná akcie jako cenné papíry na řad nebo na doručitele. Přebírá však rovněž poněkud nešťastnou dikci, kdy akcii na doručitele označuje jako akcii na majitele a akcii na řad jako akcii na jméno; akcie na jméno však není cenným papírem na jméno.

ZOK nově zavádí možnost vtělit podíl ve společnosti s ručením omezeným do cenného papíru označovaného jako kmenový list. Musí tak určit společenská smlouva a lze jej vydat pouze k podílu, jehož převoditelnost není omezena nebo podmíněna. Kmenový list lze vydat pouze jako cenný papír na řad, nelze jej vydat jako zaknihovaný cenný papír, nemůže být veřejně nabízen ani přijat k obchodování na veřejném trhu.

Nový zákon o investičních společnostech a investičních fondech (ZISIF)[9] jako jednu z právních forem investičního fondu nově zavádí komanditní společnost, a nově umožňuje vtělit podíl v komanditní společnosti do cenného papíru, který nazývá investičním listem. Investiční list má obdobnou povahu jako kmenový list upravený v ZOK.

Další druhy cenných papírů, jako skladištní a náložné listy, dluhopisy, směnky a šeky, či zemědělské skladištní listy zůstávají bez větších změn. Rovněž nový ZMPS[10] bez větších změn přejímá úpravu současného ZMPS[11]. ●

Tomáš Sedláček, partner
Zdeněk Husták, of counsel
Matěj Manderla, asistent
BBH, advokátní kancelář, v. o. s.

Poznámky

- [1] Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník
- [2] Např. Dědič, J. – Pauly, J., Cenné papíry, 1. vydání, Prospektrum, 1994, s. 20
- [3] Zákon č. 591/1992 Sb., o cenných papírech
- [4] Zákon č. 90/2012 Sb. o obchodních korporacích, § 263 odst. 1
- [5] Úřední sdělení ČNB ze dne 10. září 2007, dostupné na http://www.cnb.cz/miranda2/export/sites/www.cnb.cz/cs/legislativa/vestnik/2007/download/v_2007_21_24207540.pdf.
- [6] § 1315 NOZ a contrario; toto ujednání je však možné až po splatnosti dluhu
- [7] Zákon č. 408/2010 Sb., o finančním zajištění
- [8] Zákon č. 90/2012 Sb. o obchodních korporacích
- [9] Vládní návrh zákona o investičních společnostech a investičních fondech.
- [10] Zákon č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém
- [11] Zákon č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním

K Š B

INSTITUT

Rekodifikace – pr(á)vní revoluce, na kterou se můžete připravit!

Chystané legislativní změny představují nejvýznamnější úpravy českého soukromého práva za poslední desítky let. KŠB Institut poskytuje profesionální vzdělávací školení a workshopy, které vás dokonale připraví na blížící se rekodifikaci.

Více na www.ksbinstitut.cz

KŠB Institut, s. r. o. je vzdělávací platforma, jejíž hlavní náplní jsou prakticky zaměřené semináře z oblasti soukromého, finančního a daňového práva. Vznikl v říjnu 2012 jako dceřiná společnost Kocián Šolc Balaščík, advokátní kancelář, s. r. o. (KŠB) a svou vzdělávací činnost zahájil v únoru 2013.

Semináře jsou určeny především pro členy statutárních orgánů, manažery a zástupce právnických profesí. Jsou ale sestavené tak, aby byly přínosné i pro účastníky z řad široké veřejnosti, kteří se zajímají

o konkrétní právní či daňovou problematiku. V roce 2013 se kurzy zaměřují zejména na pilíře rekodifikace soukromého práva účinné od roku 2014. Tedy na nový občanský zákoník a zákon o obchodních korporacích, které přinesou převratné změny do českého právního řádu.

Přednášející KŠB Institutu jsou ve svých specializacích uznávanými experty. Odborným garantem a hlavním lektorem je prof. Jan Dědič, partner KŠB a autor či spoluautor řady zákonů vč. rekodifikačních.

KŠB Institut, s.r.o.

Kontaktní osoba:
Lina Řeháková

info@ksbinstitut.cz
+420 224 103 316

Ochrana vlastníků nemovitostí dle nového katastrálního zákona po rekodifikaci

V minulém čísle tohoto časopisu jsme uveřejnili článek „Ochrana nabyvatele nemovitosti v dobré víře dle nového občanského zákoníku“[1]. V něm jsme se zabývali jednou ze souvislostí zásady materiální publicity, kterou budou dle nového občanského zákoníku důsledně ovládnuty zápisy ve veřejných seznamech (tj. včetně zápisů v katastru nemovitostí).

Počínaje 1. lednem 2015, tedy po více než dvaceti letech od obnovení katastru nemovitostí v České republice, bude každý moci spoléhat na informace zapsané v katastru nemovitostí, a pokud z nich bude v dobré víře (a za úplatu) vycházet, bude chráněn. Tato ochrana poskytovaná nabyvateli práva v dobré víře však není (a ani nesmí být) na újmu osoby, v jejíž prospěch bylo předmětné právo (tj. včetně práva vlastnického) zapsáno, je-li bdělá svých práv. Tě nový občanský zákoník poskytuje ochranu, která přichází ke slovu po provedení případně neoprávněného zápisu, tj. ochranu následnou.

V rámci přijímání zcela nového katastrálního zákona, jehož přijetí si vyžádaly zásadní změny

v oblasti práva nemovitostí, které rekonstrukce přináší – obnovení zásady superficies solo cedit (tedy povrch ustupuje půdě), na jejímž základě se budovy znovu stanou součástí pozemků, zavedení nových institutů jako je právo stavby či pacht, které se budou do katastru nemovitostí zapisovat, atp., se pak hledaly cesty jak následnou ochranu doplnit a poskytnout dotčené osobě další možnost ochrany spočívající v možnosti zabránit provedení zápisu samotného. Hnacím motorem těchto úvah se v konečném důsledku stala až hysterická reakce masových médií, která problematiku materiální publicity zjednodušila na palcové titulky, že nový zákon usnadní krádeže domů.

Podle původní verze nového katastrálního zákona měli být účastníci vkladových řízení informováni o provedených vkladech zasláním tzv. změnového výpisu. Změnový výpis se oproti dosavadní právní úpravě správních řízení měl zaslát do vlastních rukou nejen případného zástupce účastníka řízení, ale i přímo dotčené osobě, pokud byla zastoupena. Tím se mělo předcházet situaci, kdy se dotčený subjekt o provedení vkladu vůbec nemusel dozvědět a naopak mu dát možnost následně proti takovému zápisu brojit ve výše uvedeném článku popsaným způsobem. S ohledem na administrativní zátěž, které jsou katastrální úřady již nyní vystaveny, návrh dále počítal se zasláním informace o vyznačení tzv. plomby (poznámka o zahájení řízení) pouze zjednodušenou formou datové zprávy doručované do datové schránky.

Protože se jednalo o do určité míry nerovný přístup k jednotlivým subjektům vkladových řízení, doplnili do návrhu jeho autoři též ustanovení o tzv. hlídacím psu (služba sledování změn v katastru). Dle tohoto návrhu měly mít všechny osoby, kterým svědčí v prováděcím právním předpisu vymezené věcné právo zapsané v katastru nemovitostí, možnost poskytnout katastrálnímu úřadu své kontaktní údaje jako je emailová adresa či číslo mobilního telefonu s tím, že v případě zahájení řízení týkajícího se takového práva budou touto formou automaticky informovány. Dotčené osobě tak měla být dána možnost se včas dozvědět o zahájení i takového vkladového řízení, které neiniciovala, a zasáhnout do něj před provedením vkladu řízení.

Takto zakotvenou předběžnou ochranu osob, kterým svědčí zapsané věcné právo, spolu s uvedenou následnou ochranou dle nového občanského zákoníku považujeme za více než dostatečnou pro každou osobu bdělou svých práv.

Nicméně, poslanci a senátoři se pod tlakem médií s takto upravenou ochranou vlastníků nemovitostí a jiných oprávněných nespokoji-

li. Do konečného znění nového katastrálního zákona vyhlášeného dne 23. srpna 2013 ve Sbírce zákonů České republiky, který nabývá účinnosti dne 1. ledna 2014, zakomponovali další, bohužel více než nejasná ustanovení, kterými se snažili tuto ochranu dále posílit. Důsledkem je neefektivní, nákladný a zdlouhavý proces vkladového řízení, který neúměrně zatíží katastrální úřady další administrativou.

V první řadě, zákonodárci učinili téměř nepoužitelným ustanovení § 16 odst. 1 nového katastrálního zákona o zaslání informace o zahájení řízení. Ponecháme-li stranou problematiku správního řízení jako takového, je nyní velmi nejasné kdy, koho a jakým způsobem musí katastrální úřady informovat o vyznačení plomby (tj. poznámka v katastru nemovitostí, že právní poměry byly dotčeny změnou).

O zahájení řízení (vyznačení plomby) mají být účastníci řízení «informováni nejpozději den poté, co ke změně došlo». Ovšem ke změně může dojít až rozhodnutím o vkladu. Zákonodárci nám tak vytvořili bludný kruh. Domníváme se však, že jediný možný a správný výklad je takový, že informace o vyznačení plomby musí být odeslána účastníkům řízení nejpozději den po vyznačení plomby samotné (tudíž nikoli po vyznačení «změny»).

Dále budí pochybnosti okruh osob, které mají být o vyznačení plomby informovány. Nově bude muset katastrální úřad informovat «vlastníka nemovitosti a jiného oprávněného». Tím se okruh informovaných osob dramaticky rozšiřuje (neboť by tak měl být například informován i zástavní věřitel nebo oprávněný z jakéhokoli věcného břemene, kteří nejsou ani účastníky daného řízení) a zároveň z něj zcela vypadá nabyvatel práva (nepodaří-li se udržet a prosadit výklad, že je «jiným oprávněným»). Další věta toho samého odstavce sice hovoří o «účastnících vkladového řízení», avšak pouze ve vztahu ke službě hlídacího psa.

Posledním nedostatkem předmětného ustanovení je velmi náročné určení pro katastrální úřad, jakým způsobem má uvedené osoby informovat, když se vzájemně částečně překrývají a částečně vylučují doručování do datové schránky, písemně poštou, e-mailem či SMS zprávou, a to v závislosti na postavení adresáta (účastník řízení, vlastník, či jiná osoba) a možnosti, kterou si zvolí na návrhu na vklad či v rámci služby sledování změn. Taktéž je více než nešťastné určení adresy pro doručování, kterou má být adresa sídla nebo místa trvalého pobytu (u cizozemců adresa bydliště v cizině) uvedená v samotném návrhu na vklad věcného práva (tj. nikoli adresa nezávisle na návrhu zjistitelná např. z veřejných registrů).

V druhé řadě senátoři také zcela popřeli dlouholeté snažení všech katastrálních úřadů o maximální urychlení vkladových řízení (což všichni účastníci vyžadují) a do § 18 odst. 1 nového katastrálního zákona přidali větu, že rozhodnutí o vkladu není možné učinit dříve, než uplyne 20 dnů od odeslání zprávy dle uvedeného problematického § 16 odst. 1 nového katastrálního zákona (tj. zřejmě o vyznačení plomby). Senátorům, patrně vedeným mylnou snahou dát účastníkům více času k případné obraně proti zahájení řízení, tak všichni vděčíme za to, že vkladová řízení neskončí nikdy dříve než za tři týdny od podání příslušného návrhu na vklad.

Ukázkově překotná a defektní legislativní činnost způsobená neodbornou prezentací nové právní úpravy médií tak dala vzniknout úpravě, jejíž nejčastěji aplikovaná část vyžaduje další výklad, zatíží nadbytečnou administrativou katastrální úřady, účastníky (ale i osoby zcela mimo řízení) zahltlí oznámeními a bezúčelně výrazně prodlouží vkladová řízení.

Máme-li za to, že uvedené jazykové nedostatky se Českému úřadu zeměměřičkému a katastrálnímu podaří překlentout výkladem a prováděcími právními předpisy, rozhodně nepůjde žádným způsobem zkrátit uvedeno lhůtu. ●

Mgr. Roman Pečenka,
partner
Mgr. Kristýna Faltýnková,
advokátní koncipientka
PRK Partners s.r.o. advokátní kancelář

Poznámka

[1] <http://www.epravo.cz/top/clanky/ochrana-nabyvatele-nemovitosti-v-dobre-vire-dle-noveho-obcanskeho-zakoniku-91486.html>

Akciová společnost po rekodifikaci

Nový zákon o obchodních korporacích přinese do života akciových společností bezesporu řadu významných změn. Obecně lze novou úpravu charakterizovat jako mnohem flexibilnější, tato volnost nicméně bude klást zvýšené nároky na obezřetnost statutárních orgánů i akcionářů.

Akciové společnosti jsou povinny uvést své stanovy do souladu s novým zákonem nejpozději do konce června 2014, a to rozhodnutím o změně stanov a jejich založením do sbírky listin. To však neznamená, že by prvním lednem 2014 stávající obchodní zákoník přestal pro společnosti existovat. Naopak, řada jeho ustanovení se bude v životě společnosti nadále aplikovat, přičemž tato zdvojenost právní úpravy může fungování společnosti značně komplikovat. Řešení je relativně snadné – valná hromada může rozhodnout o podřízení se novému zákonu o obchodních korporacích jako celku (tzv. opt-in), čímž vyloučí jakoukoliv aplikaci původního obchodního zákoníku. V rámci právní jistoty toto řešení našim klientům doporučujeme.

Nová právní úprava přináší jedinečnou příležitost současné znění stanov „očistit“ a promítnout do nich nová flexibilní ustanovení zákona. Praktické jistě bude vypustit nově nepovinná ustanovení, jako je například tvorba rezervního fondu či volba jedné třetiny členů dozorčí rady zaměstnanci společnosti. Na druhé straně, společnosti mohou do stanov doplnit řadu institutů, které nová právní úprava zavádí.

Jedná se zejména o možnost vydávat odlišné druhy akcií, s nimiž budou spojena různá práva (např. nerovnoměrný nebo pevný podíl na zisku či rozdílná váha hlasů), či možnost určit zcela libovolný počet členů orgánů společnosti a délky jejich funkčního období. Při revizi stanov přitom nelze než doporučit podívat se na ně okem osoby dostatečně znalé práva. Některá opomenutí ve stanovách (jako např. absence působnosti valné hromady rozhodovat o změně stanov) totiž mohou mít pro fungování společnosti fatální důsledky.

Všechny akciové společnosti nově budou povinny zřídit vlastní internetové stránky, které budou sloužit nejen k jejich prezentaci, ale také jako jakási elektronická nástěnka informací pro akcionáře. Internet bude hrát hlavní roli také při svolávání valné hromady. Pozvánku na valnou hromadu společnost v prvé řadě zveřejní na svých internetových stránkách a současně ji zašle všem akcionářům. Problém může nastat u společností s početnou skupinou minoritních akcionářů, kdy se rozesílání pozvánek může značně prodražit. Zákon tuto situaci řeší možností nahradit rozeslání pozvánek jiným vhodným způsobem zakotveným ve stanovách. Pokud společnost takovou alternativní úpravu svolání valné hromady ve stanovách nemá a chce se vyhnout rozeslání pozvánek všem svým akcionářům, nejvhodnějším řešením se jeví valnou hromadu svolat ještě do konce roku 2013 a rozhodnout na ní o změně stanov tak, aby zvolený způsob svolání valné hromady byl pro společnost co nejpraktičtější. Podstatnou novinkou ve svolávání valné hromady je také povinnost v pozvánce uvádět i návrh usnesení, což vyvolává otázky v případě, že se má schvalovat smlouva o výkonu funkce. Bude nutné zveřejňovat na internetových stránkách spolu s pozvánkou rovněž znění smlouvy o výkonu funkce, která má být schválena, včetně ustanovení o odměňování člena orgánů? Takové názory se objevují, nicméně se domníváme, že i tento problém lze sofistikovaným řešením ve stanovách překlenout.

Jak už jsme zmínili na začátku, nový zákon klade důraz na obezřetnost osob účastnících se podnikání. Tento princip se promítnul i do úpravy neplatnosti usnesení valné hromady,

kteřou lze u soudu nově namítnout pouze v případě, že již na valné hromadě byl proti napadenému usnesení podán protest. Akcionáři se tímto nepřímo nabádají k aktivní účasti a ochraně svých práv v případě, že se na chodu společnosti chtějí podílet.

Vedle stávajícího dualistického systému řízení akciové společnosti, tedy existence představenstva a dozorčí rady jako orgánů statutárního, resp. kontrolního, nová právní úprava přináší i systém monistický, který zatím známe pouze z úpravy evropské společnosti. Za společnost v tomto uspořádání jedná statutární ředitel, který je doplňován správní radou jako orgánem kontrolně-řídicím. Jelikož statutárním ředitelem může být zároveň předseda správní rady (která může být jednočlenná), lze v monistickém systému řízení akciové společnosti světit pouze jedné fyzické osobě.

Ačkoliv bude rekodifikace spojena pro společností se zvýšenými náklady, věříme, že flexibilita, kterou nový zákon o obchodních korporacích umožňuje, je pro akcionáře i společnosti, za předpokladu jejich náležité přípravy, příznivá. ●

Kateřina Surková, advokátka
Michaela Micková, advokátní koncipientka
Havel, Holásek & Partners s.r.o.,
advokátní kancelář

N | K

NÁRODNÍ
KAVÁRNA

polední menu od 99,-

SNÍDANĚ / OBĚDY / VEČEŘE

PO-PÁ 08:00-23:00

SO-NE 09:00-23:00

NÁRODNÍ 11, 110 00 PRAHA 1

+420 222 262 291 / info@narodnikavarna.cz / www.narodnikavarna.cz

FEICHTINGER & ŽÍDEK

ADVOKÁTI • RECHTSANWÄLTE • LAW FIRM

- **Zkušený právní tým**
- **Poradenství pro podnikání,
veřejnou správu i jednotlivce**
- **Kvalitní služby ve Vaší blízkosti**

BRNO

Bidláky 20, CZ-639 00

tel.: +420 530 510 400

brno@akfz.cz

ZNOJMO

Mariánské nám. 6, CZ-669 02

tel.: +420 530 512 280

znojmo@akfz.cz

BRATISLAVA

Klincová 37/B, SK-821 08

tel.: +421 911 410 090

bratislava@akfz.cz

www.akfz.cz

V advokátní kanceláři Feichtinger Žídek advokáti nabízíme znalosti a styl práce mezinárodních advokátních kanceláří široké klientele společností, veřejných orgánů i jednotlivců zařizujících své právní záležitosti v České republice a na Slovensku. Poskytujeme poradenství na prvotřídní odborné úrovni v běžných právních věcech i vysoce specializovaných otázkách. Mezi své nejvýznamnější hodnoty řadíme spolehlivost a pochopení pro skutečné potřeby našich klientů.

Ve správním řízení je třeba obezřetně si hlídat svá práva

Jen málokterý právní obor je stížen rizikem takového množství chybných procesních postupů, jako je tomu v případě správního řízení. Tomu samozřejmě přispívá už jen samotná pestrost, ale i komplikovanost tohoto řízení; někdy však, bohužel, i jakási neodbornost úředníků správního orgánu. Účastník správního řízení by proto měl být bdělý, neměl by se jen spolehnout na to, že správní orgány musí jeho práva a oprávněné zájmy chránit a respektovat, ale zásahu do svých práv by měl sám aktivně předcházet.

K procesním vadám dochází častěji ve správních řízeních zahajovaných z moci úřední ve smyslu ustan. § 46 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Ostatně porušení procesních práv v tomto typu řízení bývá pro účastníka řízení obvykle citelnější, než v řízení zahájeném na základě jeho podnětu. Principiálně platí, že řízení zahajované ex offio je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámí zahájení řízení účastníkovi řízení uvedenému v ustan. § 27 odst. 1 správního řádu (tzv. hlavním účastníkovi řízení), a to buď doručením tohoto oznámení, nebo ústním prohlášením. Řízení vedená z moci úřední jsou obecně zahajována z důvodu určitého veřejného zájmu, nicméně automaticky nemusí být vedena v zájmu účastníka řízení, neboť se v praxi nejčastěji jedná o řízení, kterým jsou takovému účastníkovi řízení ukládány určité povinnosti, sankce, jsou mu odnímána udělená oprávnění, apod. O to více si musí účastník řízení svá procesní práva hlídat a hájit je.

Účastenství

Mnohdy vůbec prvním pochybením, kterého se orgány veřejné správy ve správním řízení dopouštějí, bývá stanovení okruhu účastníků

řízení. V řízení o žádosti je situace jasná (viz ustan. § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu) a stejně tak v případě subjektů, kteří jsou jako účastníci řízení stanoveni zvláštním zákonem (viz ustan. § 27 odst. 3 správního řádu); problematickou však bývá aplikace institutu hlavního účastenství v řízeních zahájených ex offio (viz ustan. § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu) a zejména pak institutu účastenství vedlejšího (viz ustan. § 27 odst. 2 správního řádu). Platí, že podle ustan. § 27 odst. 2 správního řádu jsou vedlejším účastníkem dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech a postačí, že je zde jen možnost toho, že taková osoba bude rozhodnutím na svých právech nebo povinnostech dotčena. Dotčenou osobu pak definuje ustan. § 2 odst. 3 správního řádu takto: „Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen „dotčené osoby“), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.“ Slovní spojení „osoby, které mohou být rozhodnutím přímo dotčeny“ není zcela výstižné, neboť přímé dotčení v právech a povinnostech může v řadě případů vyplývat ne z rozhodnutí samého, ale až z výkonu práv a povinností rozhodnutím založených.

Pokud se tedy subjekt domnívá, že v předmětném správním řízení dochází k jednání o jeho

právech, oprávněných zájmech a povinnostech, které mohou být vydáním rozhodnutí dotčena, měl by si postavení účastníka řízení u správního orgánu nárokovat písemným podnětem. Platí totiž, že dle ustan. § 28 správního řádu bude v pochybnostech za účastníka řízení považován i ten, kdo tvrdí, že účastníkem řízení je, a to až do doby, než bude prokázán opak. O tom, zda je subjekt účastníkem řízení, nebo jím není, je v takovém případě správní orgán povinen vydat usnesení. V případě, že v usnesení vydá negativní výrok, je možné proti němu podat odvolání dle ustan. § 76 odst. 5 správního řádu, které však nemá odkladný účinek. Problematickým však zůstává fakt, že takto správním orgánem opomenutý účastník řízení se o běžícím správním řízení ani nemusí dozvědět (logicky, jelikož mu v takovém řízení správní orgán nedoručuje svá usnesení), což fakticky znemožní včasnou a kvalitní realizaci jeho procesní obrany, příp. tato obrana přichází až s určitým zpožděním, které značně ztěžuje či dokonce znemožní dosažení ochrany jeho práv a povinností.

Poměrně již klasickým příkladem komplikací spojených s doručováním (byť v tomto případě není o pozici účastníka sporu) je stavební řízení vedené s velkým počtem účastníků, typicky bytových domů, ve kterých se nacházejí i nebytové jednotky, o jejichž využití se ve stavebním řízení jedná. Záměr vlastníka na využití jeho nebytového prostoru v takovém bytovém

domě se může diametrálně odlišovat od vůle vlastníků okolních bytových jednotek. Ti se však o příp. vedeném stavebním řízení nemusí ani dozvědět, pakliže je jim s ohledem na jejich počet doručováno formou veřejné vyhlášky na úřední desce dle ustan. § 144 správního řádu. Pokud tedy vlastníci bytových jednotek mají podezření na nějakou, byť jen potenciálně možnou, stavební činnost týkající se nebytových prostor v jejich bytovém domě, lze jim pouze doporučit, aby určili zodpovědnou osobu, která bude pravidelně obsah úřední desky místně příslušného stavebního úřadu kontrolovat. V opačném případě se může stát, že se o stavebním řízení, příp. již o konečném rozhodnutí vydaném ve stavebním řízení, dozvědí se zpožděním, kdy jejich námitky, byť uplatněné prostřednictvím mimořádných opravných prostředků (viz ustan. § 94 a násl. a § 100 a násl. správního řádu) nebudou, např. pro časový odstup, úspěšné.

Další úkony spojené se zahájením řízení

Zajímavým ustanovením je § 46 odst. 3 správního řádu, který stanoví, že oznámení o zahájení řízení může být spojeno s jiným úkonem v řízení, např. s předvoláním ve smyslu ustan. § 59 správního řádu. Správní orgány vedeny snahou o naplnění zásady hospodárnosti řízení, a tedy snahou co nejvíce zrychlit průběh správních řízení, v poslední době častěji využívají tohoto ustanovení a písemně oznámení o zahájení řízení koncipují současně i jako výzvu ve smyslu ustan. § 36 odst. 3 správního řádu k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí ve věci. Takový postup však není vždy zcela vhodný, neboť ve fázi, kdy se subjekt teprve dozvídá o tom, že došlo k zahájení správního řízení, ještě není seznámen s podkladovým materiálem, který správní orgán v dané věci shromáždil a ještě shromažďovat může, neboť subjekt dosud neměl možnost využít institutu nahlížení do spisu ve smyslu ustan. § 38 správního řádu. V okamžiku zahájení správního řízení tak většinou není v možnostech účastníka řízení relevantně se k těmto podkladům vyjádřit, aniž by se s nimi nejprve seznámil formou nahlížení do spisu. V praxi se však také může stát, že řízení bude mít vícero účastníků či vedlejších účastníků a v takovém případě má každý účastník řízení právo reagovat na vyjádření účastníka druhého. Z tohoto pohledu pak výzva dle ustan. § 36 odst. 3 správního řádu působí jako předčasná, neboť všichni tito účastníci řízení mají na základě ustan. § 36 odst. 1 správního řádu právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, a to po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Při stanovení procesního postupu ze strany správního orgánu musí být vždy reflektováno právo účastníka řízení seznámit se s úplným správním spisem. K tomu viz rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. – 8 Afs 21/2009 – 243: „Není samo

o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkontrolovat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován, či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit.“ Pokud tedy po zahájení řízení dojde ze strany účastníků řízení (ať již hlavních či vedlejších) k nějaké vyjadřovací aktivitě, je na místě, aby o tom správní orgán zbylé účastníky řízení vyrozuměl tak, aby tito měli možnost na takovéto vyjádření sami relevantně reagovat. Na to se však nelze vždy spolehnout, a proto lze jednoznačně doporučit, aby si účastník řízení předem o sdělení informace o tom, že došlo k vyjádření dalšího účastníka a případně o vydání výzvy k reakci na takové vyjádření, písemně požádal. Účastník řízení ostatně také může požádat, aby byl vyrozuměn o tom, že správní orgán již shromáždil dostatek podkladů a důkazů k tomu, aby vydal své rozhodnutí tak, aby se účastník řízení s těmito podklady a důkazy obsaženými ve spise mohl řádně seznámit (formou nahlížení do spisu) a aby se k nim mohl vyjádřit. K tomu viz také rozsudek ESLP Vokoun proti ČR ze dne 3. 7. 2008 (byť se jednalo o řízení před soudem): „...Koncept spravedlivého procesu zahrnuje také právo na kontradiktorní řízení, podle kterého účastníci musí mít příležitost nejen předložit veškeré skutečnosti nutné k tomu, aby hájili své nároky, ale také musí být seznámeni s každým podáním a stanoviskem, jejichž účelem je ovlivnit rozhodování soudu a musí mít možnost se k nim vyjádřit.“

Průběh řízení

Účastník řízení má předně ve smyslu ustan. § 36 odst. 1 správního řádu právo sdělit správnímu orgánu v rámci vedeného správního řízení své stanovisko k věci, přičemž správní orgán je povinen dát účastníkovi řízení možnost toto stanovisko vyjádřit, není jím však vázán. Účastník řízení může také žádat správní orgán o to, aby mu poskytl informace o průběhu řízení. Na základě toho pak účastník řízení získá určitou představu o tom, jaké úkony v řízení byly provedeny ze strany správního orgánu, jaké byly shromážděny listinné důkazy a jaká jsou vyjádření ostatních účastníků řízení. Účastník má v tomto ohledu nárok na písemné vyjádření správního orgánu.

Seznamování účastníka řízení s obsahem spisu, prostřednictvím institutu nahlížení do spisu ve smyslu ustan. § 38 správního řádu, by pak mělo být pro účastníka řízení samozřejmostí. Bez důsledné znalosti obsahu spisu a stavu věci nebude moci zcela naplnit svá pro-

cesní práva a uplatnit případnou obranu proti rozhodnutí správního orgánu. Je tedy namístě, aby účastník řízení správní orgán o nahlížení do spisu požádal a smluvil si s ním termín tak, aby měl jistotu, že daný spis bude k dispozici, stejně jakože bude k dispozici i zodpovědný pracovník správního orgánu a že mu tak nahlédnutí do spisu bude umožněno. Účastník řízení by měl také mít rovněž jasnou představu o tom, v jaké fázi se řízení aktuálně nachází, resp. jak rychlý bude jeho časový průběh. Tedy zda se např. již nenachází ve fázi před vydáním rozhodnutí, kdy by měl zkoncentrovat veškeré své síly na vytvoření smysluplného vyjádření se k věci samé. K tomu viz např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2009, č. j. 15 Ca 258/2008-55). Účastník by si rovněž měl být vědom toho, že je ve smyslu ustan. § 52 správního řádu povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení, a to právě při využití institutu ustan. § 36 odst. 1 správního řádu. Bez svého vyjádření se k věci a bez toho, že by účastník správnímu orgánu předložil, příp. alespoň označil důkazní prostředky (listinné důkazy, výslechy svědků, znalecké posudky, apod.), které mu mají pomoci obhájit jeho postoje a nároky, nemůže očekávat, že bude ve správním řízení úspěšně hájit svá práva a oprávněné zájmy.

Právo účastníka řízení na vyjádření se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí dle ustan. § 36 odst. 3 správního řádu, je pak průmětem práva garantovaného čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nezaručuje se pouze možnost přednesení stanoviska účastníka řízení k provedeným důkazům, ale obecně ke všem skutečnostem, tvrzením a příp. i úvahám (ačkoli ústní prezentace úvah je ve správním řízení méně obvyklá), které jsou v rámci správního řízení předneseny. Jedná se o aplikaci esenciální zásady audiatur et altera pars a zajištění příležitosti ovlivnit svými argumenty úvahy správního orgánu. Právo účastníka řízení navrhnout důkazy pak odpovídá povinnost správního orgánu o návrzích vznesených účastníkem řízení rozhodnout a pokud jim nevyhoví, ve svém rozhodnutí také vyložit, z jakého důvodu navržené důkazy neprovedl (viz náleze Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 58/2000). Kvalita vyjádření účastníka řízení tak bude mít také vliv na to, jak se správní orgán dokáže či nedokáže s argumentací účastníka řízení vypořádat v odůvodnění svého rozhodnutí. ●

**Mgr. Jana Čechová Náplavová, advokátka
TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
advokátní kancelář, s.r.o.**

TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ
www.ustitia.cz

...už nepoužívám klávesnici, jenom diktuji...

**PROFESIONÁLNÍ SOFTWARE PRO
PŘEVOD MLUVENÉHO SLOVA DO TEXTU**

Novavoice

LOUIS PURPLE

TAILORING WITH STYLE

Obleky a košile na míru pro každého

Perfektně padnoucí oblek na míru si dnes díky LOUIS PURPLE může dovolit téměř každý. Vlastní výroba v Evropě, malé avšak efektivní prodejní prostory, více jak 300 italských látek skladem a nejmodernější informační technologie. To jsou argumenty na otázku, jak může stát luxusní oblek ze 100% vlněných látek 10 tisíc korun.

Největší výběr střihů

Máte rádi italské střihy, nebo jste „klasik“ a preferujete střih anglický? Pouze v LOUIS PURPLE najdete v rámci ČR nabídku všech stylů. Pokud ještě nevíte, jakou cestou se vydat, nic se neděje. Každý styl si v některém ze salonů můžete vyzkoušet a pak se rozhodnout, čemu dáte přednost.

Sartorial casual concept

Nepotřebujete chodit v obleku? V našich salonech naleznete bezpochyby největší nabídku casual sak a kalhot. Vše opět na míru za cenu konfekce. Vybírat můžete z lněných materiálů, bavlny, směsi hedvábí. A výběrem svrchní látky to nekončí... Na Vašem casual saku, stejně jako na obleku, si zvolíte typ zpracování a design z více jak 80ti podšívek a na závěr si zvolíte barvu osobního monogramu.

Poradenský servis

Pokud nejste zrovna odborníkem na pánskou módu, vůbec nic se neděje. Celým procesem výběru jakéhokoliv oděvu Vás v salonech LOUIS PURPLE bude provázet osobní módní poradce. Samozřejmě bezplatně.

Obleky na míru již od 10 950,- Kč

Pravé dírky na rukávech.

Přes 30 druhů střihů

Italské materiály

18 000 variant obleků.

Víte, co čeká Vaši společnost po 1. lednu 2014?

Kvapem se blíží přelomové datum pro právní prostředí v České republice, které přinese nepřeborné množství změn, a to i ve vztahu k fungování obchodních korporací (označení pro obchodní společnosti a družstva podle nové úpravy). Tyto změny dopadnou i na již existující společnosti, které vznikly za současného obchodního zákoníku.

Máte představu, jaké povinnosti zavádí nová právní úprava pro staré společnosti a co všechno přechod na novou právní úpravu přináší?

Nesoulad zakladatelských dokumentů s novou právní úpravou

Podle ustanovení § 777 odst. 1 zákona o obchodních korporacích („ZOK“) se dnem 1. ledna 2014 automaticky ruší ujednání společenských smluv, resp. zakladatelských listin, která jsou v rozporu s donucujícími ustanoveními ZOK. Každá společnost si musí zkontrolovat svůj zakladatelský dokument a zjistit, která ustanovení jsou v rozporu se ZOK a přijmout příslušné změny. Nové znění zakladatelského dokumentu musí následně každá společnost založit do sbírky listin. Na tuto proceduru poskytl zákonodárce lhůtu do 1. července 2014.

Pokud společnosti výše uvedeným povinnostem nedostojí, a to ani v dodatečně lhůtě stanovené soudem, může dojít až ke zrušení obchodní společnosti a její likvidaci.

Samozřejmě nelze asi očekávat, že by soudy po 1. červenci 2014 začaly hromadně rušit existující společnosti, přinejmenším z toho důvodu, že jsou již tak dost přetížené. Ani v minulosti k takovým razantním opatřením nedocházelo při podobných změnách. Také není v tuto chvíli zřejmé, jakou dodatečnou lhůtu budou soudy pro nápravu společností určovat.

Podle jaké úpravy se budou řídit již existující společnosti?

Na otázku, jakou úpravou se budou řídit existující společnosti, dává poněkud nejasnou odpověď ustanovení § 777 odst. 4 ZOK. Pokud společnost vznikla za účinnosti současného obchodního zákoníku, bude se řídit ustanoveními tohoto zákona, která upravují práva a povinnosti společníků, a to za předpokladu, že tato ustanovení nebudou v rozporu s donucujícími ustanoveními ZOK, nebo pokud se od nich společníci neodchýlí ve společenské smlouvě. V praxi to bude tedy znamenat, že již existující společnosti se budou řídit oběma zákony a posuzovat v každém jednotlivém případě, zda daná záležitost odporuje či neodporuje donucujícímu ustanovení ZOK, což jistě není lákavá představa. Existující společnosti by tedy musely každý jednotlivý případ posuzovat podle následujících hledisek:

- kogentní ustanovení ZOK;
- kogentní ustanovení obchodního zákoníku;
- ustanovení zakladatelského dokumentu sepsaného podle obchodního zákoníku;
- dispozitivní ustanovení obchodního zákoníku;
- dispozitivní ustanovení ZOK.

Zákonodárce však umožnil se této nejistotě vyhnout. Obchodní korporace mohou změnit své zakladatelské listiny (resp. společenské smlouvy) a podřídit se zcela úpravě zákona o obchodních korporacích. Tato skutečnost se bude zapisovat do obchodního rejstříku. Na zmíněné kroky mají společnosti lhůtu do 1. ledna 2016.

Pokud dotčené společnosti v určeném čase příslušné změny nestihnou provést, čeká je patrně nikdy nekončící posuzování obou předpisů, neboť ZOK žádné jasné řešení nenabízí. Lze ale jít cestou dodatečné úpravy zakladatelského dokumentu, který se výslovně podřídí úpravě podle ZOK. Nicméně takovou skutečnost již zřejmě nepůjde zapsat do obchodního rejstříku.

Pozor na smlouvy o výkonu funkce

Zákonodárce dále včlenil mezi úpravu týkající se přechodu existujících společností na ZOK, také úpravu řešící smlouvy o výkonu funkce a o odměně. I pro ně platí, že se musí přizpůsobit nové právní úpravě ve lhůtě šesti měsíců ode dne nabytí účinnosti ZOK. Pokud se tak nestane, bude se považovat výkon funkce za bezplatný!

V této souvislosti je jistě vhodné upozornit na skutečnost, že ZOK v § 59 odst. 3 nově zavádí pravidlo, že není-li odměňování ve smlouvě o výkonu funkce sjednáno v souladu se ZOK, platí, že je výkon funkce bezplatný (kromě případů vyjmenovaných v § 59 odst. 4 ZOK, které chrání členy statutárního orgánu před nečinností korporace). To je oproti současné právní úpravě výrazná změna, neboť v současnosti platí, že není-li výslovně sjednán bezúplatný výkon funkce, je výkon funkce úplatný.

Závěrem

Jak je z výše uvedeného zřejmé, přináší nová právní úprava mnoho novinek a změn a každá společnost by se měla ve vlastním zájmu na tyto změny připravit. Na druhou stranu je ale zřejmé, že nastudovat nové právní předpisy není pro neprávnický (ale ani pro právně vzdělané jedince) jednoduchou záležitostí. ●

Mgr. Ing. Michal Růžička
Dvořák Hager & Partners,
advokátní kancelář, s.r.o.

dvořák | hager & partners
advokátní kancelář

Za chyby se platí aneb k odpovědnosti insolvenčního správce

V dnešní ekonomicky složité době již příliš nepřekvapí zpráva, že bylo s některým podnikatelským subjektem zahájeno insolvenční řízení. Také proto je obecně dobře známo, co takové řízení znamená a obnáší – na místo stávajícího vedení podnikatele je soudem dosazen insolvenční správce, který od té chvíle společnost řídí.

V rukách insolvenčního správce je soustředěna velká moc. Ta je na druhé straně vyvážená požadavky na jeho odbornost a dalšími ustanoveními insolvenčního zákona upravujícími odpovědnost insolvenčního správce za výkon jeho funkce. A právě odpovědnost insolvenčního správce je tématem tohoto článku.

Odpovědnost insolvenčního správce za škodu

Na rozdíl od dříve platné úpravy obsažené v zákonu o konkurzu a vyrovnání, která odkazovala na obecná ustanovení občanského zákoníku upravující odpovědnost za škodu, v současné době platný insolvenční zákon řeší otázku odpovědnosti insolvenčního správce za škodu

nebo jinou újmu (např. ušlý zisk) svou vlastní speciální úpravou.

Insolvenční správce je dle ustanovení § 36 insolvenčního zákona povinen při výkonu své funkce postupovat svědomitě a s odbornou péčí a vyvíjet veškeré úsilí, které po něm lze spravedlivě požadovat, aby uspokojil věřitele (nebo alespoň jejich pohledávky) v co možná nejvyšší míře. Předpokladem vzniku odpovědnosti insolvenčního správce za škodu podle § 37 odst. 1 insolvenčního zákona je, aby insolvenční správce při výkonu své funkce:

- (i) porušil povinnosti uložené mu zákonem,
- (ii) porušil povinnosti uložené mu soudem, nebo
- (iii) postupoval s nedostatkem odborné péče.

Ve své podstatě se jedná o stejnou „manažerskou odpovědnost“, jakou mají statutární orgány obchodních společností dle obchodního zákoníku.

Insolvenční správce podle ustanovení § 37 odst. 2 insolvenčního zákona rovněž odpovídá

za činnost osob, které pověřil plněním svých úkolů a za škodu způsobenou zaměstnanci dlužníka, či jinými osobami, které jsou s dlužníkem ve smluvním vztahu. V případě odpovědnosti insolvenčního správce za škodu způsobenou úkony zaměstnanců dlužníka je vždy třeba zjistit, zda škoda vznikla v rámci plnění pracovních úkolů zaměstnance, nebo zda se jednalo o jeho exces – v takovém případě pak insolvenční správce za způsobenou škodu neodpovídá.

Odpovědnost insolvenčního správce za škodu podle insolvenčního zákona je odpovědností objektivní, kdy se nevyžaduje zavinění na straně insolvenčního správce. Insolvenční správce se zbaví své odpovědnosti za škodu, pokud prokáže, že škodě nebo jiné majetkové újmě nemožl zabránit ani při vynaložení veškerého úsilí, které po něm bylo možné spravedlivě požadovat. Jinými slovy, insolvenční správce je povinen prokázat, že včas informoval poškozeného o existenci situace, jejímž následkem může být vznik škody či jiné újmy a o způsobu, kterým se jí snažil zabránit, nebo uvedl důvody, jež mu v tom zabránily.[1]

Ustanovení § 37 odst. 3 insolvenčního zákona zakládá zvláštní skutkovou podstatu, na jejímž základě insolvenční správce odpovídá věřiteli za to, že nemohla být uspokojena pohledávka za majetkovou podstatou vzniklá na základě právního úkonu insolvenčního správce. Této odpovědnosti se insolvenční správce zproští, jen když prokáže, že v době, kdy činil právní úkon, nemohl poznat, že majetková podstata nebude stačit k úhradě pohledávky za majetkovou podstatou vzniklé z tohoto úkonu.

Promlčení odpovědnosti insolvenčního správce za škodu nastává po uplynutí dvouleté promlčecí lhůty, jež počíná plynout ode dne, kdy se poškozený dozví o vzniku a výši škody a o odpovědnosti insolvenčního správce, nejpozději však tři roky ode dne vzniku škody. Jedná-li se však o škodu způsobenou úmyslným trestným činem, za který byl insolvenční správce pravomocně odsouzen, odpovědnost za škodu insolvenčního správce se promlčí až po deseti letech od skončení insolvenčního řízení. Pokud v průběhu insolvenčního řízení dojde ke změně osoby insolvenčního správce, ať již odvoláním nebo zproštěním, jeho odpovědnost za dobu výkonu funkce zůstává zachována.

Civilní, nebo incidenční spor?

Spor mezi insolvenčním správcem a věřitelem pohledávky za majetkovou podstatou vzniklou pochybením správce nepatří mezi incidenční spory (dopadá na něj ustanovení § 203 insolvenčního zákona) a nebude tak řešen soudem insolvenčním, ale soudem věcně a místně příslušným podle § 9 odst. 1 a odst. 3 písm. r) a § 85 občanského soudního řádu. Pohledávky za majetkovou podstatou se obvykle uspokojí z majetkové podstaty[2] – to však neplatí v případech, kdy se správce nezproští své odpovědnosti za škodu. Věřitel s pohledávkou za majetkovou podstatou se pak uspokojí přímo na insolvenčním správcí.

Odlíšně je řešen spor o náhradu škody na majetkové podstatě vzniklý porušením povinnosti insolvenčního správce. Takový spor naopak podle ustanovení § 159 odst. 1 písm. e) insolvenčního zákona mezi incidenční spory patří, a je tak řešen v rámci insolvenčního řízení. Jelikož se jedná o škodu na majetkové podstatě, tj. škodu, kterou pocítí všichni věřitelé, je kterýkoliv z věřitelů aktivně legitimován k podání žaloby.

Odpovědnost insolvenčního správce verus odpovědnost státu

Při úpravě odpovědnosti za škodu vzniklou z právních úkonů insolvenčního správce je vhodné připomenout, že na řádný výkon funkce

insolvenčního správce[3] dohlíží insolvenční soud, tedy státní orgán[4], na jehož nezákonná rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup a škodu z těchto činností vzniklou, se vztahují ustanovení čl. 36 odst. 3 a 4 listiny základních práv a svobod, a také zákon o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Nabízí se otázka, jakou měrou je z postupu insolvenčního správce odpovědný přímo on sám a jakou míru odpovědnosti nese insolvenční soud za nesprávný výkon dohledu nad insolvenčním správcem. Judikatura[5] dospěla k názoru, že stát neodpovídá za škodu způsobenou pouze tím, že insolvenční správce porušil své povinnosti v rámci insolvenčního řízení. Tato skutečnost vyplývá i ze skutečnosti, že insolvenční správce nese vlastní majetkovou odpovědnost za škodu vzniklou porušením povinností uložených mu zákonem nebo soudem. Judikatura[6] ovšem za jistých okolností připouští možnost majetkové odpovědnosti státu za nesprávný úřední postup soudu při výkonu dohledací činnosti nad insolvenčním správcem. Tyto okolnosti se týkají soupisu majetkové podstaty, kdy stát nevydal insolvenčnímu správcí pokyn k tomu, aby určitou věc vyloučil ze soupisu majetkové podstaty za předpokladu, že je tato nečinnost soudu neospravedlnitelná z pohledu skutečnosti, jež byly soudem o sepsaném majetku známy. Regresní nárok státu vůči insolvenčnímu správcí připadá v úvahu pouze tehdy, byla-li škoda způsobena zaviněným porušením právní povinnosti insolvenčního správce.

Trestněprávní odpovědnost insolvenčního správce

Odpovědnost insolvenčního správce se může pohybovat i v rovině trestněprávní. Insolvenční správce je jako zvláštní pachatel výslovně uveden v úmyslném trestném činu pletichy v insolvenčním řízení podle § 226 odst. 3 trestního zákoníku. Tuto samostatnou skutkovou podstatu lze zařadit pod tzv. úpadečkové trestní činy[7], přičemž se v podstatě jedná o zvláštní případ pasivního uplácení.[8] Základní sazba pro insolvenčního správce je stanovena až na 2 roky, což představuje dvojnásobek základní sazby pro věřitele, který se dopustil stejného trestného činu. Taková konstrukce je samozřejmě logická, poněvadž insolvenční správce by měl v rámci insolvenčního řízení vykonávat svoji funkci jako profesionál a spáchá-li předmětný trestný čin osoba v jeho postavení z hlediska insolvenčního řízení, jedná se nepochybně o trestný čin společensky nebezpečnější. Navíc, pokud by svým trestným činem způsobil škodu značného nebo velkého rozsahu, nebo by získal prospěch značného nebo velkého rozsahu, mohl by si odepkat trest odnětí svobody v délce až 6 let.

V rámci výkonu funkce insolvenčního správce však přichází v úvahu celá řada dalších trestných činů. Jedná se zejména o úmyslné trestné činy obsažené v páté a šesté hlavě zvláštní části trestního zákoníku, jejichž následkem může být kromě trestu odnětí svobody také hrozba pozastavení oprávnění k výkonu činnosti insolvenčního správce a po pravomocném rozhodnutí soudu, kterým je insolvenční správce shledán vinným ze spáchání trestného činu, dokonce zrušení tohoto povolení Ministerstvem spravedlnosti.

Jak již bylo řečeno v úvodu tohoto článku, insolvenčnímu správcí je svěřena velká moc. Tomu přesně odpovídá i případná odpovědnost insolvenčního správce při eventuelním pochybení. Chybami se člověk učí, praví české úsloví. V případě insolvenčních správců snad bude spíše platit – dvakrát měř a jednou řež. ●

**Mgr. Bc. Anna Suchá, advokátní koncipientka
Glatzová & Co., s.r.o.**

Poznámky

- [1] KOZÁK, J. et al. Insolvenční zákon a předpisy související. Nařízení Rady (ES) o úpadečkovém řízení. Komentář. Praha: ASPI – Wolters Kluwer, 2008. s 42-43.
- [2] Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. září 2007, sp. zn. 20 Cdo 2330/2006.
- [3] Na základě nálezu Pl. ÚS 36/01 z 25. 6. 2002 (jenž byl publikován ve Sbírce zákonů pod č. 403/2002 Sb.) lze výkon funkce IS považovat za výkon svou povahou veřejné funkce.
- [4] SLÁDEČEK, Vladimír. Obecné správní právo. 2. vydání. Praha: ASPI – Wolters Kluwer, 2009. s. 342.
- [5] Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 22. dubna 2004, sp. zn. 29 Cdo 3064/2000.
- [6] Tamtéž.
- [7] Mezi tzv. úpadečkové trestní činy dále řadíme trestný čin poškození věřitele (§ 222 trestního zákoníku), trestný čin zvýhodnění věřitele (§ 223 trestního zákoníku), trestný čin způsobení úpadku (§ 224 trestního zákoníku), trestný čin porušení povinnosti v insolvenčním řízení (§ 225 trestního zákoníku).
- [8] ŠÁMAL, P. et al. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 2053, 2058.

Postavení průměrného spotřebitele v úvěrových vztazích

V současné době je široce diskutována problematika tzv. poplatků za správu a vedení úvěrového účtu spadající do kontextu práva na ochranu spotřebitele. Z právního hlediska lze tyto úvěrové smlouvy charakterizovat v souladu s příslušnou zákonnou úpravou[1] jako tzv. spotřebitelské smlouvy.

Ú středními aktéry spotřebitelských smluv jsou na jedné straně dodavatel, resp. podnikatel a na druhé straně spotřebitel. V právu EU je spotřebitel primárně chápán jako fyzická (nikoli právnická) osoba, která jedná pro účely, které nespádají do rámce její obchodní nebo výrobní činnosti nebo povolání.[2] Tuzemská vnitrostátní úprava odpovídá v tomto smyslu unijní úpravě, kdy za spotřebitele jsou oproti dřívější úpravě považovány již jen fyzické osoby.[3] Pro účely výkladu úvěrových vztahů je ovšem klíčové určit, kdo je tzv. průměrným spotřebitelem.

Pojetí průměrného spotřebitele v evropském a českém právu

Hledisko průměrného spotřebitele formuluje judikatura Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“)[4] v souvislosti s právem nekalé soutěže. V českých právních předpisech definici průměrného spotřebitele nenajdeme. Pro vysvětlení je tedy třeba se podívat do judikatury SDEU, navazující judikatury českých soudů a zejména do úpravy obsažené ve směrnici č. 2005/29/ES, o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu.[5] Úprava obsažená v tomto sekundárním právním předpisu EU odráží vývoj, kterým prošla judikatura SDEU v posledních letech.

Z uvedených pramenů je možné dovodit, že evropský spotřebitel je v dnešním pojetí vnímán jako aktivní spotřebitel, tj. pozorná a kriticky uvažující osoba, která aktivně vyhledává informace před uskutečněním konkrétního právního úkonu, na rozdíl od pasivního spotřebitele, který vyžaduje vzhledem ke svému slabému postavení vyšší míru ochrany.[6]

Sjednocující judikatura SDEU i směrnice č. 2005/29/ES přispěly k vytvoření poměrně jednotného modelu evropského spotřebitele, který by měl národním soudům usnadnit výklad ustanovení týkajících se spotřebitelských smluv. Jde o normativní pojetí spotřebitele, které je založeno na tom, jak by se spotřebitel v určité situaci chovat měl, oproti empirickému pojetí, které je odlišné založeno na skutečném chování spotřebitele prokazovaném různými sociologickými průzkumy.[7]

Směrnice č. 2005/29/ES v bodě 18 preambule vychází z pojmu „průměrného spotřebitele, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory, jak je vykládán Soudním dvorem; (...) Pojem průměrného spotřebitele není statistickým pojmem. Pro stanovení typické reakce průměrného spotřebitele v daném případě budou muset vnitrostátní soudy a orgány vycházet z vlastního úsudku, s přihlédnutím k judikatuře Soudního dvora.“

Směrnice tedy klade nároky na spotřebitelovu informovanost, pozornost a opatrnost, přičemž

při výkladu jednotlivých pojmů je třeba vycházet z judikatury Soudního dvora EU i z vnitrostátních soudních rozhodnutí. Byla to právě rozhodovací praxe SDEU, která postupně vymezila pojem „průměrného spotřebitele“, a to ještě před jeho úpravou ve směrnici č. 2005/29/ES.

Stěžejním judikátem z hlediska definice pojmu „průměrný spotřebitel“ je rozsudek SDEU ve věci Gut Springenheide.[8] Soudní dvůr zde pro posouzení, zda jsou určité údaje způsobilé uvést spotřebitele v omyl, vyšel z normativního pojetí spotřebitele, kdy podle soudu bylo třeba brát v potaz předpokládané očekávání, jaké by v průměrném spotřebiteli, který je v rozumné míře informovaný, pozorný a opatrný, takové údaje vzbudily, aniž by bylo třeba nařizovat znalecký posudek nebo průzkum veřejného mínění.[9] SDEU tak vychází z pojetí spotřebitele, který disponuje určitým stupněm vzdělání, pozornosti a informovanosti a v některých případech také jazykových znalostí.[10]

Také judikatura českých soudů vychází z výše uvedeného pojetí průměrného spotřebitele jako „spotřebitele, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory (jak je vykládáno Evropským soudním dvorem). V reklamě zboží či služeb běžné potřeby již téměř každý spotřebitel očekává určité reklamní přehánění a nadsázku, jimž neuvěří.“[11]

Obdobně jako v judikatuře SDEU se v tuzemské soudní praxi nevyžaduje jako důkaz jednání průměrného spotřebitele spotřebitelský průzkum: „Při posuzování, zda jednání soutěžitele je v rozporu s dobrými mravy soutěže nebo by mohlo přivodit újmu jinému soutěžiteli či spotřebitelům, je třeba vycházet z hlediska průměrného spotřebitele, který se orientuje podle značky, kvality a dalších vlastností zboží (jako např. cena), aniž by bylo nutné vzít v úvahu jako důkaz jakýkoliv spotřebitelský průzkum. Hlediskem je průměrný spotřebitel, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory.“[12]

Průměrný spotřebitel v úvěrových vztazích

Otázka průměrného spotřebitele se objevuje v judikatuře Nejvyššího soudu i Nejvyššího správního soudu[13] především v oblasti nekalosoutěžní a známkoprávní ochrany. Používá-li se však hledisko průměrného spotřebitele pro vymezení typické reakce či představy běžného spotřebitele v souvislosti s nekalými obchodními praktikami, potom se jeví jako logické, aby stejné hledisko bylo aplikováno i obecně v souvislosti s výkladem jednotlivých ustanovení spotřebitelských smluv. Tuto premisu je možné aplikovat i na ujednání o poplatku za správu a vedení úvěrového účtu, které, jakožto spotřebitelskou smlouvu, je třeba vykládat s ohledem na představy průměrného spotřebitele o obsahu daného právního vztahu.

V této souvislosti je třeba si ujasnit, co lze od průměrného spotřebitele v postavení úvěrového dlužníka reálně očekávat, tedy jaké jsou jeho typické představy o obsahu pojmu poplatku za správu a vedení úvěru a naopak, co pod představy průměrného spotřebitele podřadit nelze.

Vodítkem pro nalezení odpovědi na tyto otázky může být nálezh finančního arbitra ze dne 15. 7. 2013.[14] Finanční arbitř zde pro zjištění určitosti, resp. obsahu ujednání o poplatku za správu a vedení úvěrového účtu posuzoval význam, jaký by takovému ustanovení přikládal typický účastník daného smluvního vztahu. Tím je průměrný spotřebitel definovaný právem EU s přihlédnutím k sociálním, kulturním a jazykovým podmínkám na území České republiky. Podle názoru finančního arbitra prů-

měrný spotřebitel v pozici úvěrového dlužníka aktivně řídí svou finanční situaci a jeho zájmem je uhradit svůj dluh řádně a včas, aby tak předešel případným sankcím ze strany úvěrového věřitele.

Průměrný spotřebitel jako úvěrový dlužník také podle finančního arbitra očekává, že úvěrový věřitel bude spravovat jeho úvěr a že od něj obdrží dostatek informací pro řádné plnění svého dluhu, zejména o tom, kolik má doplatit a kolik již reálně zaplatil, a to jak na jistinu, tak na úrocích a dalších sjednaných poplatcích. Průměrný spotřebitel v uvedené pozici zároveň počítá s tím, že mu úvěrový věřitel vyjde vstříc v případě, že nastane nenadálá situace, např. je-li v prodlení, kterého si není vědom, a že mu vyčíslí případnou dlužnou částku, aby ji nemusel počítat sám s ohledem na složitost jejího výpočtu. V neposlední řadě také předpokládá, že za tyto poskytnuté služby, které mu usnadňují jeho spotřebitelský vztah, zaplatí cenu v podobě poplatku za správu a vedení úvěru, neboť si je vědom faktu, že žádná ze služeb poskytovaných v rámci jakéhokoliv spotřebitelského vztahu, do kterého se v běžném životě dostává, mu není poskytována bez úplaty.

Všechny tyto služby, byť nejsou výslovně uvedeny ve smlouvě o úvěru jako spotřebitelské smlouvě, si tedy dle předmětného nálezu finančního arbitra umí průměrný spotřebitel jako úvěrový dlužník představit jako protihodnotu poplatku za správu a vedení úvěru, k jehož úhradě se zavázal a s jehož existencí byl seznámen při podpisu této smlouvy.

Na druhou stranu průměrný spotřebitel si pod pojmem správa a vedení úvěru nepředstaví

služby, které jsou samostatně zpoplatněny v sazebníku úvěrového věřitele, ani konzultační či poradenské služby, neboť tyto vnímá jako součást úvěrového vztahu, ve kterém pohlíží na svého úvěrového věřitele jako na partnera, na kterého se může kdykoliv obrátit se žádostí o radu. Stejně tak nelze pod uvedený pojem podřadit bezplatné konzultace, které úvěrový věřitel nabízí např. prostřednictvím telefonní linky, ani služby jako potvrzení platební morálky, potvrzení o doplacení úvěru či vystavení splátkového kalendáře.

Můžeme tedy shrnout, že pojetí průměrného spotřebitele jako typického účastníka spotřebitelských smluv prošlo vývojem, kdy namísto původního pasivního a neinformovaného spotřebitele je hlediskem pro posuzování v evropské i české judikatuře v rozumné míře informovaný, pozorný a opatrný spotřebitel. Je to spotřebitel, kterému je v mnoha ohledech poskytována zvýšená ochrana jeho práv, ale který na druhou stranu nese plně odpovědnost za své chování a jednání a který ví, co je obsahem spotřebitelského vztahu, do kterého dobrovolně vstupuje. Lze se rovněž ztotožnit s citovaným názorem finančního arbitra, že uvedené by se mělo aplikovat také na spotřebitele v pozici úvěrového dlužníka, který by měl být aktivním účastníkem úvěrového vztahu. ●

Mgr. Kamila Štichová, advokátní koncipientka
Mgr. Anna Smutná, advokátní koncipientka
CÍSAŘ, ČEŠKA, SMUTNÝ s.r.o.

Poznámky

- [1] Ustanovení § 52 zákona č. 40/1964 Sb. občanský zákoník ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Na úrovni EU je ochrana spotřebitele upravena řadou směrnic, za základní úpravu lze považovat směrnici Rady č. 93/13/EHS ze dne 5. 4. 1993, o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách (dále jen „směrnice č. 93/13/EHS“).
- [2] Srov. čl. 2 směrnice č. 93/13/EHS, ale také úpravu obsaženou v dalších směrniciích v oblasti ochrany spotřebitele, např. směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2005/29/ES ze dne 11. 5. 2005, o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu (dále též „směrnice č. 2005/29/ES“).
- [3] Srov. § 52 odst. 3 občanského zákoníku a § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“).
- [4] Dříve Evropský soudní dvůr (ESD).
- [5] Viz pozn. č. 2.
- [6] K tomu srov. Tomančáková, B. Ochrana spotřebitele v praxi se vzory a příklady. 2. vyd. Praha: Linde, 2011, s. 16.
- [7] Srov. Hajn. P. Oslabená ochrana spotřebitelů? K aktuálnímu výkladu směrnice o nekalých obchodních praktikách. Dostupné na: http://www.ipravnik.cz/cz/clanky/obchodni-pravo/art_6192/oslabena-ochrana-spotrebitelu-k-aktualnimu-vykladu-smernice-o-nekalych-obchodnich-praktikach.aspx [cit. 2013-08-19].
- [8] Rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 16. 7. 1998, ve věci C-210/96, Gut Springenheide GmbH and Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt.
- [9] K otázce průměrného spotřebitele viz také např. rozsudek ESD ze dne 22. 6. 2006 ve věci C-24/05 P, Storck v. OHIM.
- [10] V případě mezinárodní kampaně je průměrným spotřebitelem průměrně anglicky mluvící spotřebitel, běžně informovaný a přiměřeně pozorný, srov. rozsudek ESD ze dne 8. 9. 2005 ve spojených věcech T-178/03 a T-179/03, CeWe COLOR v. OHIM. Jinak tomu logicky bude v otázce prodeje výrobku týkajícího se pouze jednoho členského státu EU.
- [11] Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 5. 2007, sp. zn. 32 Odo 229/2006.
- [12] Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 9. 2011, sp. zn. 23 Cdo 2500/2010.
- [13] Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2009, č. j. 3 As 13/2009 – 76 nebo rozsudek ze dne 27. 2. 2013, č. j. 7 As 125/2012 – 43.
- [14] Nález finančního arbitra ze dne 15. 7. 2013, ev.č. 5700/2013

Úprava promlčení v novém občanském zákoníku

Institut promlčení je v současné právní úpravě obsažen v § 100 a násl. z. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, a v § 387 a násl. z. č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku.

Tento občanskoprávní institut je spjat s plynutím času (např. společně s prekluzí). Pokud uplyne stanovený čas k uplatnění občanskoprávního nároku, je právo věřitele významným způsobem oslabeno. Tedy právo jako takové nezaniká, ovšem ztrácí možnost být úspěšně nuceně vykonáno za pomoci soudu. [1] Podstata promlčení tedy spočívá v tom, že se jedná o právní důsledek marného uplynutí času. Není-li právo věřitele vykonáno v promlčecí lhůtě, promlčí se dlužníková povinnost plnit (jeho právo plnit trvá ovšem i nadále). Ze strany věřitele jde pak o uplatnění jedné ze zásad soukromého práva vigilantius iura scripta sunt (tedy práva patří bdělým).

Účelem promlčení je pak ochrana obou stran závazku. Tedy, aby věřitelé vykonali včas svoje subjektivní právo a předešli tak vzniku újmy a dlužníci nebyli kvůli svým povinnostem vy-

staveni donucujícím zákrokem ze strany soudů po neurčitou dobu.[2] Soud nepřihlíží k promlčení z úřední povinnosti, ale je povinen k němu přihlídnout na námitku dlužníka. Promlčecí lhůta je lhůtou hmotněprávní, tedy subjektivní právo musí být nejpozději poslední den lhůty uplatněno u soudu (nebo jiného příslušného orgánu). Promlčení je v současné platné právní úpravě řešeno, jak zmíněno výše, v občanském i v obchodním zákoníku. Jedná se o jeden z projevů dvoukolejnosti právní úpravy v soukromém právu.

Tento dualismus právní úpravy byl jistě oprávněně kritizován (zároveň je dobrým krokem sjednocení úpravy), když bychom chtěly jen poznamenat, že k částečnému vyřešení sporných otázek došlo na základě judikatury.

Úprava promlčení v novém občanském zákoníku (dále jen „NOZ“) je řešena v §§ 609 až 653 a v dalších zvláštních ustanoveních. Nová

úprava počítá i s určitými specifiky, které ovšem provázejí celou kodifikaci. Tak například jednou z mnoha je již na jiných místech zmínovaná změna terminologie, která se dotýká právé i institutu promlčení. V NOZ jsou důsledně rozlišeny významy pojmů lhůty a doby, když toto je řešeno v důvodové zprávě následovně: „Lhůtou je čas vymezený určité osobě, aby si projevem vůle zachovala vlastní právo. V ostatních případech se jedná o dobu.“[3]

Předmětem promlčení dle NOZ jsou subjektivní soukromá práva, tedy všechna majetková práva s výjimkou případů stanovených zákonem. Zároveň se ze současné právní úpravy (konkrétně ustanovení § 100 odst. 2) z. č. 40/1964 Sb.) přejímá pravidlo, které stanoví nepromlčitelnost vlastnického práva. To vychází především z Listiny základních práv a svobod.

Z hlediska důvodové zprávy lze v této souvislosti zmínit ochranu vlastnického práva, která je spojena s právy oprávněného dědice na vydání dědictví. Dle platné právní úpravy (konkrétně § 105 obč.zák.) počne běžet promlčecí doba od právní moci rozhodnutí, jímž bylo dědické řízení skončeno. Autor důvodové zprávy ovšem toto pravidlo považuje za „ukázkový relikv právních přístupů tzv. socialismu k vlastnictví“. Je uvedeno, že s daným pojetím přišel občanský zákoník z roku 1950 recepcí ze sovětského práva, konkrétně stanoviska Nejvyššího soudu RSFR, který se 19. 4. 1926 usnesl, že se právo oprávněného dědice na vydání dědického podílu (čl. 429 občanského zákoníku RSFR z roku 1922) promlčuje po třech letech. [4] V této souvislosti bychom zmínily, že dané ustanovení bylo podrobeno kritice již dávno, ovšem myslím si, že lze jen souhlasit (Čížková, V., Právník, CIX, 1970, str. 214 an.), když autorka poukazuje na vnitřní rozpor občanského zákoníku. Ten tedy vychází z koncepce, že dědic nabývá dědictví smrtí zůstavitele, stává se tudíž vlastníkem – a přesto se jeho nepromlčitelné vlastnické právo promlčuje ve třech letech, dokonce i vůči tomu nepravému dědici, který získal dědictví mala fide. Nový občanský zákoník by měl tedy tento vnitřní rozpor odstranit.

V případě jiných než majetkových práv, tedy např. práv osobních (jako je právo na život a důstojnost, jméno, zdraví, vážnost, čest, soukromí) se tato promlčují pouze tehdy, stanoví-li tak zákon. V tomto případě se promlčují práva na odčinění újmy způsobené na těchto právech (§ 611 NOZ).

Pro počítání času je důležité stanovení počátku promlčecí lhůty. To lze stanovit na základě kritérií.

- Prvním z takovýchto kritérií je objektivní kritérium, kdy počátek běhu promlčecí lhů-

ty je nezávislý na vědomosti oprávněného subjektu o rozhodujících skutečnostech.

- Dalším je pak kritérium subjektivní, kdy počátek je závislý na vědomosti oprávněného subjektu o rozhodujících skutečnostech.
- Jako poslední lze zmínit subjektivní objektivizované kritérium, kdy lze vycházet z hrubé nedbalosti oprávněného subjektu, tedy z toho, že oprávněný o rozhodujících skutečnostech sice nevěděl, ale vědět o nich měl a mohl.[5]

Co se délky promlčecí lhůty týká, tato je obecně stanovena na tři roky, nejdéle se však majetkové právo promlčí v deseti letech, kdy dospělo. Vzhledem k posílení autonomie vůle stran si lze však sjednat promlčecí lhůtu kratší, ale i delší (současná právní úprava tyto věci explicitně neřeší). Lze si tedy sjednat lhůtu jednoho roku, nejdéle však patnácti let. Pravidlo je ovšem omezeno, a to z důvodu ochrany slabší strany. V takovém případě se k ujednání stran nebude přihlížet. Totožná situace pak bude i v případě práva na plnění vyplývající z újmy na svobodě, životě nebo zdraví nebo práva vzniklého z úmyslného porušení povinnosti.

Lze ještě zmínit situaci, kdy dlužník uzná svůj dluh. V takovém případě se právo promlčí za deset let ode dne, kdy k uznání dluhu došlo. Pokud by však dlužník určil i dobu, do které svůj závazek splní, dojde k promlčení práva za deset let od posledního dne určené doby.

Prof. Dr. JUDr. Karel Eliáš v Návrhu úpravy promlčení v osnově občanského zákoníku k této problematice závěrem uvádí, že: „Stejně jako u jiných institutů nepřevládla ani u návrhu nové úpravy promlčení bezhlavá snaha všechno bez rozmyslu měnit, jakkoli je to osnově některými kritiky podsouváno. Současně je třeba mít na mysli, že tvorba návrhu zákona není věcí svobodného vědeckého bádání, protože základní paradigmaty osnovy nastavují politická rozhodnutí.“ Jakkoli si myslíme, že právo by mělo vycházet spíše z jiných principů a hodnot, než z politických rozhodnutí, je třeba zmínit, že alespoň snaha neměnit úplně vše je pozitivním východiskem. To si možná uvědomil i zákonodárce, když jako zadání bylo označeno: „vyjit ze současné úpravy v občanském zákoníku s přihlédnutím k úpravě obchodního zákoníku a občanskoprávní úpravu promlčení v základu neměnit, ale nanejvýš obohatit o některé nové prvky. Proto osnova vychází z dosavadního občanskoprávního pojetí promlčení majetkových práv.“ V této souvislosti bychom chtěly jen dodat, že úprava platného občanského zákoníku jistě také vycházela z určitého politického zadání, ačkoli přístup byl zcela jiný.

Závěrem bychom uvedly, že co se týká úpravy promlčení, je pozitivním faktem, že se jedná o sjednocení dualistické úpravy (i když jak jsme již uvedly, tato otázka je řešena judikaturou). ●

Mgr. Olga Nemravová, advokátka

**Mgr. Miloslava Vaňková, advokátní koncipientka
MSB Legal, v.o.s.**

Poznámky

- [1] Viz např. Švestka J., Spáčil J., Škárová M., Hulmák M. a kolektiv: Občanský zákoník I, II, 2. vydání, Praha, 2009
- [2] Tamtéž
- [3] Důvodová zpráva k novému občanskému zákoníku
- [4] Viz Procházka J.: Občanský zákon Ruské sovětské federativní socialistické republiky, 1. vydání, Praha: Svoboda, 1946
- [5] Viz např. JUDr. Petr Tégl, Ph.D.: ČAS, PROMLČENÍ A PREKLuze V NOZ

Další informace lze najít například:

- Švestka J., Spáčil J., Škárová M., Hulmák M. a kolektiv: Občanský zákoník I, II, 2. vydání, Praha, 2009
- Důvodová zpráva k novému občanskému zákoníku
- Procházka J.: Občanský zákon Ruské sovětské federativní socialistické republiky, 1. vydání, Praha: Svoboda, 1946
- Tégl P.: ČAS, PROMLČENÍ A PREKLuze V NOZ

Některé procesní otázky trestní odpovědnosti právnických osob

Od nabytí účinnosti zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim (dále jen zákona“), už sice uplynulo půldruhého roku, ale jakékoliv praktické zkušenosti s ním jsou stále minimální. Přístup orgánů činných v trestním řízení k aplikaci příslušných procesních postupů se navíc může velmi lišit, protože zde dosud stále chybí i výkladová a sjednocující stanoviska judikatury.

Zákon je i vůči trestnímu řádu zákonem speciálním, takže jinak obecně platná procesní pravidla zde mohou být aplikována pouze pokud, pokud zákon sám nestanoví jinak a také, pokud to povaha věci nevyklučuje. Zvláštní ustanovení o řízení proti právnickým osobám obsahuje část čtvrtá zákona, konkrétně ustanovení §§ 28 až 41. Tento rozsah ale poněkud klame, protože podstatné praktické otázky jsou ve skutečnosti řešeny pouze v několika málo odstavcích § 34 (Úkony právnické osoby), § 36 (Předvolání, předvedení a pořádková pokuta) a § 37 (Výslech a závěrečná řeč v hlavním líčení a ve veřejném zasedání).

Tato poměrně lapidární úprava tak zakládá stav, kdy kombinace s příslušnými partiemi trestního řádu může vést k dohadům o tom, co vlastně ona „povaha věci“ vylučuje, a co ne.

Nejedná se pouze o jakousi hru se slovy, ale o určování procesních práv a povinností konkrétních subjektů k úkonům, majícím závažné právní dopady.

Je zřejmé, že v případě trestního stíhání právnické osoby musí mít orgány činné v trestním řízení k dispozici jakéhosi „fyzického partnera“, který s nimi bude v substituci právnické osoby komunikovat, který bude mít možnost činit běžné procesní úkony a který tak bude sice konkrétně uplatňovat práva obviněného – který ale při tom všem vlastně „pravým“ obviněným nebude. Jiný postup ale nebyl možný, protože právnické osoby jsou umělé právní konstrukce, které nemají ani v tomto specifickém případě jinou možnost, než navenek projevovat svoji vůli prostřednictvím osob fyzických.

Zákon konkrétně uvádí, že za právnickou osobu činí v řízení úkony ten, kdo je k tomu oprávněn v řízení před soudem podle občanského soudního řádu (dále jen „konající osoba“). To, na základě ustanovení § 21 občanského soudního řádu znamená, že za právnickou osobu jedná:

- její statutární orgán; tvoří-li statutární orgán více fyzických osob, jedná za právnickou osobu jeho předseda, popřípadě jeho člen, který tím byl pověřen, nebo
- její zaměstnanec (člen), který tím byl statutárním orgánem pověřen, nebo
- vedoucí jejího odštěpného závodu nebo vedoucí jiné její organizační složky, o níž zákon stanoví, že se zapisuje do obchodního rejstříku, jde-li o věci týkající se tohoto závodu (složky), nebo
- její prokurista, může-li podle udělené prokury jednat samostatně.

Zatímco úkony takové konající osoby jsou úkony samotné stíhané právnické osoby, zákon kromě toho dává ještě možnost zastupování stíhané právnické osoby jejím zmocněncem, anebo jejím opatrovníkem, přičemž to vše dohromady nemá vliv na právo právnické osoby na obhajobu. Pro určité zjednodušení zde však bude dále věnována pozornost zejména oné konající osobě.

Konající osoba musí především obligatorně prokázat své oprávnění k činění úkonů za právnickou osobu. S tím patrně nebude problém, protože taková konající fyzická osoba prokáže své oprávnění buď z hlediska své formální pozice v rámci právnické osoby (například bude jejím jednatelem), případně se prokáže zvláštním pověřením, které patrně může mít i podobu k tomuto účelu vystavené plné moci.

Činit úkony v řízení nemůže osoba, která je obviněným, poškozeným nebo svědkem v téže věci. Možná kolize zájmů je zjevná a bude zde nepochybně platit i v případech, že proti fyzické a právnické osobě z nějakého důvodu nebude konáno společné řízení. Jestliže tedy bude nejprve vedeno trestní řízení proti fyzické osobě a teprve dodatečně trestní řízení proti osobě právnické, rozhodující bude celková faktická pozice fyzické osoby, a nikoliv to, že se z hlediska určité spisové značky jedná formálně o jinou věc. Opačný závěr by totiž mohl vést k absurdní situaci, spočívající třeba i v tom, že v jedné věci obviněná fyzická osoba bude pod hrozbou sankcí nucena k tomu, aby pak v trestní věci proti právnické osobě vypovídala jako svědek. Ostatně, ze stejného důvodu bude také zřejmě vyloučeno, aby v téže věci hájil fyzickou i právnickou osobu stejný advokát. Zájmy obou těchto subjektů se budou lišit už proto, že snaha vyvinut osobu právnickou zřejmě nutně povede i k její snaze „distancovat se“ jakýmkoliv způsobem od deliktovního jednání fyzické osoby.

V této fázi se už ale naskýtá několik otázek, jejichž zodpovězení má význam například i z hlediska možnosti aplikace odklonů v trestním řízení. Jedná se zde o to, jaký vlastně bude faktický vztah stíhané právnické osoby a konající osoby, což souvisí s tím, zda a jak bude mít právnická osoba možnost tuto fyzickou osobu v jejím jednání ovlivňovat a řídit. Jak již bylo řečeno, úkony konající osoby jsou přímo úkony stíhané právnické osoby, v praxi ale patrně nelze předpokládat, že zde bude ponechán prostor naprostému samovývoji. Zejména pokud konající osobou bude například řadový zaměstnanec právnické osoby, nelze asi očekávat, že se nechají její statutární orgány jeho jednáním výrazně překvapovat.

Z hlediska pozice stíhané právnické osoby bude výběr konající osoby také otázkou určité taktiky, a to buď dát orgánům činným v trestním řízení k dispozici fundovanou osobu, anebo raději někoho jiného. Je to právě nedostatek praktických zkušeností a jakýchkoliv zhodnotitelných informací, který zde znemožňuje přesnější závěry. Bude zřejmě velmi záležet na tom, jakou pozici konající osoba v hierarchii stíhané právnické osoby zastává a jaká je míra jejích informací o trestné činnosti. Orientovaná konající osoba bude mít možnost aktivněji na straně právnické osoby vystupovat a hájit její zájmy, což na druhé straně nelze dosti dobře očekávat u někoho, kdo bude vybrán pouze proto, aby bylo učiněno nezbytné formalitě zadosť.

Pokud zůstaneme u takto vygenerované fyzické osoby, konající úkony za právnickou osobu, nelze si nevíšimnout toho, že její pozice bude velmi specifická. Vyplývá to z toho, že tato ko-

nající osoba má podle zákona v řízení stejná (neboli všechna) práva a povinnosti jako ten, proti němuž se vede trestní řízení. Současně je ale patrné to, že by této konkrétní osobě vlastně neměla vznikat žádná újma – minimálně ona sama přece nemůže být v trestním řízení jmenovitě k ničemu odsouzena. (Poměrně zajímavý problém by mohl nastat v případech dovození vazebních důvodů ...)

Práva obviněného podle trestního řádu jsou široká, ale na druhé straně sem patří i některé povinnosti. Z logiky věci vyplývá, že konající osoba musí být poučena o všech jejích právech a povinnostech komplexně, protože orgán činný v trestním řízení nebude mít možnost vybírat si ad hoc jenom to, co zde bude subjektivně pokládat za aplikovatelné, případně dokonce jenom to, co se mu bude líbit.

Jestliže si tedy představíme fakticky nevinou fyzickou osobu (bude se jednat pouze o jakýsi živý „derivát“ stíhané osoby právnické), určitě může být překvapena například poučením o tom, že může být předvedena, pokud se po řádném předvolání k výslechu bez dostatečné omluvy nedostaví. Shora zmíněná „povaha věci“ zde však současně výslovně zavádí jednu diferenci: jestliže osoba, která za právnickou osobu činí úkony, přes předchozí napomenutí ruší řízení nebo se k soudu, státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu chová urážlivě, nebo pokud bez dostatečné omluvy neuposlechne příkazu nebo nevyhoví výzvě, které jí byly dány podle trestního řádu nebo podle tohoto zákona, může být právnické osobě, kterou zastupuje, předsedou senátu a v přípravném řízení státním zástupcem nebo policejním orgánem uložena pořádková pokuta do 500 000 Kč. Jinak, podle trestního řádu, obecně platných 50 000 Kč se zde tedy transformuje až na půl milionu s tím, že i za případnou prostořekost konající osoby sáhne hlouběji do kapsy osoba právnická. Nicméně to současně také znamená, že konající osoba bude muset být i v tomto smyslu zcela konkrétně poučena.

Konající osoba musí ale být poučena také o možnostech odklonů, tj. ohledně aplikace institutu podmíněného zastavení trestního stíhání, institutu narovnání a institutu dohody o vině a trestu. Je zde třeba také zvažovat, zda bude právnická osoba vůbec předpokládat možnost, že se konající osoba ke spáchání trestné činnosti „autonomně“ dozná, což je ovšem jinak základní podmínkou všech uvedených odklonů.

Pokud se jedná o podmíněné zastavení trestního stíhání podle § 307 trestního řádu, z bližší analýzy jeho podmínek vyplývá, že tento institut je i tak aplikovatelný pouze na osoby fyzické, neboli na „pravé“ obviněné. Pochyb-

nosti zde vzbuzuje už to, že se obviněný musí k činu doznat a to může být v případě konající osoby – jak již bylo řečeno – považováno za dosti sporné. Kromě toho její pověření a její faktické možnosti nebudou tak široké, aby mohla bez dalšího například nahrazovat způsobenou škodu a vydávat bezdůvodně obohacení. Poslední podmínka ovšem spočívá v tom, že podmíněné zastavení trestního stíhání lze považovat za dostačující vzhledem k dosažitému životu obviněného. Dosavadní – byť i třeba zcela bezúhonný – život konající osoby je ale z tohoto hlediska zjevně irelevantní a naproti tomu stíhaná právnická osoba žádný předchozí život, v klasickém slova smyslu, samozřejmě nemá. Lze tedy předpokládat, že i přes obligatorní poučení konající osoba nemůže do podmíněného zastavení trestního stíhání vůbec vstoupit.

Obdobná situace ale bude také u institutu narovnání podle § 309 a následujících trestního řádu, a to už proto, že zde zákon vyžaduje obdobné podmínky jako u podmíněného zastavení trestního stíhání. Je zde také výslovně uvedeno, že takový způsob vyřízení věci je považován za dostačující mj. vzhledem k osobě obviněného a jeho osobním a majetkovým poměrům. Protože z tohoto hlediska je i zde profil konající osoby irelevantní a právnická osoba příslušné atributy tohoto profilu postrádá, je v trestním řízení proti právnické osobě zřejmě nepoužitelný i institut narovnání.

Nejnovější možností odklonu je institut dohody o vině a trestu, který je v trestním řádu rozdělen do dvou částí. První částí je postup při uzavírání dohody a její obsahové prvky (§ 175a a násl. tr. řádu) a druhá část upravuje řízení před soudem, který schvaluje dohodu (§ 314a a násl. tr. řádu). Lze pochybovat i zde o tom, že by měla mít konající osoba způsobilost se v jakémsi zastoupení stíhané právnické osoby doznat. Také možná otázka náhrady škody, náhrady nemajetkové újmy, anebo vydání bezdůvodného obohacení jsou kroky, které zjevně překračují mandát i faktické možnosti „pouhé“ konající osoby.

Zdá se tedy, že zde u všech možností odklonů existují určité zvláštní důvody, které spočívají na straně samotné konající osoby a které tím ale současně, právě proto, vylučují jejich aplikaci ve vztahu ke stíhané osobě právnické.

Jaká je ještě při tom všem možná role advokáta jako obhájce v trestním řízení? Již byla zmíněna otázka možného střetu zájmů, který zřejmě vylučuje i v případě odděleného trestního řízení zastupování stíhané fyzické osoby a stíhané právnické osoby jedním advokátem. Zákon sice říká, že v případě právnické oso-

by neplatí ustanovení trestního řádu o nutné obhajobě, ale přesto lze všem stíhaným právnickým osobám zastupování advokátem v každém případě doporučit. Jednak mohou být následky odsouzení právnické osoby až fatální pro ni samotnou i pro její zaměstnance, jednak lze pochybovat o tom, že by orgány činné v trestním řízení nebyly schopny za současného stavu jisté právní nejistoty možných excesů.

Současně však zde vystupuje ještě jedna možná postava advokáta, tentokrát na straně konající osoby. Právo na obhajobu je právem ústavním, přičemž konající osoba nepochybně nepřestane být občanem s jeho ústavními právy pouze proto, že orgán činný v trestním řízení musí mít možnost v tomto zvláštním případě s kým komunikovat. To v praxi znamená, že i osoba konající úkony za stíhanou právnickou osobu může mít svého vlastního advokáta (minimálně jí ho přece nelze zakázat – druhá otázka je, kdo ho bude platit), otázka její nutné obhajoby zde už, díky nedávné novelizaci, našťastí nehrozí.

Jestliže ale bude mít stíhaná právnická osoba svého vlastního advokáta, smyslem jeho udělené plné moci bude, aby v příslušném trestním řízení činil v zastoupení této právnické osoby všechny ty úkony, které situace právě vyžaduje. Kdyby tyto úkony z jakéhokoliv důvodu činit nemohl, jeho existence by zde postrádala smysl. Vedle toho zde ovšem existuje a funguje konající fyzická osoba, jež úkony jsou oproti tomu bezprostředními úkony stíhané právnické osoby.

V tomto případě tedy vzniká poměrně zvláštní množina několika subjektů s jejich procesními právy i povinnostmi a znovu se tak objevuje již shora zmíněná otázka, kdo bude mít jaké kompetence. Nelze samozřejmě vyloučit, že se dostanou do vzájemného názorového rozporu advokát právnické osoby a konající osoba, případně i advokát právnické osoby a advokát konající osoby. Takový rozpor může vyvstat například v případě posouzení potřeby aplikace opravného prostředku, jeho argumentace, apod. V tom případě by tato otázka rychle přestala být otázkou čistě teoretickou.

V úvodu tohoto článku bylo uvedeno, jak a proč konající osoba vlastně vzniká, pro úplnost ale zbývá se ještě zamyslet nad tím, jaký bude její formální právní konec. V případě obviněné fyzické osoby je situace jasná, protože trestní řízení bude ukončeno jakýmkoliv pravomocným meritorním rozhodnutím, kde bude jmenovitě o této osobě a o jejím skutku s konečnou platností rozhodnuto. V případě konající osoby ale cítíme odlišnost situace. Ve většině případů tato osoba nebude někým, kdo by něco fakticky spáchal a plní zde pouze jakousi zvláštní

obligatorní roli. Do této role byla vyslána, ale otázka pak musí také znít, jak a kdy tato jeho trestněprávní mise formálně skončí, když ona sama nemůže být odsouzena? Její práva a povinnosti obviněného nekorrespondují s její faktickou pozicí a není zcela zjevné, jaká by měla být přesná formální podoba právního kroku, kterým bude její působení jmenovitě a současně explicitně ukončeno.

Pokud se jedná o procesní otázky, související s trestní odpovědností právnických osob, bylo by určitě možné v jejich kladení dále pokračovat. Asi by například bylo praktické, že v případě odděleného stíhání fyzické osoby a právnické osoby nesmí být trestní řízení proti právnické osobě pravomocně skončeno dříve, než se tomu tak stane u osoby fyzické, anebo že by právnická osoba neměla být nucena vydávat orgánům činným v trestním řízení podle § 8 odst. 1 trestního řádu takové podklady, které jí mohou poškodit.

Zákon o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim je nedílnou součástí našeho právního řádu a byl přijat s určitými předpoklady, které však zatím naplňovány nejsou. Jeho obsah současně vyvolává některé otázky, na které může relevantně odpovědět pouze zvýšená aplikační aktivita. ●

JUDr. Jan Vidrna, advokát
Advokátní kancelář Dáňa, Pergl & Partneri

Exekutorský úřad Přerov

**NEVÍTE SI RADY S DLUŽNÍKY?
OBRAŤTE SE NA NÁS!**

Komenského 38 | 750 02 Přerov

Tel.: 581 216 030 | Fax: 581 738 020

E-mail: urad@exekuce.cz

www.exekuce.cz

Šaty dělají člověka...

...profesionální webová prezentace dělá sebevědomou a dynamickou advokátní kancelář!

nebuďte včerejší, využijte **INTERNET** a jeho sílu!

7.000.000 potenciálních **ZÁKAZNÍKŮ!**

Vytvoříme pro Vás **PROFESIONÁLNÍ WEBOVOU PREZENTACI**

již od 5.900,- Kč

www.advokatnistranky.cz

Kvadratura kruhu – společný zájem věřitelů a pokyny zajištěného věřitele při provozu podniku dlužníka v insolvenční

Insolvenční řízení má probíhat v souladu se společným zájmem věřitelů.[1]

Vněkterých případech se hledá společný zájem věřitelů snadno. Například když se prodávají nemovitosti dlužníka, který nemá zajištěné věřitele, všichni věřitelé mají zájem na tom, aby se nemovitosti prodaly za co nejvíce. Složitější to může být, když na nemovitostech vážne zástava a je zřejmé, že při rychlém prodeji bude uspokojena jen pohledávka banky, ale při déletrvajícím nabídkovém řízení možná něco zůstane i pro nezajištěné věřitele. Banka má ekonomický zájem na rychlém prodeji, být za nižší cenu, nezajištění věřitelé na delším nabídkovém řízení. A konečně existují případy, kdy se nalezení společného zájmu věřitelů rovná kvadratuře kruhu. A právě k takovým situacím dochází při úpadku korporace, která provozuje podnik v insolvenčním řízení.

Provoz podniku v insolvenčním řízení

Předně je třeba říci, že korporace může provozovat podnik v průběhu celého insolvenčního řízení, jen podmínky pro to se liší v jednotlivých fázích insolvenčního řízení. Podnik lze provozovat nejen do doby rozhodnutí o úpadku, ale i poté, jak v konkursu, tak v reorganizaci.[2] Pro insolvenční řízení dlužníka, který provozuje podnik, bývá charakteristický vysoký počet věřitelů. Spory vznikají, už když se nedohodnou dva lidé. A v korporátním insolvenčním řízení vystupují stovky věřitelů s různými zájmy. Pravdou je, že část věřitelů bývá pasivní,

což se nemusí týkat jen věřitelů s malými pohledávkami. Aktivně v řízení vystupují zpravidla zajištění věřitelé a velcí nezajištění věřitelé. Není ale vyloučena ani situace, kdy nejsilnější skupinu tvoří velký počet věřitelů s malými pohledávkami, například aktivních obchodních partnerů dlužníka. Ti mohou mít zájem na dlouhodobém udržování provozu podniku dlužníka. Pokračující příjmy z budoucích obchodních vztahů pro ně mohou být důležitější než pohledávky, které přihlásili v insolvenčním řízení. Zajištěný finanční věřitel, který nehodlá dále uvěřovat dlužníka, může mít oproti tomu zájem na ukončení provozu podniku a rychlém zpeněžení aktiv, která zajišťují jeho pohledávku. Zde vzniká otázka, zda lze vůbec nalézt společný zájem věřitelů, jaká je pozice zajištěného věřitele a či zájem má být v insolvenčním řízení naplněn.

Společný zájem věřitelů

Insolvenční zákon obsahuje tuto definici společného zájmu věřitelů:[3]

„Společným zájmem věřitelů je zájem nadřazený jejich jednotlivým zájmům, je-li jeho cílem, aby zvolený způsob řešení úpadku byl pro ně spravedlivý a výnosnější než ostatní způsoby řešení úpadku; tím není dotčeno zákonem zaručené zvláštní postavení některých věřitelů.“

Když použijeme tuto definici pro hledání společného zájmu zajištěného věřitele a nezajištěných věřitelů dlužníka v popsané situaci, připomíná to pohádku O chytré horáky. V zájmu nezajištěných věřitelů je co nejdříve provozovat podnik dlužníka v konkursu, případně dosáhnout povolení reorganizace. V zájmu zajištěného věřitele je co nejrychlejší zpeněžení zajištěných aktiv, což zpravidla znamená konkurs s rychlým ukončením provozu podniku dlužníka. Kde je tedy společný zájem věřitelů? A je tu vůbec?

První úroveň řešení – shodný zájem věřitelů

Z procesního pohledu nelze vykládat pojem „společný zájem věřitelů“ lingvisticky. Společný zájem věřitelů je právním institutem, jehož obsah vymezuje insolvenční zákon, a to nejen v legální definici, ale i v dalších ustanoveních zákona. Při izolovaném výkladu zákonné definice tohoto institutu[4] by se mohlo zdát, že společný zájem věřitelů je relevantní jen v okamžiku, kdy věřitelé volí způsob řešení úpadku korporace a soud o něm rozhoduje, tedy při rozhodování o tom, zda bude úpadek dlužníka řešen konkursem nebo reorganizací.[5] Ostatní ustanovení zákona ale dotvářejí institut společného zájmu věřitelů jako hlavní kritérium pro postup věřitelských orgánů,[6] soudů[7] i insolvenčního správce[8] v celém insolvenčním řízení. Společný zájem věřitelů není totéž jako shodný zájem věřitelů. Výlučnost pojmu společný zájem věřitelů ale vyniká spíše tehdy, když mají věřitelé odlišné zájmy. Mají-li shodné zájmy, rozdíly obou kategorií mizí a z praktického pohledu nemá smysl je rozlišovat. Shodný zájem mají věřitelé například ve zmíněném případě prodeje nezajištěné nemovitosti. Konflikt „shodného zájmu věřitelů“ s institutem „společného zájmu věřitelů“ zde nevzniká. Shodný zájem věřitelů (pokud je dán) je vždy současně jejich společným zájmem.

Je odlišný zájem věřitelů překážkou společného zájmu věřitelů?

Problém vzniká až u shora položené otázky, kterou lze modifikovat také tak, zda existence odlišného zájmu věřitelů, nejčastěji rozpor zájmu skupiny zajištěných a nezajištěných věřitelů, vylučuje existenci jejich společného zájmu. Odpověď: „Ne, nevylučuje“, možná vypadá jako kvadratura kruhu. To ale jen zdánlivě. Ze zákona plyne, že věřitelské orgány, soud i insolvenční

ní správce musejí hledat společný zájem věřitelů i tehdy, když jednotlivé skupiny věřitelů nemají stejný (totožný) zájem, ale mají naopak rozdílné zájmy. Lze to přirovnat k běžné situaci v parlamentní demokracii, kdy jednotlivé koaliční strany mají odlišné zájmy, ale aby mohla vzniknout společná vláda, musejí definovat a prosazovat svůj společný zájem. Společný zájem věřitelů se nalézá o patro výš, na pomyslné „druhé úrovni“ řešení za situace, kdy věřitelé nemají shodný zájem a řešení nelze nalézt na „první úrovni“. Odpověď na položenou otázku tedy zní: Ne, odlišný zájem věřitelů není překážkou existence společného zájmu věřitelů. A je třeba dodat: To, že mají jednotliví věřitelé nebo jejich skupiny odlišný zájem, nezabavuje věřitelské orgány, soud ani insolvenčního správce povinnosti hledat a naplňovat v insolvenčním řízení společný zájem věřitelů.

Druhá úroveň řešení – společný zájem věřitelů

Zákon zdůrazňuje, že společný zájem věřitelů je nadřazený zájmům jednotlivých věřitelů. Důkazem opaku z toho plyne, že tento zájem nemusí být nutně totožný s individuálními zájmy věřitelů. Na toto základní kritérium pro určení společného zájmu věřitelů zákon navazuje tím, že subjekty insolvenčního řízení musí vždy hledat řešení spravedlivé a výnosnější z pohledu všech věřitelů. V praxi zpravidla existuje více variant řešení konkrétních otázek s různými dopady na výnos pro jednotlivé věřitele či jejich skupiny. Jedno řešení může být výhodnější pro zajištěné věřitele, druhé naopak pro nezajištěné věřitele.[9] V takovém případě má rozhodovat, které z řešení se jeví jako obecně spravedlivější. To je samozřejmě poněkud mlhavé teoretické východisko a v praxi platí, že šedivá je teorie a zelený strom života. V reálném životě proto bude výsledné řešení ovlivněno zejména aktivitou anebo pasivitou jednotlivých účastníků insolvenčního řízení a úrovní fungování věřitelských orgánů, soudu a insolvenčního správce. Nemělo by zásadním způsobem vybočit z mezí zákonných kritérií, neznamená to ale, že musí být chráněny zájmy všech věřitelů, a to dokonce i těch, kteří o to sami s odbornou péčí neusilují. Práva náleží (jen) bdělým. V poměrech moderního právního státu jsou subjekty právních vztahů pojímány jako emancipovaní jedinci, kteří se musí aktivně přičinit o to, aby jejich práva byla respektována a chráněna, a nikoliv se spoléhat na ochrannou ruku státu.[10] Řešení tak bude v praxi obecně spravedlivé tehdy, zohlední-li v odpovídajícím rozsahu oprávněné zájmy těch klíčových věřitelů, kteří je sami v řízení uplatňují, a to kvalifikovaně a včas. Z důvodu velkého množství věřitelů se v uzlových bodech korporátních insolvenčních řízení logicky uplatňuje ve větším rozsahu pravidlo „Kdo má něco proti, ať promluví teď, nebo ať mlčí na věky.“

Zvláštní postavení zajištěných věřitelů

Klíčovými věřiteli v korporátních insolvenčních řízeních budou často zajištění věřitelé, jde-li o předmět jejich zajištění, věřitelé s velkými pohledávkami, případně významnější koalice menších věřitelů s totožnými zájmy. Pozici zajištěných věřitelů posiluje jedno nové pravidlo, které neobsahoval předchozí zákon o konkursu a vyrovnání. V souvislosti s legální definicí společného zájmu věřitelů zákon totiž stanoví, že „nesmí být dotčeno zákonem zaručené zvláštní postavení některých věřitelů.“ Tím jsou miněni nepochybně především zajištění věřitelé. Jejich zvláštní postavení je dáno tím, že se uspokojují kdykoli v průběhu řízení z výtěžku zpeněžení předmětu zajištění, nikoli až v závěru insolvenčního řízení poměrně s ostatními věřiteli.[11] To obsahoval již zákon o konkursu a vyrovnání. Insolvenční zákon jde ale dál a výslovně upravuje právo zajištěných věřitelů udílet insolvenčnímu správci pokyny ke správě a zpeněžení předmětu zajištění.[12] Zákon stanoví, že jde-li o zpeněžení věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, která slouží k zajištění pohledávky, je insolvenční správce vázán pokyny zajištěného věřitele směřujícími ke zpeněžení. Insolvenční správce může tyto pokyny odmítnout, má-li za to, že předmět zpeněžení lze zpeněžit výhodněji; v takovém případě požádá insolvenční soud o přezkoumání pokynů.[13] Obdobně zákon upravuje režim pokynů zajištěného věřitele při správě předmětu zajištění se zdůrazněním toho, že náklady s provedením pokynu nese zajištěný věřitel ze svého.[14] V jednodušších případech již nevzniká problém s realizací pokynů zajištěných věřitelů. Například za situace, když dlužník neprovozuje podnik, vlastní nemovitost, kterou zastavil bance a banka udělí správci pokyn, aby nemovitost v rámci správy pojistil do určité výše (na její účet) a zpeněžil ji ve veřejné dražbě nebo přímým prodejem nejvýhodnější nabídkou. Složitější situace ale vzniká, když bude předmět zajištění integrální součástí podniku, který dlužník provozuje. Vzniká otázka, zda zajištěný věřitel může i v takovém případě udílet insolvenčnímu správci pokyny k separátnímu zpeněžení předmětu zajištění. Před zodpovězením této otázky je vhodné připomenout některé příklady z reálné soudní praxe.

Mostecké hnědé uhlí

Nejvyšší soud řešil před několika lety otázku, zda prodej majetku v rámci běžného obchodního styku, konkrétně prodej mosteckého hnědého uhlí, má stejný režim jako obecné převody majetku korporace. Věc byla posuzována z pohledu omezení, která stanovil tehdy

platný obchodní zákoník. Konkrétně šlo o to, že zákon vyžadoval pro převody majetku mezi členy koncernu v hodnotě více než jedné desetiiny upsaného základního kapitálu posudek znalce jmenovaného soudem a schválení převodu valnou hromadou.[15] V posuzovaném případě docházelo v rámci koncernu ke komoditním převodům velkého množství hnědého uhlí bez zpracovávání znaleckých posudků a schvalování převodů valnou hromadou. V rámci sporu, který vznikl ohledně platnosti převodů, soud dospěl k závěru, že zákonná omezení neplatí, pokud k převodům majetku dochází v rámci běžného obchodního styku. Soud to zdůvodnil tím, že opačný výklad by vedl „ke značnému zkomplikování (a v některých případech i znemožnění) obchodního styku“.[16]

Přírodní usně

Později řešil Nejvyšší soud podobnou otázku přímo v oblasti úpadkového práva. Šlo o to, zda pro kupní smlouvy, uzavírané správcem konkursní podstaty při provozu podniku dlužníka platí stejná omezení jako pro obecné zpeněžení majetku dlužníka.[17] V posuzovaném případě konkursní správce provozoval podnik dlužníka a prodával při tom přírodní usně, které dlužník vyrobil, aniž k tomu měl předchozí vyjádření věřitelského výboru a souhlas soudu. Tehdejší zákon o konkursu a vyrovnání přitom vyžadoval naplnění těchto podmínek pro platnost zpeněžení majetku dlužníka v konkursu.[18] Zajištěný věřitel ve sporu namítal, že bez vyjádření věřitelského výboru a souhlasu soudu jsou převody neplatné, vyjma situace, kdy by usně patřily do kategorie věci bezprostředně ohrožených zkázou nebo znehodnocením. Pro takový případ totiž zákon o konkursu a vyrovnání obsahoval výjimku. Věřitel poukázal na to, že přírodní usně mají podle znaleckého posudku, který nechal zpracovat, životnost deset let a nejde tudíž o věci, které podléhají riziku bezprostřední zkázy nebo znehodnocení. Také zde ale Nejvyšší soud dospěl k závěru, že uzavírá-li správce konkursní podstaty kupní smlouvy při provozování podniku, nejde o zpeněžení majetku, ale jen o pokračování provozování podniku dlužníka. Z toho dovodil, že smlouvy na prodej usní nebyly právními úkony směřujícími ke zpeněžení majetku dlužníka,[19] a proto předpokladem jejich platnosti nebyl souhlas věřitelského výboru ani souhlas konkursního soudu.[20]

Věci běžně zcizované při provozu podniku

V případě mosteckého hnědého uhlí Nejvyšší soud dovodil, že obecná omezení převodu majetku neplatí pro běžný obchodní styk. V kauze přírodních usní pak dovodil, že běžná omezení

Impax, spol. s r. o.
Michelská 12a
Praha 4

www.impax.cz
Volejte kdykoliv:
+420 244 404 555
+420 606 404 953

Máme zkušenosti s prací pro právnické profese (Ad Notam, Bulletin advokacie, EPRAVO.CZ magazine, Jurisprudence)

IMPAX

- ▶ **Noviny Vaší advokátní kanceláře**
- ▶ **Získejte nové klienty, informujte ty stávající**
- dejte o sobě vědět ve Vašem okolí
- vaše logo, vaše texty, vaše barvy, naše zkušenosti

Propagaci materiálů: maketa advokátních novin pro Vás a kompletní nabídka od prověřené společnosti

Impax media, spol. s r. o.

váš ADVOKÁT 3

JUDr. JAN NOVÁK, advokát v Pardubicích

Komunikujte s Vašimi klienty, nechte si u nás vyrobit Vaše vlastní advokátní noviny

Noviny, které držíte v rukou, můžete mít šité na míru, s Vaším jménem a obsahem. Pomohou Vám posílit povědomí o Vás ve Vašem regionu a přivést nové zákazníky.

- Noviny Vaše budou, díky reprezentativní lce v odbornosti, tak mezi Vašimi kolegy právníky.
- Můžete je mít k dispozici v místě Vašeho pracoviště, aby je mohli lidé a firmám ve Vašem okolí.
- Můžete se pochlubit na jejich podobu a obsah v tisku, v jaké chcete, nebo nechat jejich výtvaru kompletně na nás.
- Můžeme je o funkční model, který používá advokát v zahrnutí - kvalitní papír, přehledný a snadný k přečtení.
- Za třetí profesionální služby zaplatíte totiž, když by Vaše nové posily tak takových novín.
- Převodní a náklad noviny je možná nižší, a v průběhu Vašim konkrétním posouzením, jsme flexibilní.
- Vykážete si funt službu, neovazeme si obdržením a první vydání.
- Neopodrobte Vaše reprezentaci!

Propagujte činnost advokáta a sezaněte veřejnost se službami, které nabízejte.

Kontaktujte nás kdykoliv na 606 404 953, nebo na 241 483 141, pište na impax@impax.cz

V TOMTO ČÍSLE:

- Kompletní maketa advokátních novin
- Jak to funguje?
- Naše reference
- Nabídka spolupráce své ceny

JUDr. Jan Novák, advokát v Pardubicích

10 LET FUNGOVÁNÍ ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘE JUDR. JANA NOVÁKA

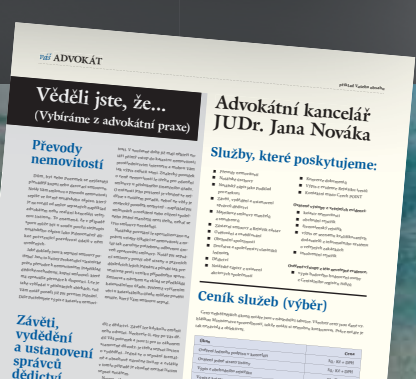
Chťel(a) bych pro mou kancelář takovéto noviny. Jak to funguje?

Věděli jste, že... (Vybíráme z advokátní praxe)

Advokátní kancelář JUDr. Jana Nováka

Služby, které poskytujeme:

Čeník služeb (výběr)

CROWNE PLAZA®
PRAGUE

CLUB LOUNGE V HOTELU CROWNE PLAZA PRAGUE PRAHA JAKO NA DLANI

DVĚ PATRA

VARIABILNÍ INTERIÉR

PRVOTŘÍDNÍ KUCHYNĚ

EXKLUZIVNÍ ARCHITEKTURA

VÝHODNÉ PRONÁJMY -
svatby, večírky, prezentace, jednání

Crowne Plaza Prague

Koulova 15

160 45 Praha 6

E: convention@crowneplaza.cz

T: +420 296 537 277

www.crowneplaza.cz

pro zpeněžení majetku z konkursní podstaty neplatí, jde-li o prodej při pokračování provozu podniku. Aktuálně platný insolvenční zákon již stanoví výslovně, že souhlas insolvenčního soudu a věřitelského výboru není nutný nejen k prodeji věcí bezprostředně ohrožených zkázou nebo znehodnocením ale i k prodeji „věcí běžně zcizovaných při pokračujícím provozu dlužníkovu podniku.“[21] Všechny tyto kategorie mají podobný obsah a označují transakce, ke kterým dochází při provozování podniku v rámci obvyklého hospodaření.[22] V této souvislosti je podle mého názoru klíčová otázka, co se rozumí věcmi, běžně zcizovanými při provozu podniku. Myslím, že ze soudní praxe nepřímo plyne, že mezi tyto věci patří oběžný majetek, tedy zásoby materiálů, nedokončená výroba, zboží, pohledávky z obchodního styku a peníze na běžném účtu. Na druhou stranu do kategorie věcí, běžně zcizovaných při provozu podniku, nebude podle mého názoru zásadně spadat dlouhodobý majetek, at již nehmotný, například software či licence nebo hmotný, jako jsou pozemky, budovy nebo stroje a ani majetek finanční, jako jsou například akcie, zakládající účast dlužníka v jiných firmách.[23]

Lze při provozu podniku udílet pokyny ke zpeněžení zajištění?

Po exkursu do soudní praxe se ale vraťme k situaci, kdy dlužník provozuje podnik v insolvenčním řízení a věřitel má svou pohledávku zajištěnu dílčím aktivem, které je integrální součástí podniku, konkrétně k otázce, zda může zajištěný věřitel v takovém případě udílet pokyny ke zpeněžení předmětu zajištění. Myslím, že z uvedené soudní praxe nepřímo vyplynulo, že zajištěný věřitel takové pokyny zásadně může udílet, je-li předmětem zajištění dlouhodobý majetek dlužníka a naopak je nemůže udílet, tvoří-li předmět zajištění jeho oběžný majetek. Jestliže soudy dovodily, že prodej věcí běžně zcizovaných při pokračujícím provozu dlužníkovu podniku není zpeněžením majetku dlužníka ve smyslu úpadkového práva, nelze k němu logicky udílet ani pokyny, které zákon zná jen ve vztahu ke zpeněžení majetku dlužníka. Tento závěr zohledňuje ekonomickou realitu fungování oběžných aktiv při provozu podniku. Dojde-li k vynětí oběžných aktiv z podniku bez náhrady, selže tím pomyslný „krevní oběh“ v jeho těle a provoz podniku se zastaví. S ohledem na nastiňená rozhodnutí Nejvyššího soudu předpokládám, že střet společného zájmu věřitelů (a požadavku řádné správy podniku) se zájmem zajištěného věřitele bude soudní praxe řešit i v budoucnu u oběžných aktiv spíše ve prospěch nezajištěných věřitelů a u stálých aktiv ve prospěch zajištěných věřitelů. Vždy ale bude záležet na okolnostech konkrétního případu.[24]

Třetí úroveň řešení – zájem zajištěného věřitele

Soudy zřejmě nebudou považovat za zpeněžení majetku například situaci, kdy bude pekárna v insolvenčním řízení používat k výrobě pečiva zásoby mouky, zastavené bance, bude pečivo prodávat a inkasovat za to pohledávky z titulu uzavřených kupních smluv. Zajištěný věřitel takovému postupu nebude moci efektivně bránit cestou udílení pokynů ke zpeněžování těchto aktiv (kde není zpeněžení, nejsou ani pokyny ke zpeněžení). Oběžný zajištěný majetek tak bude spotřebováván při provozu podniku dlužníka. To ale neznamená, že tím může být poškozen nad nezbytnou míru zajištěný věřitel ve prospěch společného zájmu věřitelů. Zde se uplatní pomyslná „třetí úroveň“ řešení, která vychází z dovětku legální definice společného zájmu věřitelů, sice že nemá být dotčeno „zákonem zaručené zvláštní postavení některých věřitelů“. V daném případě jde o základní právo zajištěných věřitelů na oddělené uspokojení pohledávky ze zajištění. Otázkou, na kterou bude soudní praxe zřejmě hledat odpověď v jednotlivých případech je jen to, jakým způsobem a kdy se právo zajištěného věřitele naplní. Teoreticky lze připustit, že by zajištěný věřitel mohl udílet pokyny ke správě zajištěné mouky (nejde o pokyny ke zpeněžení) a v rámci těchto pokynů by mohl zakázat insolvenčnímu správci, aby se z mouky peklo a vyrábělo pečivo. To je však již na první pohled podivné řešení. Kdyby následně zajištěný věřitel udělal pokyn ke zpeněžení mouky, zřejmě by se tím jen obcházel zmiňovaná soudní praxe a soud by takové pokyny odmítl.[25]

Zajištění pohledávky podnikem dlužníka

Třetí úroveň řešení bude snazší v případě, kdy bude zajištění tvořit celý podnik dlužníka. Zde považuji za možný prodej podniku dlužníka jednou smlouvou na základě pokynů zajištěného věřitele ke zpeněžení předmětu zajištění, neboť předmětem zajištění nejsou oběžná aktiva, ale podnik jako věc hromadná. Když zajištěný věřitel nebude souhlasit s dalším provozem podniku dlužníka, může dle mého názoru vydat pokyn k ukončení provozu podniku dlužníka, tentokrát v rámci pokynu ke správě předmětu zajištění. Na to může (poté) navázat rozprodej dílčích aktiv dlužníka v rámci jeho pokynů ke zpeněžení. Je pravdou, že provoz podniku dlužníka v konkursu lze ukončit jen na základě rozhodnutí insolvenčního soudu, vydaného na návrh insolvenčního správce po vyjádření věřitelského výboru.[26] Bude-li mít ale zajištěný věřitel svou pohledávku zajištěnou celým podnikem dlužníka, stane se nepochybně dominantním věřitelem, jehož zájem

má být naplněn v insolvenčním řízení přednostně. Předpokládám, že rozumný insolvenční správce to zohlední a podá návrh na ukončení provozu podniku dlužníka. Také soud by se měl při rozhodování o takovém návrhu umět vypořádat i s případným negativním stanoviskem věřitelského výboru, samozřejmě podle okolností konkrétního případu.

Zajištění pohledávky stálými aktivy dlužníka

Myslím, že zásadní problém nemusí vzniknout, ani když bude mít zajištěný věřitel svou pohledávku zajištěnu dílčími stálými aktivy dlužníka. Situace, kdy dlužník provozuje podnik ve vlastní nemovitosti, ještě neznamená, že nemovitost nelze zpeněžit na základě pokynu zajištěného věřitele. Dlužník může nemovitosti dále užívat například na základě dočasného nájemního vztahu. Provoz podniku dlužníka v nemovitosti mohou zájemci o koupi nemovitosti vnímat jako výhodu i jako nevýhodu. O první případ půjde, bude-li dlužník schopen platit za užívání nemovitosti obvyklé nájemné, což by mělo být podmínkou provozu jeho podniku. Pohledávka vlastníka nemovitosti z titulu nájemného by byla pohledávkou za majetkovou podstatou, která se uspokojuje přednostně. O druhý případ půjde, když dlužník nebude schopen platit obvyklé nájemné anebo zájemce bude nemovitosti kupovat pro jiný účel a bude požadovat jejich vyklizení. Je na zajištěném věřiteli, aby dopady těchto faktorů na cenu nemovitosti zvažil, než udělí pokyn k jejich zpeněžení. Podobná situace nastává, bude-li předmětem zajištění například strojové vybavení nebo vozový park.

Zajištění pohledávky oběžnými aktivy dlužníka

Složitější situace nastane v případě, kdy zajištění tvoří oběžná aktiva (například mouka nebo jiné trvale se obracející zásoby). Zde nabývá na významu správné určení hodnoty zajištění, neboť tato hodnota se zpravidla nezjistí separátním prodejem aktiv (mouka bude prodávána jako součást vyrobeného pečiva). Tuto hodnotu by měl věřitel vyjádřit již v přihlášce pohledávky a bude-li takto jeho pohledávka zjištěna, může uplatnit nárok na oddělené uspokojení své pohledávky pořadem práva kdykoli v řízení. V případě pochybností může být hodnota zajištění objektivizována znalecky, a to v krajním případě v rámci soudního sporu. Zajištěný věřitel neztrácí své privilegiované postavení jen proto, že byl předmět zajištění zpracován a prodán. Jeho nárok musí být uspokojen odděleně ve výši, která vychází z objektivně určené hodnoty zajištění. Je jen otázkou kdy. K uspokojení zajištěného věřitele

může dojít i zde kdykoli v řízení, pohledávka ale nemusí být uspokojena ihned po zpracování a prodeji mouky, ale například až poté, co dojde k prodeji podniku dlužníka. Tím bude ukončen oběh aktiv dlužníka a jejich hodnotu bude možné distribuovat mezi věřitele bez ohrožení provozu podniku. Odklad uspokojení zajištěného věřitele až do doby prodeje podniku ale nemusí být pravidlem. Jeho pohledávka může být uhrazena i dříve, například bude-li zajištěno náhradní financování oběžných aktiv, kdy pozici zajištěného věřitele „vykoupí“ jiný úvěrující subjekt. Vstup „čerstvých peněz“ lze vnímat jako signál, že další provoz podniku má smysl, i když jde jen o zachování hodnot pro budoucí prodej. Nový kapitál může poskytnout právě zájemce o koupi podniku, který akvizicí v insolvenčním řízení získává podnik bez starých závazků,[27] poskytnuté úvěrové financování se mu přednostně vrací ze zaplacené kupní

ceny[28] a ještě se mu zachovává pozitivní going concern hodnota nabývaného majetku.[29]

Závěr – tři úrovně řešení střetu zájmu věřitelů

V insolvenčním řízení existuje mnohost věřitelů s různými zájmy. Řízení má směřovat k rychlému, hospodárnému a co nejvyššímu uspokojení věřitelů.[30] V korporátních insolvenčních, kde dlužník provozuje podnik, ale existuje velké množství věřitelů s různými zájmy a běžně dochází k situacím, kdy vyšší uspokojení jedné skupiny věřitelů znamená nižší uspokojení jiných věřitelů. Proto je třeba hledat paradigma pro řešení střetu zájmu jednotlivých věřitelů a věřitelských skupin. Osobně je vidím ve třech rovinách, kdy platí, že není-li možné řešení na nižší úrovni, nastupuje řešení na vyšší úrovni.

Paradigmatem první úrovně je shodný zájem věřitelů, druhé úrovně společný zájem věřitelů a třetí úrovně individuální zájem zajištěného věřitele, tvoří-li dominantní hodnotu podniku dlužníka předmět zajištění. Musím ale zdůraznit, že paradigma je jen nástrojem, který sám nepracuje. Řešení se nikdy nerealizuje samo nebo „z úřední povinnosti“. V korporátních insolvenčních vzniká jen na základě procesních aktivit věřitelů, kteří o své zájmy dbají a jako účastníci řízení je kvalifikovaně a včas uplatňují. ●

JUDr. Michal Žižlavský,
advokát, insolvenční správce se zvláštním
povolením a člen Legislativní rady vlády
Žižlavský a partneři, advokátní kancelář s.r.o.

Poznámky

[1] Insolvenční zákon zmiňuje společný zájem věřitelů explicitně i implicitně jako základní kritérium pro postup insolvenčního správce, věřitelského výboru i insolvenčního soudu na více místech – viz § 2 písm. j), § 34, § 36, § 54, § 58, § 60 a § 82 insolvenčního zákona.

[2] Pomineme-li specifika úpadku finančních institucí, způsobem řešení úpadku podnikatele může být jen konkurs nebo reorganizace.

[3] § 2 písm. j) insolvenčního zákona

[4] § 2 písm. j) insolvenčního zákona

[5] viz část legální definice společného zájmu věřitelů „...je-li jeho cílem, aby zvolený způsob řešení úpadku byl pro ně...“

[6] § 54 odst. 1, 58 odst. 1, § 60 odst. 1 insolvenčního zákona

[7] například § 54 odst. 1 insolvenčního zákona

[8] § 36 odst. 1 insolvenčního zákona

[9] Relevantních skupin věřitelů bývá ve větších insolvenčních řízeních samozřejmě více, například již zmíněná skupina obchodních věřitelů, kteří aktivně obchodují s dlužníkem. Dvě základní skupiny věřitelů jsou používány v rámci zjednodušení problematiky, které je nezbytné z důvodu rozsahu článku.

[10] Jde o zásadu vigilanti iura scripta sunt (bdělým náleží práva), kterou zmiňuje Ústavní soud například v Nálezu IV. ÚS 1106/08 ze dne 10. 3. 2009 (bod 22. odůvodnění).

[11] § 298 a § 305 odst. 1 in fine insolvenčního zákona

[12] Právo udílet pokyny ke správě je upraveno v ustanovení § 230 insolvenčního zákona

a právo udílet pokyny ke zpeněžení předmětu zajištění je upraveno v § 293 insolvenčního zákona.

[13] § 293 insolvenčního zákona

[14] § 230 odst. 2 a 3 Insolvenčního zákona

[15] § 196a odst. 3 obchodního zákoníku v době, kdy ještě neplatilo ustanovení § 196a odst. 4 obchodního zákoníku, které později výslovně vyloučilo omezení převodu majetku pro prodej v rámci běžného obchodního styku

[16] Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2009 sp. zn. 29 Cdo 4315/2008

[17] Nešlo ještě o současný insolvenční zákon, ale o předchozí zákon o konkursu a vyrovnání

[18] Je míněno zpeněžení majetku dlužníka v konkursu přímým prodejem, nikoli veřejnou dražbou nebo exekucním prodejem.

[19] § 27 zákona o konkursu a vyrovnání

[20] Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2011, sp. zn. 29Cdo 4749/2010

[21] § 289 odst. 1 věta čtvrtá in fine insolvenčního zákona

[22] Pro vymezení pojmu lze podpůrně užít § 111 odst. 2 insolvenčního zákona

[23] Jinak by tomu mohlo ale být, kdyby korporace podnikala například v oboru nákupu a prodeje nemovitostí či strojů.

[24] Z tohoto pohledu bude zajímavé například konečné rozhodnutí ve věci odvolání podaného do usnesení Krajského soudu v Brně č. j. KSBR 37 INS 398/2010-B-1076, které se týká případu, kdy byl zajištěný celý podnik dlužníka i jeho dílčí aktiva

[25] Zde je míněn zákonný postup při odmítnutí pokynů zajištěného věřitele ke správě předmětu zajištění, jak jej upravuje § 230 odst. 2 věta druhá insolvenčního zákona (relevantní je až odmítnutí, případně modifikace pokynů zajištěného věřitele insolvenčním soudem v rámci dohledové činnosti).

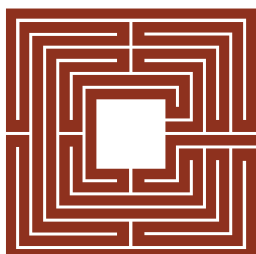
[26] § 261 odst. 2 písm. b) insolvenčního zákona. Zde se míní jiné ukončení provozu podniku v konkursu nežli prodejem podniku jednou smlouvou. Ukončení provozu podniku v reorganizaci nepřichází pojmově v úvahu (viz legální definice reorganizace, obsažená v § 316 odst. 1 insolvenčního zákona).

[27] Při zpeněžení podniku v konkursu na nabyvatele (na rozdíl od běžné akvizice podniku mimo insolvenční řízení) ve smyslu § 291 odst. 1 věta druhá insolvenčního zákona nepřecházejí jiné závazky než pohledávky zaměstnanců dlužníka za dobu po účinnosti smlouvy. V reorganizaci je situace složitější, ale podobný efekt nastává v důsledku privativní novace.

[28] Viz prioritá nebo superprioritá věřitele, poskytujícího úvěrové financování ve smyslu § 41 a § 357 insolvenčního zákona

[29] Pozitivní going concern hodnota nabývaného majetku znamená, že hodnota podniku jako celku je vyšší než hodnota „mrtvých“ dílčích aktiv.

[30] § 5 písm. a) insolvenčního zákona

CÍSAŘ, ČEŠKA, SMUTNÝ

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Jiná dimenze řešení.

www.akccs.cz

Jak to bude s obchodními podmínkami podle NOZ?

Aktuálně platný obchodní zákoník stanoví, že část obsahu smlouvy lze určit odkazem na všeobecné obchodní podmínky vypracované odbornými nebo zájmovými organizacemi nebo odkazem na jiné obchodní podmínky, jež jsou stranám smlouvy známé nebo k návrhu přiložené.

Odchýlná ujednání ve smlouvě však mají před zněním obchodních podmínek přednost. Tato úprava je téměř doslovně přejata do nového občanského zákoníku – zákona č. 89/2012 Sb., účinného od 1. 1. 2014 (dále jen „NOZ“), a je doplněna o nová ustanovení týkající se užívání obchodních podmínek ve smlouvách.

Jednostranná změna obchodních podmínek

Pokud jde o změnu obchodních podmínek, stávající právní úprava vyžaduje výslovný souhlas obou stran nebo alespoň jejich aktivní jednání (stejně jako v případě změny smlouvy). Podle NOZ je nově za stanovených podmínek možné, aby si strany sjednaly, že jedna z nich může v přiměřeném rozsahu obchodní podmínky změnit jednostranně (§ 1752). Jednostranná změna však bude možná pouze u některých smluv, a to u smluv uzavíraných v běžném obchodním styku s větším počtem osob a zavazujících dlouhodobě k opětným plněním stejného druhu, typicky smlouvy o dodávkách energií, telekomunikačních služeb apod. V uvedených smlouvách lze sjednat, že zavazující se strana může obchodní podmínky jednostranně změnit. Takové ujednání je však možné pouze tehdy, vyplývá-li z povahy závazku již při

jednání o uzavření smlouvy rozumná potřeba pozdějších změn obchodních podmínek.

Obchodní podmínky lze jednostranně změnit pouze v „přiměřeném rozsahu“. Tento pojem však NOZ, stejně jako pojem „rozumná potřeba“, nikterak nedefinuje ani blíže nespecifikuje. Není-li mezi stranami ujednán rozsah změn obchodních podmínek, nepřihlíží se ke změnám vyvolaným okolnostmi, které strana odkazující na podmínky musela předpokládat (např. inflace), ani ke změnám vyvolaným změnami osobních nebo majetkových poměrů takové strany.

Ujednání o jednostranné změně obchodních podmínek musí obsahovat způsob oznámení změny obchodních podmínek druhé straně a dále právo druhé strany navrhované změny odmítnout a smlouvu z tohoto důvodu vypovědět. Výpovědní doba musí být stanovena tak, aby druhé straně poskytovala dostatek času k obstarání obdobných plnění od jiného dodavatele. NOZ současně stanoví, že se nepřihlíží k takovým ujednáním, které s výpovědí smlouvy spojují povinnost zatěžující vypovídající stranu.

Překvapivé klauzule v obchodních podmínkách

Za účelem ochrany druhé (zpravidla slabší strany) upravuje NOZ tzv. překvapivé klauzule. Obchodní podmínky bývají zpravidla psány malým písmem, a to v délce několika stran. Jen málokdo se proto s jejich obsahem podrobně seznamuje. Právě proto poskytuje NOZ ochranu před překvapivými klauzulemi. Prohlašuje totiž za neúčinná ta ustanovení obchodních podmínek, která druhá strana nemohla rozumně očekávat. Výjimkou je jedině situace, kdy druhá smluvní strana takové ustanovení výslovně přijala. Co se považuje za výslovné přijetí, ukáže až praxe. Nelze tedy vyloučit, že budeme v budoucnu podepisovat nejen obchodní podmínky jako celek, ale též jejich jednotlivá ustanovení, která by mohla být považována za překvapivá. Při posouzení, zda se jedná o ustanovení, které nelze rozumně očekávat, se dle NOZ přihlíží nejen k obsahu takového ustanovení, ale i ke způsobu jeho vyjádření. Za neúčinná by tak mohla být považována např. ujednání obtížně srozumitelná či příliš složitá. Důvodová zpráva k NOZ považuje za způsob vyjádření příslušného ustanovení i grafickou úpravu textu obchod-

ních podmínek. Za překvapivou klauzuli by tak zřejmě bylo možné považovat i ujednání psané malým písmem, např. v poznámce pod čarou.

Střet různých obchodních podmínek

NOZ pamatuje i na situace, kdy dojde k tzv. střetu obchodních podmínek, tj. když každá strana ke smlouvě připojí své obchodní podmínky (první při návrhu, druhá pak při jeho akceptaci). Pokud strany odkážou v nabídce a v jejím přijetí na obchodní podmínky, které si vzájemně odporují, je smlouva přesto uzavřena. Smluvní vztah se v takovém případě bude řídit těmi ustanoveními obou obchodních podmínek, která nejsou ve vzájemném rozporu (tzv. knock-out rule). Pokud však některá ze stran bez zbytečného odkladu po výměně projevů vůle (tj. po doručení podepsané smlouvy druhou stranou) uvedeny způsob aplikace obou smluvních podmínek odmítne, smlouva uzavřena není.

Závěr

Možnost použití obchodních podmínek zůstává v NOZ v zásadě stejná jako v obchodním zákoníku. NOZ však nově chrání druhou smluvní stranu, již jsou obchodní podmínky určeny, před tzv. překvapivými klauzulemi. Zcela nové je pak rovněž pravidlo pro řešení střetu různých obchodních podmínek předložených smluvními stranami. Tyto změny lze hodnotit v zásadě kladně.

Právní úprava v NOZ dále nově připouští možnost jednostranné změny obchodních podmínek, ale jen u některých smluv a pouze v omezeném rozsahu. Současně však chrání druhou smluvní stranu, která má právo smlouvu vypovědět, pokud pro ni budou navrženy změny obchodních podmínek neakceptovatelné. Problémy však budou v praxi zřejmě způsobovat neurčité pojmy (zejména „rozumná potřeba“ a „přiměřený rozsah“), které NOZ v úpravě změny obchodních podmínek používá. Výklad těchto pojmů tak zřejmě přinese až rozhodovací praxe soudů. ●

JUDr. Eva Zrzavcká, advokát

JUDr. Michaela Šerá, advokát

HÁJEK ZRZAVECKÝ advokátní kancelář, s.r.o.

HÁJEK ZRZAVECKÝ

BARKER

ENGLAND

Established 1880

*Značka Barker Shoes byla založena v roce 1880 v tehdejší
srdci anglického obuvnictví, oblasti Northamptonshire a dodnes
představuje to nejlepší z dlouhé tradice anglických výrobců bot.
Recept na úspěch totiž zůstává stejný - tradiční postupy výroby a
ruční zpracování, použití pouze kvalitních kůží z ověřených chovů
a především desítky let zkušeností těch nejlepších anglických ševců,
které žádný stroj nedokáže nahradit.*

Spory se státem o náhradu za omezení vlastnického práva jako boj s větrnými mlýny

Nejvyšší soud ČR vydal v dubnu letošního roku dlouho očekávané první rozhodnutí řešící otázku způsobu určení výše náhrady za omezení vlastnického práva regulací nájemních vztahů.

Jde sice o rozhodnutí dotýkající se jen omezeného a dnes již uzavřeného okruhu sporů s Českou republikou (dosud neuplatněná práva na tuto náhradu se již promlčela), o to více, a z pohledu žalobců negativněji, se však do výsledku těchto sporů promítne.

Regulace nájemních vztahů

Na úvod je vhodné stručně připomenout, že regulace, o které je řeč, se týkala dvou skupin nájemních vztahů. Do první spadaly vztahy z osobního užívání bytu ve smyslu § 152 a násl. OZ ve znění účinném do 31. prosince 1991, jež byly na základě § 871 OZ transformo-

vány na nájem. Druhou tvořily vztahy, které sice byly založeny již podle nové právní úpravy nájmu účinné od 1. ledna 1992, ale jejich účastníci stále nebyli dle podzákoných předpisů oprávněni výši nájemného svobodně sjednat.

Podle § 696 odst. 1 OZ sice měl zvláštní předpis stanovit případy, kdy je pronajímatel oprávněn nájemné jednostranně zvýšit, toto ustanovení ovšem zůstalo až do přijetí zákona č. 107/2006 Sb., o jednostranném zvyšování nájemného z bytu nenaplněno. Regulované nájemné tak zůstalo zafixováno ve výši stanovené Ústavním soudem zrušenými podzákonými předpisy a bylo několikanásobně nižší než nájemné tržní.

Řada vlastníků (pronajímatelů) se pokoušela dosáhnout zvýšení nájemného žalobou proti nájemníkům, případně uplatnit nárok vůči státu z titulu odpovědnosti za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. U obecných soudů však neuspěli.

Na scénu přichází Ústavní soud

Naděje na úspěch vlastníků svitla až vydáním několika nálezů Ústavního soudu. Nález spis. zn. Pl. ÚS 20/05 ze dne 28. února 2006 (252/2006 Sb.) konstatoval, že pronajímatel se může zvýšení nájemného žalobou vůči nájemci domáhat. V navazujícím nálezu spis. zn. I. ÚS 489/05 ze dne 6. dubna 2006 byl vysloven právní názor, že půjde o konstitutivní rozhodnutí měnící nájemní vztah pro futuro. Dle nálezu spis. zn. IV. ÚS 175/08 ze dne 9. září 2008 pak zvýšení nájemného bude náležet již od okamžiku podání žaloby, a nikoli až od právní moci rozhodnutí, jak je tomu u konstitutivních rozhodnutí pravidlem.

V nálezu spis. zn. I. ÚS 489/05 navíc zazněl i právní názor, že nebude-li nárok pronajímatele na náhradu újmy způsobené nepřijetím předvídané právní úpravy plně uspokojen, pronajímateli nezbude, než uplatnit vůči státu požadavek na náhradu škody. Podle tohoto nálezu tedy nárok vlastníků vůči České republice z odpovědnosti za škodu existoval. První senát se však svého právního názoru rozhodl zřít a další obdobnou věc dle § 23 zákona o Ústavním soudu předložil jeho plénu, které se nejmen o této otázce vyjádřilo stanoviskem spis. zn. Pl. ÚS-st 27/09 ze dne 28. dubna 2009 (136/2009 Sb.).

Dle stanoviska se sice vlastníci mohli po nájemcích domáhat zvýšení nájemného za období od podání žaloby, ale jen do účinnosti zákona č. 107/2006 Sb. Za předchozí období mohou požadovat náhradu po státu. Nejde ovšem o náhradu škody, ale o náhradu za omezení vlastnického práva a nárok na ni zakládá přímo čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle něž je vyvlastnění nebo omezení vlastnického práva možné jen na základě zákona, ve veřejném zájmu a za náhradu. V důsledku absence zvláštní úpravy se při uplatnění tohoto nároku přeci jen postupuje podle zákona č. 82/1998 Sb., a je tedy nezbytné jej nejdříve uplatnit u příslušného ústředního správního úřadu, jímž je v tomto případě ministerstvo financí. To se ovšem týká jen otázek procesních, nikoli například promlčení; viz rozsudek Městského soudu v Praze spis. zn. 13 Co 578/2011 ze dne 22. února 2012 (R 18/2013), podle něž se právo na tuto náhradu promlčuje

v obecné třileté době podle § 101 OZ počínající svůj běh dnem omezení vlastnického práva.

Ústavní soud však nechal otevřenou otázku z pohledu vlastníků nejdůležitější, a sice určení výše náhrady. To vedlo k další nejednotnosti rozhodování obecných soudů, resp. v těchto věcech vždy věcně a místně příslušného Obvodního soudu pro Prahu 1 a Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího.

Náhrada za omezení vlastnického práva dle Nejvyššího soudu ČR

S ohledem na tuto nejednotnost bylo netrpělivě vyhlášeno první rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, které by judikaturu sjednotilo. Stal se jím rozsudek spis. zn. 22 Cdo 367/2012 ze dne 23. dubna 2013, který však očekávání, do něj vkládaná vlastníky, nenaplnil.

Náhrada dle rozsudku náleží jen vlastníkovi nemovitosti s byty užívanými ve vztazích s regulovaným nájemným, jehož vlastnické právo bylo omezeno natolik intenzivně, že bylo porušeno jeho právo na pokojné užívání majetku. Tato intenzita závisí předně na délce doby, po kterou regulované nájemné nedosáhlo výše nákladů na údržbu a opravy nemovitosti a přiměřeného zisku. Rovněž se přihlíží k tomu, jak velká část prostor v nemovitosti byla pronajímána za regulované nájemné. Pokud by šlo o malou část a ze zbývajících prostor (včetně prostor nebytových) vlastník získával nájemné postačující k pokrytí nákladů a přiměřeného zisku z celé nemovitosti, potřebná intenzita omezení vlastnického práva opět dána není. To by mohlo při výši nájemného z nebytových prostor představovat pro řadu vlastníků překážku. Ani nájemné z těchto prostor přitom nic nemění na skutečnosti, že ve vztahu k bytům s regulovaným nájemným vlastnické právo omezeno bylo. Intenzita je dána i délkou trvání omezení. Pokud by byty byly pronajímány za regulované nájemné jen po několik měsíců, omezení by opět dostatečně intenzivní nebylo.

Při vzniku práva na náhradu naopak nehraje roli způsob, jakým vlastník nemovitost nabyl. Právo na ni tak mají nejen vlastníci, kteří nemovitosti získali například v restituci, ale i ti, kteří je zakoupili. I oni totiž mohli legitimně očekávat, že úprava jednostranného zvyšování nájemného bude přijata.

Výše náhrady za omezení vlastnického práva

Při určení výše náhrady soud postupuje podle § 136 OSŘ, takže ji určí podle své úvahy. Nelze ji

ovšem určit jako rozdíl mezi tržním a regulovaným nájemným. Dle rozsudku totiž není cílem náhrady kompenzovat zisk, který vlastníkovi ušel, když nemohl na rozdíl od jiných vlastníků pronajímat byty ve své nemovitosti za tržní nájemné. Z názoru Ústavního soudu, že náhrada nemusí být s tímto rozdílem identická, přitom argumentum a contrario vyplývá, že v radě případů tomu tak bude.

Při určení výše náhrady se má zohlednit v prvé řadě výše opodstatněných nákladů na údržbu a opravy nemovitosti a přiměřený zisk umožňující návratnost investice do nemovitosti v adekvátním období. Logicky by se měly zohlednit i větší náklady (oprava střechy, fasády) vynaložené sice v předcházejícím období, avšak nájemným dosud nepokryté.

Dalším kritériem je výše regulovaného nájemného po jeho (prvním) zvýšení podle zákona 107/2006 Sb. od 1. ledna 2007. Náhrada by totiž neměla přesahovat toto zvýšení, resp. rozdíl mezi takto zvýšeným nájemným a původním regulovaným nájemným. Právě tento závěr je patrně „nejslabším“ místem celého rozsudku, jehož cílem je náhradu výrazně snížit. Z důvodů jeho nesprávnosti lze zmínit deklaratorní povahu rozhodnutí o náhradě. Právo na náhradu v konkrétním rozsahu (výši) tudíž vzniká již v okamžiku omezení vlastnického práva, což vyplývá mj. z běhu promlčecí doby právě od tohoto okamžiku (promlčet se může jen právo již existující). Tento okamžik přitom většinou nastal nejen před účinností zákona č. 107/2006 Sb., ale i před jeho přijetím, a jeho úprava se nemohla do rozsahu práva promítnout. Náhrada takto navíc není krácena podle samotného zákona, nýbrž podle sdělení ministerstva pro místní rozvoj, které maximální přírůstek regulovaného nájemného vyhlášovalo.

Závěr

Z pohledu právní jistoty lze sjednocení judikatury v otázce náhrady za omezení vlastnického práva regulací nájemních vztahů jistě přivítat. Z pohledu vlastníků však zatím jde o jistotu, že jejich náhrada se bude pohybovat v desítkách procent nepřiměřeně nízkého regulovaného nájemného, zatímco rozdíl mezi tržním a regulovaným nájemným odpovídající jejich újmě se pohybuje v jeho násobcích. Nyní jim zbývá jen vyčkat, zda se jich opět nezastane Ústavní soud. ●

Mgr. Jan Pořízek, advokát
Mališ Nevrlka Legal, advokátní kancelář, s. r. o.

Mališ Nevrlka Legal

Konflikt zájmů při nabytí majetku společnosti od 1. ledna 2014.

Absolutní či relativní neplatnost právních jednání?

V souvislosti s rekodifikací soukromého práva a jeho liberalizací doznají koncepčních změn opatření proti konfliktu zájmů v korporátním právu oproti mechanismům uvedeným v ustanovení § 196a zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku[1], a to navzdory významné změně na základě přelomového rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. února 2012, sp. zn. 31 Cdo 3986/2009.

Nejvyšší soud dospěl k závěru, že smlouva o převodu majetku není automaticky neplatná, pokud hodnota převáděného majetku nebyla v souladu se zákonem stanovena na základě posudku znalce. Absolutní neplatnost smlouvy z důvodu absence znaleckého posudku nenastává, pokud je mezi smluvními stranami smluvená kupní cena pro společnost výhodnější než cena v daném místě a čase obvyklá.

Výše uvedená koncepce relativní neplatnosti právního úkonu (v nové terminologii „právní jednání“) se v nové úpravě soukromého práva účinné od 1. ledna 2014 projevuje, nicméně pravidla stávající úpravy převzatá nejsou.[2]

Účinností zákona č. 89/2012 Sb. (NOZ) a zákona č. 90/2012 Sb. (ZOK), by měla regulace obchodů mezi spřízněnými osobami doznat ještě větší

míry změn. V ZOK tedy nenalezneme jedno ustanovení celistvě upravující ochranu společnosti před nepoctivým jednáním osob oprávněných činit za ni či jejím jménem právní jednání v rozsahu, v jakém je dosud upraven v „neobličeném“ ust. § 196a obchodního zákoníku.

Opatření k ochraně společnosti při nabytí majetku společnosti od zakladatelů a akcionářů

Opatření k ochraně společnosti při nabytí majetku společnosti upravující regulaci opatření proti střetu zájmů při nabytí majetku společnosti lze najít opět systematicky zařazeno u akciových společností, hlavy páté, díle druhém, konkrétně v § 255 ZOK. Základní změnu doznala právní úprava ve lhůtě, po kterou je dána povinnost řídit se zákonnými požadavky v ust. § 255 ZOK u úplatného nabytí majetku

společnosti od zakladatelů a akcionářů (nikoliv od spřízněných osob), pokud k nabytí dochází výlučně ve lhůtě dvou let po vzniku společnosti a pokud úplata převyšuje 10 procent upsaného základního kapitálu.

Stručně řečeno, došlo tak ke zkrácení lhůty ze tří let a zúžení povinnosti dodržet zákonné požadavky stanovení úplaty pouze při nabytí majetku od společnosti nikoliv recipiálně.

Jinak řečeno, pokud dojde k překročení zákonného finančního limitu a nebudou-li na předemtný převod aplikovány některé ze zákonných výjimek uvedených shora, bude pro tyto převody vyžadováno (i) vyhotovení znaleckého posudku [3] a současně (ii) schválení valnou hromadou jako nejvyšším orgánem společnosti. Obě tyto povinnosti musí být splněny do dvou let od vzniku společnosti.

Podle našeho názoru bude věcí dalšího výkladu, zda i přes absenci výslovného odkazu aplikace ustanovení § 255 ZOK i na společnost s ručením omezeným, lze předmětnou úpravu použít[4].

Výjimky z povinnosti řídit se zákonnými požadavky stanovení úplaty

I v průběhu této lhůty lze aplikovat výjimky výslovně uvedené v odst. 2 ustanovení § 255 ZOK. Těmi jsou případy, kdy jde o nabytí nebo zcizení majetku v rámci běžného obchodního styku, nabytí nebo zcizení z podnětu nebo pod dozorem státního orgánu nebo o nabytí nebo zcizení na evropském regulovaném trhu. Výklad pojmu běžného obchodního styku zůstane zachován dle stávajících výkladových pravidel.

Pozornost je třeba věnovat i poslední větě písm. a) v odst. 1 předmětného ustanovení, kterou je stanoveno, že při určení úplaty bude postupováno za obdobného použití ust. § 251 ZOK (úprava procedury ocenění nepeněžitěho vkladu) a ust. § 468 až 473 (určité výjimky z povinnosti nechat ocenit předmět převodu znalcem).

Následky porušení zákonné povinnosti vyhotovit znalecký posudek a schválit převod valnou hromadou

Následkem porušení této povinnosti je RELATIVNÍ neplatnost dotčeného převodu, které se může dotčená osoba dovolat. Nová úprava tak opouští od absolutní neplatnosti právního jednání. V této souvislosti je na místě zmínit i nastoupivší odpovědnost členů statutárního orgánu, kteří hlasovali pro nabytí majetku společností, avšak nedošlo ke splnění podmínek

pro stanovení výše úplaty uvedených shora. Ze zákona nastává domněnka, že členové statutárních orgánů nejednali s péčí řádného hospodáře.

Jedná se o individuální odpovědnost. Vedle toho nastupuje povinnost zakladatele nebo akcionáře vrátit společnosti částku převyšující cenu stanovenou posudkem znalce.[5]

Pravidla o konfliktu zájmů

V této souvislosti je nutno dodat, že významnou roli bude v rámci regulace opatření proti konfliktu zájmů při ochraně základního kapitálu společnosti představovat takzvaná úprava pravidel o konfliktu zájmů zařazená v úvodních ustanoveních § 54 – 58 ZOK, která se použije na všechny obchodní korporace.

Věcně se tato úprava vztahuje obecně na jakýkoliv střet zájmu člena orgánu obchodní korporace se zájmem korporace. Speciální úprava s dopadem na smlouvy uzavírané s korporací, na zajištění nebo utvrzení dluhů dotčených osob korporací a na situace, kdy se korporace má stát jejich spoludlužníkem je uvedena v ust. § 55 a 56 ZOK. Ve stručnosti uvedeme, že oproti stávající úpravě se informační povinnost v souvislosti s uzavřením smlouvy mezi členy orgánů[6] nebo prokuristy obchodní korporace a obchodní korporací (dle stávající úpravy označovanými jako spřízněné osoby) vztahuje především nikoliv výlučně na obchodní záležitosti s tím, že pokud bude chtít člen orgánu korporace se společností uzavřít smlouvu[7], je povinen informovat orgán, jehož je členem, jakož i kontrolní orgán (dozorčí radu) a pokud tento nebyl zřízen, pak i nejvyšší orgán korporace (valnou hromadu), které mohou uzavření smlouvy zakázat. U prokuristy je informační povinnost splněna oznámením orgánu, kterým byl jmenován. Osobní působnost zákona dopadá i na osoby blízké nebo osoby členy orgánů ovlivněné nebo ovládané, přičemž lze předpokládat, že za osoby blízké bude považována i právnická osoba ve smyslu dnešního výkladu.[8] Dle ust. § 48 ZOK je porušení informační povinnosti porušením zákona, a tedy jednáním nenáležitým, tj. rozporným s péčí řádného hospodáře.

Dle doslovného znění důvodové zprávy se zavádí pravidlo o střetu zájmů v návaznosti na odlišení toho, kdo jedná, a majetku, který je spravován – založením informační povinnosti a možnosti preventivního zákroku nejvyššího orgánu korporace. Porušení povinnosti podle těchto pravidel je porušením zákona, a tedy jednáním nenáležitým, tj. rozporným s péčí řádného hospodáře. Pravidlo je pak doplněno informační povinností budoucího člena orgánu obchodní korporace ve vztahu k jeho insolvenční minulosti – zákon však nezavádí

výslovnou překážku ve výkonu funkce, když stojí na soukromoprávní povaze smlouvy o výkonu funkce.

Nezměněna zůstává výjimka informační povinnosti, pokud se jedná o smlouvy uzavírané v rámci běžného obchodního styku[9].

Závěrem

Nová úprava převodu majetku se střetem zájmů nejen v převodu majetku obchodní korporace na členy jejich orgánů je podstatně rozsáhlejší než stávající úprava. Dle našeho názoru však i přes podrobnou úpravu vyvstanou výkladové nejasnosti, které bude zapotřebí řešit. ●

JUDr. Petra Budíková, LL.M.,
advokátka/ Associate Partner
Mgr. Kristina Kedroňová,
advokátka
Rödl & Partner, v.o.s.

Rödl & Partner

Poznámky

[1] Primárním smyslem ust. § 196a obchodního zákoníku bylo, aby ta společnost, která nabyvá od spřízněných osob nebo prodává spřízněným osobám úplatně majetek, takové transakce činila pouze za cenu určenou posudkem ustanoveného znalce. Novelou a judikaturou byl smysl znaleckého posudku nahrazen smyslem výhodnosti dohodnuté ceny pro společnost.

[2] Vycházíme ze znění důvodové zprávy k ust. §44-71 ZOK: Návrh proto sice opouští řadu pravidel, na která jsme zatím zvyklí (typicky § 196a), nicméně činí tak se současným zpřísněním pravidel o střetu zájmů, vyvážení majetku (poboček apod.), o testu insolvence apod.

[3] V ust. § 251 je mimo jiné upraven obsah znaleckého posudku, povinnost uložit posudek do sbírky listin, způsob úhrady odměny znalce.

[4] Stávající právní úprava výslovně umožňuje aplikaci ust. § 196a obchodního zákoníku na společnost s ručením omezením.

[5] Upraveno v ust. § 255 odst. 4 ZOK

[6] Definice člena orgánu obchodní korporace je uvedena v ust. § 44 ZOK, jedná se o člena nejvyššího, kontrolního nebo statutárního orgánu.

[7] Myšleno jakoukoliv smlouvu.

[8] Pojem osoby blízké je definován v § 22 NOZ, osoby ovládané a ovládané v ust. § 74 ZOK

[9] Výslovně uvedeno v ust. § 57 ZOK

Požadavky na způsob zpracování nabídkové ceny ve veřejných zakázkách ve vztahu k DPH

Při zadávání veřejných zakázek je běžnou a rozšířenou praxí zadavatelů stanovovat v zadávacích podmínkách požadavek na uvedení nabídkové ceny v členění nabídková cena bez daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), sazba DPH, výše DPH a nabídková cena vč. DPH, a to i přesto, že zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) takové členění nabídkové ceny nepředepisuje.

Uvedené členění nabídkové ceny je pak zpravidla dále přejímáno do obchodních a platebních podmínek stanovených zadavateli pro plnění veřejných zakázek, příp. do závazných návrhů smluv, jež zadavatelé činí přílohami zadávacích dokumentací.

Cílem tohoto článku je, v souvislosti s v poslední době častými změnami výše sazeb DPH a aktuální judikaturou Nejvyššího soudu ČR (dále jen „NS“) týkající se sjednávání cen ve smlouvách a povinnosti odvádět DPH, poukázat na potencionální problém, jenž může při stanovení požadavku na shora uvedené členění nabídkové ceny v zadávacích podmínkách, resp. ve smlouvách na plnění veřejných zakázek, vyvstat.

V první řadě je vhodné upozornit na rozhodnutí NS ze dne 3. 4. 2003, sp. zn. 32 Odo 835/2002, v němž NS dospěl k závěru, že: „nevyplyvá-li z dohody stran něco jiného, je součástí ceny mj. i příslušná daň a clo (§ 2 odst. 1, 2. věta zák. č. 526/1990 Sb.[1]). Dohodnutou cenu díla nelze proto poté, není-li stranami stanoveno něco jiného, zvyšovat o daň z přidané hodnoty.“ Tento závěr NS ve své judikatuře zastává i nadále, zmínit lze např. rozhodnutí ze dne 30. 10. 2009, sp. zn. 23 Cdo 3573/2007, v němž NS podotknul: „Z hlediska soukromého práva je však podstatné pouze to, zda mezi účastníky smlouvy byla kupní cena sjednána jako cena konečná, či ze smlouvy vyplývalo, že kupující je povinen hradit ke sjednané ceně navíc ještě další částky. (...) Základní zásada soukromého práva – pacta sunt servanda – stanovuje, že odpovědnost za znění smlouvy a plnění smluvních povinností nesou smluvní strany. Žalobkyně tak v případě, že smlouva neobsahuje povinnost žalované zaplatit ke kupní ceně i DPH, resp. kdy smlouva stanoví konečnou cenu zboží, nemůže přenášet svou odpovědnost za odvedení DPH státu na žalovanou, i kdyby k zaplacení DPH byla žalovaná povinná.“ Shodný závěr přijal NS taktéž v rozhodnutí ze dne 25. 8. 2010, sp. zn. 33 Cdo 1054/2009.

Zásadní pozornost je třeba věnovat i judikatuře NS týkající se výslovného stanovování sazby a výše DPH ve smlouvě v určité výši platné ke dni uzavření smlouvy. V rozhodnutí NS ze dne 20. 4. 2004, sp. zn. 32 Odo 270/2004, přijal NS v této souvislosti závěr, že: „pokud pak následně po uzavření předmětných smluv o koupi najaté věci nabyt účinnosti zákon, kterým byla DPH snížena, pak odvolací soud správně uzavřel, že změna DPH v průběhu účinnosti předmětných smluv měla význam pouze pro fiskální vztah, bez vlivu na závazkový vztah účastníků, jehož součástí byla dohoda o ceně, odpovídající tehdy platným předpisům. (...) Bylo na obou účastnících, zda změnu daňového zákona promítnou do svého závazkového vztahu.“ Závěry obsažené v tomto rozhodnutí přitom obstály i v ústavní rovině, neboť Ústavní soud ústavní stížnost podanou proti tomuto rozhodnutí odmítl usnesením ze dne 5. 8. 2004, sp. zn. IV. ÚS 191/04. Tuto rozhodovací praxi tak NS zastává i nadále (viz rozhodnutí ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. 33 Cdo 5117/2008 nebo rozhodnutí ze dne 12. 5. 2011, sp. zn. 26 Cdo 3458/2009.

Obdobný závěr přijal NS v rozhodnutí ze dne 27. 1. 2009, sp. zn. 23 Cdo 4345/2008, v němž NS rozhodl, že „Daňová povinnost žalobce ale nemohla založit oprávněnost jeho nároku na zvýšení smluvní odměny o DPH. Skutečnost, že žalobce po uzavření mandátní smlouvy (...) se stal plátcem DPH, měla význam pouze pro fiskální vztah, pro jeho daňové povinnosti vyplývající pro něj ze zákona o dani z přida-

né hodnoty, ale bez vlivu na závazkový vztah účastníků.“

Judikurní závěry lze shrnout tak, že dlužníkovi (zadavateli jako kupujícímu, objednateli, atd.) vzniká povinnost uhradit věřiteli (dodavateli jako prodávajícímu, zhotoviteli atd.) částku sjednanou ve smlouvě a z hlediska vztahu věřitele a dlužníka je relevantní pouze výše plnění sjednaná ve smlouvě. Dojde-li v průběhu plnění smluvního vztahu ke změnám v sazbě daně, příp. stane-li se věřitel plátcem DPH, týká se to pouze věřitelské daňové povinnosti, nikoliv jeho smluvního vztahu s dlužníkem a dlužník je povinen zaplatit věřiteli pouze částku sjednanou ve smlouvě.

Vzhledem k výše uvedeným závěrům NS nelze než zadavatelům doporučit, chtějí-li hradit dodavatelům DPH vždy pouze ve výši dle právních předpisů platných a účinných ke dni uskutečnění zdanitelného plnění, aby v obchodních a platebních podmínkách, resp. návrzích smluv, uváděli cenu plnění bez DPH a dále výslovně stanovili, že k této ceně bude připočtena DPH ve výši stanovené platnými a účinnými právními předpisy k okamžiku uskutečnění zdanitelného plnění. Lze rovněž doporučit, aby zadavatel učinil součástí obchodních a platebních podmínek ujednání, jež stanoví, že za správnost stanovení sazby DPH a vyčíslení výše DPH odpovídá dodavatel.

Shora uvedené důvody opodstatňující nevhodnost stanovení ceny v obchodních a platebních podmínkách (návrhu smlouvy) v členění cena bez DPH, sazba DPH, výše DPH, cena vč. DPH, lze uplatnit i na strukturu nabídkové ceny vyžadované zadavatelem v zadávací dokumentaci, když v zadávací dokumentaci postačí stanovit požadavek na vyčíslení ceny bez DPH, neboť výše DPH dle ustanovení obchodních podmínek může být proměnlivá (přijme-li zadavatel takovou úpravu), aniž by to mělo jakýkoli vliv na hodnocení nabídek. Tento závěr přitom platí pouze tehdy, bude-li zadavatel hodnotit cenu bez DPH.[2]

Rozhodne-li se zadavatel hodnotit cenu s DPH, je situace odlišná. V takovém případě nelze než doporučit, aby zadavatel stanovil cenu v obchodních podmínkách pevnou částkou tak, aby cena hrazená za poskytování plnění odpovídala cenám, které byly hodnoceny. Pokud by totiž zadavatel v obchodních podmínkách připustil změnu ceny plnění z důvodu změny sazby DPH, mohlo by dojít k tomu, že v důsledku zvýšení sazby DPH by uchazeči – plátcí DPH platili cenu vyšší než hodnocenou.[3] Toto zvýšení by přitom mohlo dodatečně ovlivnit i pořadí nabídek uchazečů, byla-li by mezi hodnocenými nabídkami nabídka uchazeče – neplátce DPH, která sice původně nebyla nejlevnější, ale v důsledku zvýšení sazby DPH a cen uchazečů – plátců

DPH by se nejlevnější fakticky dodatečně stala. Takový postup by odporoval požadavku na účelné a hospodárné vynakládání veřejných prostředků. Toto doporučení se však zakládá výlučně na názoru autorů tohoto článku, když názory na tuto problematiku se mohou lišit. Autoři tohoto článku se setkali i s názorem, že problematiku hodnocení cen je třeba vztahovat pouze k okamžiku hodnocení nabídek a že následné plnění a případné změny cen v důsledku změny sazby DPH nastávají až po tomto okamžiku a zadavatel je nemusí zohlednit, když k okamžiku provádění hodnocení vybral nejlevnější nabídku. S tímto názorem se však autoři tohoto článku z uvedených důvodů neztotožňují.[4]

Závěrem lze konstatovat, že bude-li zadavatel hodnotit cenu bez DPH, lze pro tento případ doporučit shora uvedený postup. Bude-li zadavatel hodnotit cenu s DPH, je situace složitější, když pro tento případ neexistuje jasné doporučení, ale autoři článku mají za to, že jimi popsaný postup lze akceptovat. ●

Mgr. Jan Tejkal, advokát
Mgr. Lukáš Pruška, advokátní koncipient
Fiala, Tejkal a partneři,
advokátní kancelář, s.r.o.

FIALA, TEJKAL A PARTNEŘI S.R.O.
 ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Poznámky

- [1] § 2 odst. 1 věta druhá zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů: „Podle určených podmínek mohou být součástí ceny zcela nebo zčásti náklady pořízení, zpracování a oběhu zboží, zisk, příslušná daň a clo.“
- [2] V této souvislosti je vhodné upozornit na ustanovení § 79 odst. 2 zákon o veřejných zakázkách, jenž říká, že nestanoví-li zadavatel jinak, rozhoduje při hodnocení pro plátce DPH cena bez DPH a pro neplátce DPH rozhoduje cena s DPH. Toto ustanovení je však dispozitivní, a zadavatel může např. stanovit, že rozhodující pro hodnocení bude vždy cena bez DPH.
- [3] Autoři článku nepovažují za řešení stanovit v obchodních podmínkách, že cena plnění se v důsledku změny sazby DPH může pouze snížit, neboť takto nastavené obchodní podmínky by nebyly vyvážené a takové ustanovení by bylo možné napadnout pro rozpor se zásadou poctivého obchodního styku, event. obecným korektivem v podobě dobrých mravů.
- [4] Ke dni sepsu tohoto článku není autorům známo žádné rozhodnutí příslušného orgánu, jež by tuto problematiku jednoznačně řešilo.

Vedlejší ujednání při kupní smlouvě dle nového občanského zákoníku

Kupní smlouva je v současné době upravena ve dvou základních kodexech, a to v občanském a obchodním zákoníku. Počínaje rokem 2014 se budou veškeré nově uzavírané kupní smlouvy řídit pouze novým občanským zákoníkem (NOZ). K podstatným změnám ve vnímání tohoto smluvního typu nedochází, ale lze shrnout, že nová koncepce kupní smlouvy vychází převážně z úpravy obsažené v dnešním obchodním zákoníku.

Ustanovení o kupní smlouvě jsou obsažena v § 2079 až 2183 NOZ. Na úvodní obecná ustanovení společná pro všechny případy koupě systematicky navazují ustanovení o koupi movité věci, z nichž je zřejmý vliv aktuálního obchodního zákoníku. Následují pododdíly o koupi nemovité věci, vedlejší ujednání při kupní smlouvě a zvláštní ustanovení o prodeji zboží v obchodě, která mají význam zejm. s ohledem na práva spotřebitele. Oddíl upravující kupní smlouvu je ukončen zvláštními ustanoveními o koupi závodu.

Obecně se kupní smlouvou prodávající zavazuje, že kupujícímu odevzdá věc, která je

předmětem koupě, a umožní mu nabýt vlastnické právo k ní, a kupující se naopak zavazuje, že věc převezme a zaplatí prodávajícímu kupní cenu. Kupní cena je ujednána dostatečně určitě, je-li sjednán alespoň způsob jejího určení. Obsahem kupní smlouvy mohou být i nadále tzv. vedlejší ujednání při kupní smlouvě.

V rámci nového občanského zákoníku došlo k rozšíření a zpřesnění vedlejších ujednání. Nově jsou do občanského zákoníku zapracovány výhrada zpětného prodeje a výhrada lepšího kupce, z obchodního zákoníku došlo

k převzetí úpravy koupě na zkoušku a cenové doložky. Dle nového občanského zákoníku si mohou smluvní strany v kupní smlouvě sjednat následující vedlejší ujednání (§§ 2132 až 2157 NOZ):

- Výhradu vlastnického práva;
- Výhradu zpětné koupě;
- Výhradu zpětného prodeje;
- Předkupní právo;
- Koupi na zkoušku;
- Výhradu lepšího kupce;
- Cenovou doložku; a
- Jiná vedlejší ujednání.

Výhrada vlastnického práva

Jestliže si prodávající vyhradí k věci vlastnické právo, má se za to, že se kupující stane vlastníkem teprve úplným zaplacením kupní ceny. Nebezpečí škody na věci však na kupujícího přechází již jejím převzetím. Právní úprava výhrady vlastnického práva tedy bude přesnější

než úprava dosavadní. Výhrada vlastnického práva bude nově přicházet v úvahu i u nemovitostí. Tento druh vedlejšího ujednání bude působit vůči věřitelům kupujícího jen tehdy, budou-li splněny i předepsané formální náležitosti (ujednání musí být pořízeno formou veřejné listiny, popřípadě v písemné formě a podpisy musí být úředně ověřeny).

Výhrada zpětné koupě

Z ujednání o výhradě zpětné koupě vzniká kupujícímu povinnost převést na požádání věc

prodávajícímu za úplatu zpět. Kupující vrátí prodávajícímu věc v nezhoršeném stavu a prodávající vrátí kupujícímu kupní cenu. Rozdíl oproti současné právní úpravě spočívá v tom, že výhradu zpětné koupě lze krom věci movité uplatnit i na věc nemovitou; nadále již nebude vyžadována písemná forma. Nebyla-li ujednána lhůta, ve které má prodávající právo žádat vrácení věci, platí vzhledem k movité věci za ujednanou tříletá lhůta a vzhledem k nemovité věci desetiletá lhůta.

Výhrada zpětného prodeje

Pro výhradu zpětného prodeje se obdobně použijí ustanovení o zpětné koupi. Kupující si může vymínit, že věc prodá prodávajícímu zpět.

Předkupní právo

Nový občanský zákoník zavádí v rámci úpravy předkupního práva novou terminologii; stranami jsou předkupník a koupěchtivý. Ujedná-li si předkupník k věci předkupní právo, vzniká dlužníku povinnost nabídnout věc předkupníkovi ke koupi, pokud by ji chtěl prodat koupěchtivému.

V případě vědomého porušení předkupního práva koupěchtivým zavádí NOZ fikci existence kupní smlouvy uzavřené s rozvazovací podmínkou uplatnění předkupního práva. Další novinku přináší ust. § 2144 NOZ; je-li předkupní právo zřízeno jako právo věcné, opravňuje předkupníka domáhat se vůči nástupci druhé strany, aby mu věc za příslušnou úplatu převedl. Dnes je třeba se pro případ porušení předkupního práva dovolávat neplatnosti prodeje jako takového.

Koupě na zkoušku

Kdo koupí věc na zkoušku, kupuje ji s podmínkou, že věc ve zkušební lhůtě schválí. Pokud si strany neujednají zkušební lhůtu, činí u movitých věcí tři dny a u nemovitých věcí jeden rok od uzavření smlouvy (dle současné právní úpravy obchodního zákoníku přítom zkušební doba činí tři měsíce od uzavření smlouvy). Platí, že kupující věc schválil, neodmítl-li ji ve zkušební době. Kupující nemá právo věc odmítnout, nemůže-li ji vrátit ve stavu, v jakém ji převzal. K změnám vyvolaným vyzkoušením věci se nepřihlíží.

Výhrada lepšího kupce

Uzavřením kupní smlouvy s výhradou lepšího kupce nabývá prodávající právo dát před-

nost lepšímu kupci, přihlásí-li se v určené lhůtě. Tato lhůta činí u movitých věcí tři dny a u nemovitých věcí jeden rok od uzavření smlouvy. Zda je nový kupec lepší, rozhoduje prodávající; může přitom dát zejména přednost novému kupci, ačkoli první nabízí vyšší cenu.

Cenová doložka

Je-li ujednána cenová doložka, upraví se kupní cena věci dodatečně s přihlédnutím k výrobním nákladům. Neurčí-li se, které náklady jsou rozhodné, mění se kupní cena v poměru k cenovým změnám hlavních surovin potřebných k vyrobení věci. Jestliže si strany neurčí, která doba rozhoduje pro posouzení cenových změn, přihlédně se k cenám v době uzavření smlouvy a v době, kdy měl prodávající věc dodat. Platí, že práva a povinnosti stran z cenové doložky zaniknou, neuplatní-li oprávněná strana svá práva u druhé strany bez zbytečného odkladu po dodání věci.

Jiné vedlejší ujednání

Strany si rovněž mohou ujednat i jiné výhrady nebo podmínky připouštějící změnu nebo zánik práv a povinností z kupní smlouvy; v takovém případě zaniká výhrada nebo podmínka nejpozději do jednoho roku od účinnosti kupní smlouvy, pokud ji neuplatnil v této lhůtě ten, kdo je z výhrady nebo podmínky oprávněn. ●

Mgr. Jan Lašmanský, LL.M.

JUDr. Pavel Holec

HOLEC, ZUSKA & Partneři advokáti

HOLEC, ZUSKA
& PARTNEŘI

ADVOKÁTI | ATTORNEYS | RECHTSANWÄLTE

Některé aspekty poskytnutí služebního vozidla k osobním účelům zaměstnanců

Pro zaměstnance je možnost bezplatně využívat služební vozidlo i k soukromým účelům zpravidla vítaným bonusem, nicméně je potřeba si uvědomit, že každá mince má dvě strany. V tomto případě není ona bezplatnost až tak ryzí, jak se na první pohled může zdát.

Dle ustanovení § 6 odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu platí, že „poskytl-li zaměstnavatel zaměstnanci bezplatně motorové vozidlo k používání pro služební i soukromé účely, považuje se za příjem zaměstnance částka ve výši 1% vstupní ceny vozidla za každý i započatý kalendářní měsíc poskytnutí vozidla.“ To znamená, že čím dražší vůz, tím vyšší bude daňová povinnost pro zaměstnance i zaměstnavatele. Zaměstnanec totiž v důsledku užívání služebního automobilu, jehož pořizovací cena byla např. 300 000 Kč, vzrůstá v očích daňových předpisů každý měsíc, v němž má automobil být na jediný den svěřen, mzda o 3 000 Kč. Což samozřejmě znamená rovněž vyšší odvody na sociální a zdravotní pojištění.

V případě, že by zaměstnavatel bezplatně poskytnutí vozu k soukromým účelům daňově nereflektoval, hrozil by ze strany finančního úřadu jak zaměstnanci, tak zaměstnavateli postih, a to v podobě zpětného vyměření daně v důsledku krácení státní kasy na daních z příjmu a odvedech na sociální a zdravotní pojištění.

Tato daňová povinnost se však dle dikce zákona o daních z příjmu předpokládá pouze v případě, že je zaměstnanci vozidlo poskytnuto k soukromým účelům bezúplatně. Nabízí se tak otázka, zda tedy není výhodnější poskytnout zaměstnanci vozidlo na základě úplatného právního vztahu, např. uzavřením smlouvy o půjčce.

V případě poskytnutí služebního vozidla k soukromým účelům na základě smlouvy o půjčce je však nutné dodržet v praxi velmi problematické ustanovení § 196a zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obchodní zákoník“). Dle citovaného ustanovení může totiž společnost uzavřít smlouvu o úvěru nebo o půjčce s členem představenstva, dozorčí radou, prokuristou nebo jinou osobou, která je oprávněna jménem společnosti takovou smlouvu uzavřít, nebo osobami jim blízkými, nebo na ně bezplatně převést majetek společnosti jen s předchozím souhlasem valné hromady a jen za podmínek obvyklých v obchodním styku. To znamená, že služební automobil lze úplatně půjčit zaměstnanci i k soukromým účelům pouze za podmínky, že tato půjčka proběhne za cenu obvyklou. Toutéž povinností je kromě akciové společnosti stížena i společnost s ručním omezením (podle ustanovení § 135 odst. 2 obchodního zákoníku). A tedy, poskytnutí služebního vozidla k soukromým účelům na základě smlouvy o půjčce není pro zaměstnance v zásadě nijak výhodnější, nežli jeho bezplatné poskytnutí s daňovou povinností.

Další podstatnou otázkou u poskytnutí služebního vozidla zaměstnavatelem zaměstnanci k soukromým účelům je, podle jakého právního předpisu by se řešila případná náhrada škody, když automobil bude poškozen, odcizen nebo zcela zničen, resp. zda se tato bude řídit zákonem č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“) nebo zákonem č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Pro oba předpisy totiž existují argumenty:

Podle obecné odpovědnosti zakotvené v ustanovení § 250 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“) odpovídá zaměstnanec zaměstnavateli za škodu, kterou

mu způsobil zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním. Zaměstnavatel je přitom povinen prokázat zavinění zaměstnance, s výjimkou, kdy zaměstnanec uzavřel se zaměstnavatelem dohodu o odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách, které je zaměstnanec povinen vyúčtovat nebo dohodu o odpovědnosti za ztrátu svěřených věcí, u nichž se zavinění zaměstnance presumuje. Nad to, ke svěřenému automobilu by nikdy nedošlo, kdyby mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem neexistoval pracovněprávní vztah, tzn. ve chvíli, kdy by tento zanikl, zaniklo by i oprávnění automobil k soukromým účelům využívat.

Na druhou stranu, zákoník práce zaměstnance chrání coby slabší smluvní stranu pouze při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním. Podle jakého právního předpisu se tedy odpovědnost za škodu bude posuzovat?

K této otázce se již, avšak spíše okrajově, vyjádřil Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku sp. zn. 25 Cdo 1232/2001 ze dne 12. 3. 2003, když judikoval, že „okolnost, že žalovaná nebyla se žalobcem v pracovněprávním vztahu, je z tohoto pohledu nevýznamná, neboť podle skutkových zjištění soudů obou stupňů cestu do Francie s vozidlem ve vlastnictví žalobce vykonala za soukromým účelem, nikoliv při plnění pracovních úkolů. Není-li za této situace schopna vůz žalobci vrátit, odpovídá mu za škodu tím vzniklou (§ 420 obč. zák.). To znamená, že odpovědnost za škodu se v případě vzniku škody na automobilu svěřeném zaměstnanci k osobním účelům bude řídit vždy podle toho, zda zaměstnanec při vzniku škody plnil pracovní úkoly, či jednal v přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů. ●

JUDr. Tereza Jelínková, advokát a společník
Mgr. Martina Briatková, advokátní koncipient
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ JELÍNEK s.r.o.

CARNEXT: PROSTĚ VÍTE, V ČEM JEDETE

**NOVÉ
PRODEJNÍ MÍSTO**

PROČ NAKUPOVAT OJETÁ AUTA V BAZARU SPOLEČNOSTI LEASEPLAN ČR CARNEXT?

1. U všech vozidel je prvním a jediným majitelem LeasePlan.
2. Všechna vozidla měla pravidelný servis, což dokumentují jejich servisní knížky.
3. U všech vozidel je známa jejich historie, pokud jde o servis a pojistné události, což lze doložit fakturami. Ke všem vozidlům je vedena kompletní dokumentace.
4. Ve většině případů s vozidlem jezdil pouze jeden řidič.
5. CarNext představuje bohatou a neustále se měnící nabídku vozů.
6. Nové moderní prodejní místo ve Vestci poskytuje vysoký komfort.
7. Možnost předem vyspecifikovat vozidlo, o které máte zájem.
8. CarNext nabízí i výhodné financování včetně úvěrů s nulovou akontací a variabilní dobou splácení.
9. Na místě můžete sjednat kompletní pojištění vozidla.
10. Kvalifikovaný personál je zárukou vysoké profesionální úrovně a serióznosti „made in LeasePlan“.

CARNEXT

Vídeňská

252 42 Vestec

mobil: +420 602 14 43 93

+420 606 73 47 50

+420 602 32 99 99

e-mail: info@carnext.cz

www.carnext.cz

OTEVÍRACÍ DOBA:

Pondělí až pátek: od 10.00 do 18.00 hodin

Sobota: od 9.00 do 14.00 hodin

CarNext
a LeasePlan Brand

Hledáte respektovanou finanční instituci?

- Půjčku Provident se 130letou tradicí využívají více než dva miliony zákazníků v šesti zemích světa - u nás, na Slovensku, v Polsku, Maďarsku, Rumunsku a Mexiku.
- Mateřská společnost je úspěšně obchodována na londýnské burze.
- Podle průzkumu neziskové organizace Člověk v tísni je Provident druhou nejméně rizikovou nebankovní společností, od které si lze půjčit peníze.

PROVIDENT

Malé věci dělají velký rozdíl

www.provident.cz

Prokazování kvalifikace ve zjednodušeném podlimitním řízení

S účinností od 1. dubna 2012 je nutné při zadávání veřejných zakázek respektovat novou zákonnou úpravu[1] prokazování kvalifikace v tzv. zjednodušeném podlimitním řízení[2]. Touto zvláštní úpravou zákonodárce založil určité schizma, kdy pravidla prokazování kvalifikace v oblasti podlimitních zakázek obsahují dvojí režim, a to v závislosti na druhu zadávacího řízení, které je zadavatelem aplikováno.

Dle ust. § 62 odst. 2 zákona se v případě podlimitní veřejné zakázky, zadávané v jiném než zjednodušeném podlimitním řízení, prokazují základní kvalifikační předpoklady předložením čestného prohlášení. V případě, kdy tak zadavatel výslovně stanoví v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení, je však dodavatel povinen k prokázání základních kvalifikačních předpokladů předložit jednotlivé

doklady ve smyslu § 53 odst. 3 zákona. Vždy dodavatel předkládá jednotlivé doklady v případě prokazování profesních a technických kvalifikačních předpokladů, kde předložení čestného prohlášení k prokázání kvalifikace nepostačuje.

Jiná je však situace v případě, kdy je podlimitní veřejná zakázka zadávána ve zjednodušeném podlimitním řízení. Doslovné znění ust. § 62 odst. 3 zákona stanoví, že dodavatel prokazuje kvalifikaci v plném rozsahu předložením čestného prohlášení, ze kterého bude zřejmé, že splňuje veškeré kvalifikační předpoklady

požadované zákonem a zadavatelem. Vybraný uchazeč je nadto povinen před podpisem smlouvy na plnění veřejné zakázky předložit zadavateli originály či úředně ověřené kopie jednotlivých dokladů ve smyslu § 53 odst. 3 zákona, které splnění kvalifikace prokazují.

- Jaký je tedy vzájemný poměr odst. 2 a 3 ust. § 62 zákona? Vzhledem k tomu, že odst. 2 upravuje způsob prokazování základní kvalifikace v případě podlimitních zakázek zadávaných bez ohledu na druh zadávacího řízení, zatímco odst. 3 hovoří výlučně o prokazování kvalifikace ve

zjednodušeném podlimitním řízení, lze dovodovat, že odst. 3 je vůči odst. 2 v poměru speciality – je-li podlimitní veřejná zakázka zadávána ve zjednodušeném podlimitním řízení, uchazeč prokazuje splnění kvalifikace způsobem uvedeným v § 62 odst. 3 zákona; je-li podlimitní veřejná zakázka zadávána v jakémkoli jiném druhu zadávacího řízení, způsob prokazování splnění základní kvalifikace se řídí § 62 odst. 2 zákona.

- Další otázkou je, zda předložení čestného prohlášení ve výše uvedených případech je jediným zákonem aprobovaným způsobem, jakým lze příslušnou kvalifikaci prokázat. Implikuje tedy slovní spojení „... prokazuje předložením...“ uvedené v § 62 odst. 2 a 3 zákona závěr, že předložením dílčích dokladů ve smyslu ust. § 53 odst. 3 zákona nelze v těchto případech splnění kvalifikace prokázat?

Jestliže blíže zkoumáme okolnosti, za nichž jsou dílčí doklady určené k prokázání splnění kvalifikace pořizovány, zejména akcentujeme-li prvek autority, která určitý doklad vydává (např. výpis z evidence Rejstříku trestů či potvrzení příslušného finančního úřadu), je třeba výlučnost čestného prohlášení k prokázání splnění kvalifikace v této souvislosti odmítnout. Lze mít za nesporné, že předložením dílčích dokladů, které v poměru k čestnému prohlášení fakticky disponují vyšší právní silou, je dodavatel oprávněn splnění příslušné kvalifikace prokázat a zadavatel je povinen tento způsob prokázání akceptovat, a to v případě odst. 2 i odst. 3 ust. § 62 zákona. Tento závěr lze opřít i o letitou rozhodovací praxi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže[3] (dále jen „Úřad“), jejíž závěry lze bez dalšího aplikovat s dopadem do současného zákona.

S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že v praxi se ve zjednodušeném podlimitním řízení běžně setkáváme jak s případy, kdy dodavatelé uplatní k prokázání splnění kvalifikace čestné prohlášení, tak i s případy, kdy tito předloží k prokázání splnění kvalifikace jednotlivé doklady (jak byli doposud ze své praxe zvyklí). Vyloučena není ani kombinace obou případů, kdy nabídka obsahuje jak čestné prohlášení, tak dílčí doklady.

Posledně uvedený případ fakticky představuje celou škálu variant, které mohou nastat kdykoli v procesu posouzení kvalifikace. Jednotlivé doklady mohou být v kombinaci s čestným prohlášením obsaženy již v nabídce, mohou se také objevit až na základě žádosti zadavatele k doplnění kvalifikace ve smyslu § 59 odst. 4 zákona. Nelze vyloučit ani kombinaci čestné-

ho prohlášení s výpisem ze seznamu kvalifikovaných dodavatelů, resp. certifikátem systému certifikovaných dodavatelů[4]. Ve všech těchto případech je s ohledem na závěry výše uvedené zadavatel, resp. jím ustanovená hodnotící komise, povinen při posouzení kvalifikace přihlížet k obsahu všech dokumentů předložených uchazečem k prokázání splnění kvalifikace v jejich souhrnu, aniž by byl oprávněn doklady odlišné od čestného prohlášení odmítnout.

Na druhou stranu může nastat situace, kdy uchazeč k prokázání splnění kvalifikace předloží bezvadné čestné prohlášení a vedle tohoto prohlášení předloží i jednotlivé doklady k prokázání splnění kvalifikace, jejichž obsah však implikuje možný rozpor s obsahem čestného prohlášení. Ačkoli na řešení této situace panují rozdílné názory, lze s ohledem na dikci ust. § 62 odst. 3 věta první zákona dovodit, že splnění kvalifikace bylo řádně prokázáno, neboť právě čestné prohlášení je tím dokladem, který zákon výslovně aprobuje k prokázání splnění kvalifikace ve zjednodušeném podlimitním řízení.

Zásadní výkladový problém je spjat s dikcí ust. § 62 odst. 3 zákona, věty druhé. Vybraný uchazeč, se kterým má být uzavřena smlouva na plnění veřejné zakázky, je povinen před jejím uzavřením zadavateli předložit originály nebo úředně ověřené kopie dokladů prokazujících splnění kvalifikace. Pomineme-li situaci, kdy uchazeč doklady v této kvalitě zadavateli předložil již ve své nabídce a kdy by uplatnění této podmínky bylo zjevně obsoletní, je třeba se vypořádat s řadou otázek:

- a) jaké je přípustné stáří těchto dokladů?
- b) co je v této souvislosti míněno jako doklady prokazující splnění kvalifikace?
- c) jaké skutečnosti ve vztahu ke lhůtě k prokázání splnění kvalifikace mohou být těmito doklady prokazovány?

Názor na správnost řešení těchto otázek se různí i v řadách odborné veřejnosti, a ne vždy jde o náhled zcela správný, jak o tom svědčí i některé články uveřejněné v poslední době na stránkách www.epravo.cz[5]. V současné době se lze v této věci opřít o výkladové stanovisko Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „stanovisko Úřadu“)[6], které přináší autoritativní pohled na celý problém a které je v aplikační praxi třeba respektovat. Přesto je na místě jistá polemika se závěry, které ze stanoviska Úřadu vyplývají.

Ze stanoviska Úřadu vyplývá, že se při řešení výše uvedených otázek sub a) až c) neuplatní časový limit pro prokázání kvalifikace ve lhůtě pro podání nabídek, a současně rovněž neplatí zásada, že skutečnosti rozhodné pro prokázání

kvalifikace musely nastat ve lhůtě pro prokázání kvalifikace.[7] Úřad tyto závěry činí s odůvodněním, že před uzavřením smlouvy lze hovořit toliko o součinnosti vybraného uchazeče k jejímu uzavření, nejedná se tedy již o fázi prokazování kvalifikace v zadávacím řízení.

K přípustnému stáří dokladů předkládaných před podpisem smlouvy, pokud jde o doklady k základní kvalifikaci a výpis z obchodního rejstříku, se Úřad vyjadřuje tak, že je třeba respektovat zákonný limit 90 dnů ke dni podání nabídky. Úřad ale dodává, že vybraný uchazeč je oprávněn předložit i doklady „mladšího“ data, a to dokonce takové, které se mohou vztahovat i k době po uplynutí lhůty pro podání nabídek.

Na tomto místě je vhodné zabývat se blíže záležitosti zákonodárce a hledat odpovědi na otázky, z jakého důvodu zde zákon určuje vybranému uchazeči povinnost doložit před podpisem smlouvy doklady vyšší kvality (právní síly), proč právě jen vybranému uchazeči a proč zákon na daném místě hovoří o dokladech prokazujících kvalifikaci.

Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen „ministerstvo“) jako gestor zákona primárně odůvodňuje novou dikci 62 odst. 3 zákona snahou ulevit uchazečům od administrativní zátěže a snížit jejich náklady spojené s opakovaným pořizováním jednotlivých dokladů k prokázání splnění kvalifikace. Dalším důvodem pro zmíněnou novelizaci, dle některých vyjádření zástupců ministerstva[8], byla ovšem i snaha ulehčit zadavateli proces posouzení kvalifikace v rámci zjednodušeného podlimitního řízení s tím, že zadavatel bude nucen se zabývat dílčími doklady k prokázání splnění kvalifikace pouze ve vztahu k osobě vybraného uchazeče.

Zmiňovaný účel může být naplněn jen v případech, kdy uchazeči předloží pouhé čestné prohlášení. Z obsahu téhož zákonného ustanovení, věty první, totiž vyplývá, že ve zjednodušeném podlimitním řízení se splnění kvalifikace prokazuje primárně jediným dokladem, a to čestným prohlášením. Jestliže toto prohlášení bylo uchazečem řádně předloženo, je nutno na splnění kvalifikace nahlížet jako na prokázané a fáze kvalifikační je pro tohoto uchazeče úspěšně uzavřena[9].

Ze slovního spojení „... dokladů prokazujících kvalifikaci“, které je užito v ust. § 62 odst. 3 zákona, věty druhé, z výše uvedených důvodů deklarovaných ministerstvem, jakož i z celkového kontextu posledně citovaného ustanovení zákona, lze však oprávněně usuzovat na zřejmou vazbu dílčích dokladů předkládaných před podpisem smlouvy k obsahu čestného prohlášení, ergo k běhu lhůty, ve které mělo být splnění kvalifikace prokázáno.

Janáčkovo nábřeží 51 / Praha 5 / 150 00

tel.: 251 119 311 / fax: 251 119 318 / email: sekretariat@ak-sladek.cz

SLÁDEK & PARTNERS, v.o.s.

advokátní kancelář

www.ak-sladek.cz

Jsme renomovaná advokátní kancelář střední velikosti se sídlem v Praze. V současné době s 25 zaměstanci. Zakladateli společnosti v roce 2003 byli a jejími dosavadními společníky jsou advokáti Mgr. et Mgr. Václav Sládek a Mgr. Iva Sládková

Poskytujeme právní služby ve všech oblastech práva, zejména v oblasti obchodního práva, občanského práva, správního práva, práva cenných papírů, konkursního práva, práva k nemovitostem, bytového a stavebního, práva duševního vlastnictví.

Samostatnou skupinu kanceláře tvoří specialisté na:

- exekuční právo a exekuční řízení
- nemovitosti
- veřejné zakázky

Velká část naší činnosti spočívá v zastupování klientů v řízení před soudy a orgány veřejné správy, a to ve všech stupních, u soudů pak včetně řízení před soudem Ústavním, jakož i zpracování příslušných podání nutných pro řízení před evropským soudem pro lidská práva ve Štrasburku.

SLÁDEK & PARTNERS, v.o.s.

advokátní kancelář

fúze & akvizice
společenské právo
soutěžní právo & právo EU
energetika, telekomunikace
veřejné zakázky
nemovitosti & stavební právo
bankovníctví & finance
insolvence & restrukturalizace
pracovní právo
ip, it
řešení sporů

Schönherr je přední advokátní kancelář se zastoupením ve všech zemích střední a východní Evropy. Těžíme ze zkušeností a know-how 315 právníků ve 14 pobočkách mimo jiné i v Praze. Naší základní filozofií je kombinace vysoké profesní kvality a efektivního řešení právních problémů.

schönherr
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Schönherr s.r.o. | advokátní kancelář | Palladium | nám. Republiky 1079/1a | CZ-110 00 Praha 1 | | office.czechrepublic@schoenherr.eu

AUSTRIA | BULGARIA | CROATIA | CZECH REPUBLIC | EUROPEAN UNION | HUNGARY
MOLDOVA | POLAND | ROMANIA | SERBIA | SLOVAKIA | SLOVENIA | TURKEY | UKRAINE

www.schoenherr.eu

Poznámky

Opačné závěry, které Úřad dovozuje ve svém stanovisku, mohou v praxi vést k nežádoucím následkům. Tak například uchazeči by mohli v rámci své nabídky zcela legitimně čestně prohlásit, že splňují zcela konkrétní požadavky zadavatele na referenční služby za poslední tři roky, aniž by takovými disponovali. V souladu s obsahem stanoviska Úřadu by ovšem vybraný uchazeč byl oprávněn pořídit doklady k prokázání splnění kvalifikace ve vztahu ke skutečnostem, které sice splňují požadavky zadavatele na dotčenou část kvalifikace, které ale neexistovaly v době, kdy mělo být splnění kvalifikace prokazováno (tedy bez vazby na obsah čestného prohlášení), které prakticky mohly nastat kdykoli do doby, než vybraný uchazeč dle zákona musí poskytnout zadavateli součinnost k podpisu smlouvy. Za takové situace by byl popřen smysl čestného prohlášení jako dokladu k prokázání splnění určité kvalifikace a jeho existence by se stala nadbytečnou.

Lze si představit situaci, kdy někteří dodavatelé učiní řádné čestné prohlášení ve vazbě na existující skutkový stav, aniž by tento bližší v prohlášení konkretizovali. Druzí, spekulativně uvažující uchazeči, by však mohli bez rizika předkládat nepravdivá čestná prohlášení^[10] a kvalifikaci si „opatřit“ ex post poté, co budou vybráni (např. formou subdodavatelského modelu ve smyslu ust. § 51 odst. 4 zákona).

Nelze vyloučit ani případy obcházení zákonné podmínky uvedené v ust. § 69 odst. 2 zákona, kdy vybraný uchazeč před podpisem smlouvy předloží doklady ke kvalifikaci za pomoci svého subdodavatele, který byl neúspěšným uchazečem v tomtéž zadávacím řízení. S ohledem na stanovisko Úřadu, kdy již tato fáze řízení není prokazováním kvalifikace a rozhodné skutečnosti, ke kterým se dílí doklady vztahují, mohly nastat i po uplynutí lhůty pro její prokázání, by zřejmě nebylo možno takový postup považovat za nezákonný. K uzavírání zakázaných dohod mezi dodavateli je v takovém případě jen krůček a v ohrožení se ocitají rovněž základní zásady vyjádřené v § 6 odst. 1 zákona.

Na druhou stranu setrvání na striktním výkladu ust. § 62 odst. 3, věty druhé, ve vztahu k přípustnému stáří dotčených dokladů a okamžiku, kdy nastaly skutečnosti relevantní pro splnění kvalifikace, zjevně přináší jiné aplikační problémy.

Vybraný uchazeč ve zjednodušeném podlimitním řízení, který byl před podpisem smlouvy povinen předložit originály či úředně ověřené kopie dokladů, kterými jsou prokazovány skutečnosti (k nimž mělo směřovat primárně předkládané čestné prohlášení) byl za jistých okolností v horším postavení, než vybraný uchazeč v otevřeném zadávacím řízení. S ohledem na dikci ust. § 57 odst. 1 zákona vybraný ucha-

zeč v otevřeném řízení prokazuje splnění kvalifikace zásadně prostými kopiemi a zadavatel je fakultativně oprávněn žádat předložení originálů či úředně ověřených kopií těchto dokladů. Vybraný uchazeč ve zjednodušeném podlimitním řízení je však před podpisem smlouvy vždy povinen předložit doklady ve vyšší „kvalitě“.

Za podstatnou překážku pro naplňování účelu nového ust. § 62 odst. 3 zákona je při jeho striktním výkladu skutečnost, že výpis z evidence Rejstříku trestů, jímž se prokazuje část základní kvalifikace, zásadně není vydáván se zpětnou platností. Jinými slovy, pokud budeme ve vztahu k poslední citovanému ustanovení zákona lpět na zásadě, že skutečnosti rozhodné pro prokázání splnění kvalifikace musely nastat ve lhůtě pro její prokázání (ve lhůtě pro podání nabídek), pak nebude možné (pro vybraného uchazeče) tento výpis opatřit až v souvislosti s procesem podpisu smlouvy, tzn. každý uchazeč by byl tímto výpisem ve formě originálu či úředně ověřené kopie nucen disponovat pro případ, že v zadávacím řízení uspěje.

Je tak více než pravděpodobné, že stanovisko Úřadu se snaží překlenout legislativní nedostatky ust. § 62 odst. 3 zákona, nakolik by jeho striktní výklad lépe korespondoval s dalšími podmínkami zákona, ovšem již méně by vyhovoval původnímu záměru zákonodárce. Stanovisko Úřadu implikuje další rizika pro aplikační praxi citovaného ustanovení zákona, která mohou přinést kolizi se základními zásadami, na nichž spočívá zákon.

Závěr

Podmínky prokazování kvalifikace ve zjednodušeném podlimitním řízení zakotvené v ust. § 62 odst. 3 zákona zakládají pro aplikační praxi značné obtíže, které uspokojivým způsobem neřeší ani stanovisko Úřadu. Citované ustanovení zákona vznikalo mimo rámec vládního návrhu „transparentní novely“ zákona a jeho provázanost s dalším obsahem zákona je silně problematická. Jako nejvhodnější řešení této situace se jeví další úprava dikce citovaného ustanovení zákona legislativní cestou, a to jednoznačného zjednodušení prokazování splnění kvalifikace ve zjednodušeném podlimitním řízení, případně jeho úplné vypuštění. Zákonodárce, bohužel, této možnosti prozatím nevyužil, když v rámci „technické novely“ zákona, která byla nedávno schválena Vládou ČR, se změnou ust. § 62 odst. 3 zákona nepočítá. ●

Mgr. Filip Krumbholc
MT Legal s.r.o., advokátní kancelář

- [1] Zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“)
- [2] Dle § 25 zákona lze veškeré podlimitní veřejné zakázky na služby a dodávky a ty veřejné zakázky na stavební práce, jejichž předpokládaná hodnota nepřesáhne 10 mil. Kč bez DPH, zadávat ve zjednodušeném podlimitním řízení postupem dle § 38 zákona.
- [3] Srov. například rozhodnutí Úřadu č. j. VZ/S156/02 nebo č. j. VZ/S166/99, z něhož citujeme: „Doložení výpisů (od všech osob vykonávajících funkci statutárního orgánu) z Rejstříku trestů již v nabídce lze pokládat za splnění kvalifikačních předpokladů podle § 2b odst. 1 písm. d) zákona, jelikož výpis z Rejstříku trestů je dokladem vyšší právní síly než pouhé čestné prohlášení.“
- [4] Viz ust. § 127 a § 134 zákona.
- [5] Viz článek Mgr. Moniky Skálové z advokátní kanceláře Weinhold Legal, v.o.s., ze dne 17. 6. 2013, jehož nedostatky vyvolaly oprávněnou reakci v podobě článku Mgr. Martina Hanuše a JUDr. Jana Mayera, oba z České národní banky, ze dne 21. 6. 2013.
- [6] Výkladové stanovisko Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k prokazování kvalifikace ve zjednodušeném podlimitním řízení po 1. 4. 2012, které vznikalo za spolupráce s ministerstvem a které je uveřejněno na stránkách – k dispozici >>> <http://www.uoahs.cz/cs/verejne-zakazky/vykladova-stanoviska-a-metodiky.html>
- [7] Srov. ust. § 52 odst. 1 a ust. § 59 odst. 4 zákona.
- [8] Důvody uváděné ministerstvem ovšem nejsou obsaženy v důvodové zprávě k vládnímu návrhu zákona č. 55/2012 Sb., který výše citované ustanovení § 62 odst. 3 zákona neobsahoval. Jeho navrhované znění nalézáme až ve směrovém tisku PSP ČR č. 370/3 s informací, že jde o jeden z více návrhů obsažených v usnesení výboru pro veřejnou správu a regionální rozvoj č. 62 ze dne 13. října 2011 (bližší viz <http://www.psp.cz/sqw/historie.sqw?o=6&t=370>)
- [9] V případě doložení dílčích dokladů se však těmito zadavatel bude muset obsahově zabývat, jak již bylo uvedeno výše.
- [10] Tento problém může být o to závažnější, když stanovisko Úřadu výslovně uvádí, že pokud jde o obsah uvedeného čestného prohlášení v případě zjednodušeného podlimitního řízení, zákon ponechává na dodavateli, do jakých podrobností čestné prohlášení zpracuje (tedy zda např. u technických předpokladů bude bližší konkretizovat zakázky, které realizoval, či čestně prohlásí, že technické předpoklady tak, jak je zadavatel vymezil, splňuje). Nepravdivost čestného prohlášení, a tedy případné spáchání správního deliktu ve smyslu § 120a odst. 1 písm. a) zákona je ve světle stanoviska Úřadu stěžejně prokazatelné.

Studujte program **MBA** nebo **LL.M.** a přidejte se k úspěšným

sleva **18.150 Kč**
při podání přihlášky
do **21.10.2013**

- Benefitní karta zdarma
- 3 semestry (12-14 měsíců)
- 4 splátky školného
- Česky nebo slovensky
- Akreditace IES a IADL

Commercial Law

Finanční management podnikání

Řízení lidských zdrojů a personální management

Management obchodu

Public Law

Business Development (ENG)

Public Relations a Marketing

Management ve zdravotnictví

Leadership

Strategický management

Mezinárodní obchod a právo

Law Litigation Arbitrator

Mezinárodní obchod a právo

MBA pro pedagogy a ředitele škol

Pojišťovnictví

Mezinárodní vztahy a evropská studia

International Commercial Law (ENG)

Korporátní právo

ČERMÁK a spol.

advokátní a patentová kancelář
law and patent office

Advokátní a patentová kancelář Čermák a spol. patří k největším a nejuznávanějším v České republice. Poskytujeme komplexní právní služby podnikatelské sféře i jednotlivcům. Specializujeme se především na právo průmyslové, na problematiku ochrany duševního vlastnictví a na obchodní právo v nejširším slova smyslu.

Advokátní a patentová kancelář Čermák a spol. je velmi často vyhledávána domácí i zahraniční klientelou, čemuž každoročně odpovídá její umístění v prestižním přehledu The European Legal 500, průvodci světem advokátních kanceláří, který je široce respektován pro svou nezávislost a objektivitu. V oboru průmyslového práva a jiného duševního vlastnictví advokátní kancelář Čermák a spol. pravidelně zaujímá přední místa v oborech rozhodování sporů, obchodní právo a právo společností.

Společnost Čermák a spol. získala v letech 2010, 2011 a 2012 cenu „IP Law Firm of the Year“, udělovanou Managing Intellectual Property, pro Českou republiku a cenu „Právnícká firma roku 2010 a 2011 v oblasti duševního vlastnictví“ a „Právnícká firma roku 2011 v oblasti práva informačních technologií“ udělovanou společností EPRAVO.CZ, akciová společnost.

Advokátní kancelář Čermák a spol. poskytuje veškeré právní služby nejen v rámci České republiky, ale i na Slovensku a na evropské úrovni (zejména zastupování před Evropským patentovým úřadem a Úřadem pro harmonizaci ve vnitřním trhu). Většina klientů především v oblasti průmyslových práv využívá výhod vyplývajících ze zastupování jedinou kancelář v obou zemích. Centrální evidenci převzatých kauz vede pražská kancelář, která v takových případech obvykle zajišťuje i styk s klienty.

Své právní služby poskytujeme v českém, slovenském, anglickém, německém a francouzském jazyce.

Advokátní a patentová kancelář Čermák a spol. | Elišky Peškové 15 | 150 00 Praha 5 |
| tel.: +420 296 167 111 | fax: +420 224 946 724 | e-mail: intelprop@apk.cz |

www.cermakaspol.cz

asociace insolvenčních správců

- seznam insolvenčních správců
- centrální evidence prodejů
- garance odbornosti
- důvěryhodnost
- profesionalita

Nabytí vlastnického práva od nevlastníka v novém občanském zákoníku

Princip právní jistoty vyplývající z konceptu materiálně chápaného právního státu, který je zakotven v čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky, se v českém právním řádu projevuje celou řadou požadavků jak na tvorbu práva, tak i na jeho aplikaci.

Jedním z těchto projevů je nepochybně právě s odkazem na obecnější právní princip právní jistoty výkladové pravidlo spočívající v ochraně dobré víry jednajících osob. Princip ochrany dobré víry je jedním z vůdčích idejí soukromého práva a současně je jedním z limitů autonomie vůle účastníků soukromoprávních vztahů. Ochrana dobré víry jako právní hodnota přítom vychází z presumpce poctivosti účastníků soukromoprávních vztahů a při výkladu právních úkonů v soukromoprávním styku je tak tento princip nutno respektovat a vnímat ho z pozice korektivu obecně platného pro celé soukromé právo. V obecné rovině se přitom pojem dobrá víra chápe jako nezaviněná nevědomost o právních nedostatecích právního stavu.

V právních vztazích však dochází velmi často ke střetu zmíněného principu ochrany dobré víry a v kontrapozici stojícímu ústavně zaručenému právu vlastnickému. V tomto ohledu především výrazně vystupuje do popředí institut nabytí vlastnického práva od nevlastníka, který v zásadě upřednostňuje ochranu dobré víry nad právem vlastnickým. Právní praxe se v otázce vyvažování těchto dvou právních principů stojících ve vzájemné kontrapozici ne-

ustále vyvíjí. Účelem tohoto článku je základní pohled na institut nabytí vlastnického práva od nevlastníka zejména s ohledem na úpravu v novém občanském zákoníku.

Současná právní úprava

Současná právní úprava je postavena na odlišném přístupu v rámci občanského zákoníku a obchodního zákoníku. Zatímco občanský zákoník stojí téměř výhradně na zásadě, že nikdo nemůže na druhého převést více práv než má sám („Nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“)[1], tak na druhou stranu obchodní zákoník v ustanovení § 446 nabytí vlastnického práva od nevlastníka

v případě movitých věcí výslovně umožňuje[2]. Právní úprava nabytí vlastnického práva od nevlastníka je v obchodním zákoníku systematicky řazena u smlouvy kupní, nicméně obdobně se užije též u prodeje podniku dle ustanovení § 483 odst. 3 obchodního zákoníku, u smlouvy o dílo dle § 554 odst. 5 obchodního zákoníku, jakož i § 20 zákona o cenných papírech.

Nabytí vlastnického práva od nevlastníka ve vztahu k nemovitostem je oproti movitým věcem otázkou v právní praxi výrazně složitější. V případě odstoupení od smlouvy byla již tato otázka ve své podstatě vyřešena[3], kdy Nejvyšší soud přes výhrady přejal judikaturu

Ústavního soudu. Vztah mezi smluvními stranami se totiž v případě odstoupení od smlouvy může projevit zase pouze mezi smluvními stranami. Judikatura však šla v tomto ohledu ještě dál. V případě neplatnosti původní smlouvy o převodu nemovitosti v tuto chvíli totiž panuje názorový rozkol mezi vrcholnými soudními institucemi. Zatímco Ústavní soud zastává názor, že za určitých podmínek lze nabytí vlastnické právo k nemovitosti od nevlastníka[4], tak Nejvyšší soud je v zásadě názoru opačného[5]. Nicméně princip ochrany dobré víry v českém právním řádu má nepochybně své neochvěvné místo a v důsledku toho se domníváme, že nastavený názorový vývoj tak, jak ho v této chvíli prezentuje Ústavní soud, je výrazným posunem vpřed, který odráží potřeby současné společnosti k utužení právní jistoty účastníků soukromoprávních vztahů a snahy podnitit větší důvěru mezi smluvními subjekty. Tento závěr lze ovšem zaujmout pouze za předpokladu, že ze strany soudů budou v případě sporů skutkové okolnosti dobré víry nabyvatele skutečně zkoumány s náležitou pečlivostí a se zřetelem ke všem okolnostem střídě, jak ostatně vyplývá i z nálezů Ústavního soudu. V tomto ohledu lze vysledovat tendenční snahy o přísnější uplatňování zásady *vigilantibus iura scripta sunt*. Ačkoli vlastnické právo je základním ústavně zaručeným právem, jehož jakékoli omezení či potlačení vzbuzuje velké diskuse a v minulosti se neosvědčilo, přesto jsme toho názoru, že při důsledném respektování mantinelů nastavených při hodnocení dobré víry nabyvatele by mělo být nabytí vlastnického práva od nevlastníka v duchu nálezů Ústavního soudu i za současného právního stavu přípustné a k tomuto názoru se kloníme.

Úprava v novém občanském zákoníku

V rámci úpravy nového občanského zákoníku by mělo zejména dojít k odstranění dvojkoľejnosti nabývání vlastnictví od nevlastníka tak, jak je tomu v současné právní úpravě. Důvodová zpráva k novému občanskému zákoníku v této souvislosti uvádí, že tento institut se zavádí do celého soukromého práva v důsledku současného neodůvodněného nepoměru ochrany dobré víry při úplatném nabytí v podnikatelském a nepodnikatelském styku. Z hlediska čl. 11 Listiny základních práv a svobod se totiž nejvíce jako důvodné odchytil se od právního pravidla založeného § 446 obchodního zákoníku, nýbrž upravit je jako pravidlo obecného dosahu, které nečiní rozdíl mezi podnikatelem a spotřebitelem. V této souvislosti důvodová zpráva rovněž uvádí, že v případech odůvodněných veřejným zájmem a právy jiných osob nelze ochranou vlastnického práva odůvodnit prolomení ochrany dobré víry, sloužili-li tato ochrana veřejnému zájmu na bezpečném trž-

ním prostředí v souladu s naplňováním zásad otevřeného tržního hospodářství.

Nabytí vlastnického práva od neoprávněného u movitých věcí

Institut nabytí vlastnického práva od nevlastníka („neoprávněného“) nový občanský zákoník upravuje ve vztahu k věcem, které nejsou zapsány ve veřejném seznamu, v ustanovení § 1109 a násl. Nový občanský zákoník v těchto ustanoveních v zásadě pouze rozšiřuje pravidlo založené obchodním zákoníkem v jeho současně platném ustanovení § 446. Rozšířením možnosti nabytí vlastnického práva od neoprávněného dochází k posílení principu ochrany dobré víry v českém soukromém právu před ochranou vlastnického práva, což ovšem nutně neznamená výrazné oslabení vlastnického práva, právě s ohledem na náleží Ústavního soudu, který v ustanovení § 446 obchodního zákoníku překlenuje ochranu dobré víry na úkor ochrany práva vlastnického ústavně konformní interpretací plně odpovídající kautelám plynoucím z principu *proporcionalit*[6]. Nový občanský zákoník v tomto ohledu stanoví, že vlastník věci se stane ten, kdo získal věc, která není zapsána ve veřejném seznamu, a byl vzhledem ke všem okolnostem v dobré víře v oprávnění druhé strany vlastnické právo převést na základě řádného titulu, pokud k nabytí došlo

- ve veřejné dražbě,
- od podnikatele při jeho podnikatelské činnosti v rámci běžného obchodního styku,
- za úplatu od někoho, komu vlastník věc světil,
- od neoprávněného dědice, jemuž bylo nabytí dědictví potvrzeno,
- při obchodu s investičním nástrojem, cenným papírem nebo listinou vystavenými na doručitele, nebo
- při obchodu na komoditní burze.

Nicméně nový občanský zákoník stanoví vedle zkoumání dobré víry nabyvatele i další podmínky, které je třeba při zjišťování konkrétních okolností případu zkoumat, aby bylo možno konstatovat, že došlo k nabytí vlastnického práva novým nabyvatelem. V tomto ohledu totiž nepostačí pouhé prokázání dobré víry nabyvatele, ale v důsledku zvýrazněné ochrany vlastnického práva původního vlastníka bude třeba náležitě zkoumat původ převáděné věci. Pokud nový nabyvatel získá v dobré víře od podnikatele použitou movitou věc (tato úprava dopadá zejména na případy, kdy dochází k obchodům v autobazarech či zastavárnách, nebo když dojde k odcizení věci při krádeži nebo loupeži), tak v případě, kdy původní vlastník prokáže, že věc pozbyl ztrátou nebo že mu věc byla neoprávněně odňata a od ztráty nebo od-

nětí věci neuplynuly více než 3 roky, pak bude muset nový nabyvatel tuto věc původnímu vlastníku vydat bez ohledu na to, zda při získání takové věci byl v dobré víře.

I v jiných případech výše nepopsaných (důvodová zpráva v tomto ohledu uvádí např. nabytí vlastnického práva od podnikatele mimo běžný obchodní styk), kdy původní vlastník ke konkrétní movité věci prokáže, že věc pozbyl ztrátou, nebo v důsledku úmyslného trestného činu třetí osoby, bude muset takovou věc původnímu vlastníku vydat. V tomto ohledu lze tak vysledovat přísnější nahlížení na ochranu dobré víry jednajících osob a výraznější příklon k ochraně vlastnického práva původního vlastníka, který by v důsledku toho v zásadě neměl přijít o své vlastnické právo k věci v přímém rozporu s právem.

Nabytí vlastnického práva od neoprávněného u nemovitostí

V rámci nové právní úpravy dochází rovněž k posunu v otázce nabytí vlastnického práva od neoprávněného u nemovitostí zapisovaných do katastru nemovitostí. Nový občanský zákoník zejména zohledňuje kritiku Ústavního soudu ohledně neexistence institutů v českém právním řádu, které by umožňovaly naplnění zásady materiální publicity v údajích zapsaných v katastru nemovitostí[7]. V tomto ohledu zakotvuje pravidla, která by měla zajistit jednak soulad mezi zapsaným a skutečným stavem a současně by měla zajistit ochranu osob nabývajících vlastnické právo v dobré víře podle zapsaného stavu v katastru nemovitostí. Otázka materiální publicity je v tomto ohledu zvýrazněna výslovně zakotvenou zásadou, že neznalost zapsaných údajů ve veřejném seznamu nikoho neomlouvá. Taktéž výslovně uvedená zásada vychází zejména z teze, že není možné připustit, aby ten, kdo jednal v dobré víře v zápis ve veřejném seznamu, byl ve své důvěře v jejich zápis zklamán. Důvodová zpráva v tomto ohledu uvádí, že by měla být prosazována přednost zapsaného práva před právem nezapsaným. V tomto duchu se nese i zákonem stanovená vyvratitelná právní domněnka stanovená v ustanovení § 980 odst. 2 ohledně existence zapsaného práva a neexistence práva, které bylo z veřejného seznamu vymazáno. Zapsané právo má tak přednost před tím, které není z veřejného seznamu zjevné.

Zakotvení zásady materiální publicity ve vztahu k nabývání nemovitostí je zdůrazněno v ustanovení § 984 nového občanského zákoníku, které výslovně uvádí, že osobě, která nabyla věcné právo (tj. i právo vlastnické) za úplatu v dobré víře od osoby zapsané ve veřejném seznamu jako osoba oprávněná, svědčí zapsaný stav ve veřejném seznamu v její prospěch. Ve

Maršálek & Žíla, advokátní kancelář

Stará cesta 676, 755 01 Vsetín

Tel.: + 420 571 410 895

E-mail: sekretariat@marsalekzila.cz

www.marsalekzila.cz

NAŠE SLUŽBY

Sporná agenda se zaměřením na
vymáhání pohledávek

Insolvenční řízení

Rozhodčí řízení a soudní spory

Nemovitosti

Smluvní agenda

Obchodní právo a korporátní
právo

Veřejné zakázky

Přeměny společností

Pracovní právo

Stavební právo

MARŠÁLEK & ŽÍLA

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ • ATTORNEYS • ADVOKATEN

Advokátní kancelář **Maršálek & Žíla** je zaměřena na stabilní (paušální) zastupování podnikatelských subjektů. Klientům kanceláře se snažíme zabezpečit komfortní právní servis spočívající v aktivním jednání s jejich partnery, přípravou provozní dokumentace včetně nastavení systému dodavatelsko-odběratelských vztahů s cílem minimalizovat vznik sporů vyplývajících z nedostatečné kvality smluvní dokumentace, když tento systém řízení smluvních vztahů lze považovat za hlavní přínos stabilní spolupráce s našimi klienty. Samozřejmostí je aktivní jednání s dlužníky klienta a plné zabezpečení vymáhání pohledávek v nalézacím a exekučním řízení, včetně zastoupení v řízení insolvenčním.

advokátní kancelář

PRK Partners
je již 20 let symbolem
špičkové kvality
právních služeb
a osobního přístupu

PRK Partners je přední advokátní kancelář a nositelem ocenění „Nejlepší právnická firma roku 2012“ podle prestižního britského magazínu The Lawyer.

PRK Partners je partnerství desítek excelentních osobností z různých zemí, s různou profesní historií a osobními zkušenostmi. Spojením jejich know-how vzniká unikátní firemní prostředí, v němž nemusí klient volit kompromis mezi kvalitami.

PRK Partners poskytuje bezkonkurenční právní poradenství v souvislosti se změnami v soukromém právu. Náš tým je složen z autorů rekodifikace a předních odborníků v jednotlivých právních specializacích.

Spojujeme teorii s praxí.

Vydejte se na cestu s těmi, kteří ji vytyčili.

Bez kompromisů.

www.prkpartners.com

PRAHA | BRATISLAVA | BUDAPEŠŤ | OSTRAVA

vztahu k nemovitostem zapisovaným do katastru nemovitostí se přitom dobrá víra nabyvatele posuzuje ke dni podání návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí.

V rámci nové právní úpravy nelze odhlédnout rovněž od faktu, že princip ochrany dobré víry není bezbřehý a vlastníkům přiznává nová právní úprava dostatečný prostor pro ochranu jejich vlastnických práv, a to v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*. Ustanovení § 985 pamatuje zejména na případy, kdy po převodu nemovitosti dojde mezi smluvními stranami k odstoupení od smlouvy či smlouva, na jejímž základě došlo k zápisu práva do katastru nemovitostí, byla prohlášena za neplatnou. V tomto ohledu je totiž každá osoba, jejíž právo je v důsledku nesouladného zápisu v katastru nemovitostí a skutečného právního stavu takto dotčeno, oprávněna domáhat se odstranění tohoto nesouladu. Pokud oprávněná osoba své právo uplatní, pak se toto zapíše na žádost této osoby do katastru nemovitostí. Požádat o takovýto zápis je přitom pro osobu, která se odstranění nesouladu zápisu v katastru nemovitostí domáhá, více než žádoucí, neboť konečné rozhodnutí o věcném právu bude působit vůči každému pouze za předpokladu, že došlo k zápisu vlastnického práva třetí osoby teprve poté, co oprávněná osoba o zápis požádala. V opačném případě se totiž uplatní výše uvedená právní domněnka, že zapsaný stav v katastru nemovitostí svědčí ve prospěch nového nabyvatele a dojde tak k nabytí vlastnického práva bez ohledu na to, zda zápis v katastru nemovitostí byl, či nebyl v souladu se skutečným právním stavem. Lze tak více než doporučit, aby žádosti o zápis rozporovaných skutečností byly v takových případech podávány, a to proto, aby v zásadě došlo k omezení nežádoucích převodů na třetí osoby poté, co nastane rozhodná práv-

ní skutečnost, v důsledku které bylo dotčeno vlastnicko právo.

Nová právní úprava poskytuje současně silnější ochranu vlastnického práva tehdy, kdy dojde k zápisu práva do katastru nemovitostí bez právního důvodu ve prospěch jiného. Dané ustanovení v zásadě chrání vlastníky před protiprávními jednáními třetích osob a proti excesům katastrálních úřadů. V takovém případě se totiž lze domoci výmazu takového zápisu a lze žádat, aby se sporování zápisu do katastru nemovitostí poznamenalo. Do dvou měsíců od podání žádosti musí však žadatel doložit, že došlo k uplatnění jeho práva u soudu, jinak bude daný zápis o sporování zápisu vymazán. Žádost o poznamenání spornosti zápisu má přitom dalekosáhlé důsledky, a to z toho důvodu, že požádal-li žadatel o poznamenání spornosti zápisu do jednoho měsíce ode dne, kdy se o ne důvodném zápisu dozvěděl, působí jeho právo vůči každému, komu popírání zápisu svědčí nebo kdo na jeho základě dosáhl dalšího zápisu. Po uplynutí této lhůty však působí právo původního vlastníka jen vůči tomu, kdo dosáhl zápisu, aniž byl v dobré víře, tj. kdo věděl či musel vědět, že vlastnické právo k nemovitostem nelze převést. V případě, že nebude původní vlastník o zápisu cizího práva řádně vyrozuměn, pak postačí podat žádost o poznamenání spornosti zápisu do katastru nemovitostí do 3 let ode dne, kdy byl popíraný zápis proveden.

Závěr

Posílení principu ochrany dobré víry v českém soukromém právu je logickým vyústěním snah o posílení právní jistoty a ochrany nabytých práv v souladu s ústavněprávními principy, kdy je kladen velký důraz na princip

proporcionality v komparaci s ochranou vlastnického práva. Především lze vysledovat tendence k větší míře ochrany dobré víry v novém občanském zákoníku, který by v tomto ohledu měl zejména sjednocovat princip ochrany dobré víry nabyvatele při nabytí vlastnického práva od neoprávněného v rámci celého soukromého práva. Současně při naplnění podmínek přísného nahlížení na dobrou víru účastníků soukromoprávního vztahu rovněž umožňuje nabytí vlastnického práva od neoprávněného i ve vztahu k nemovitostem zapisovaným do katastru nemovitostí. Nová právní úprava tak v zásadě řeší dosud ne zcela jednoznačně judikaturou vyřešenou otázku, zda je možno nabytí vlastnické právo k nemovitostem od neoprávněného (nevlastníka). Od účinnosti nového občanského zákoníku již bude přímo upraven princip ochrany dobré víry v návaznosti na zásadu materiální publicity zápisu v katastru nemovitostí, kdy osobám jednajícím v důvěře v tento zápis, je přiznávána větší míra ochrany. V tomto ohledu lze sice vysledovat zvýšenou ochranu dobré víry účastníků soukromoprávních vztahů, nicméně současně lze vysledovat i posílení právní pozice vlastníků v duchu čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Vlastníci budou mít dostatek právních prostředků na to, aby v duchu zásady *vigilantibus iura scripta sunt* chránili své, ústavním pořádkem zaručené, právo vlastnit majetek. ●

Mgr. Petr Švadlena, advokát
Mgr. Lukáš Eppich, advokátní koncipient
Advokátní kancelář Perthen, Perthenová, Švadlena a partneři s.r.o.

Poznámky

- [1] Její prolomení lze v rámci občanského zákoníku vysledovat v ustanovení § 486, který chrání dobrou víru třetích osob, které nabyly majetek od nevlastníka, resp. od neoprávněného dědice. Určité prolomení lze vysledovat i v ustanovení § 161 odst. 1 občanského zákoníku v případě zástavy cizí movité věci, nicméně zde se nejedná o nabytí vlastnického práva.
- [2] Ústavní soud neshledal při posuzování ustanovení § 446 obchodního zákoníku rozpor daného ustanovení s ústavním pořádkem a zachoval dvojkoľejnost nabytí vlastnického práva od nevlastníka a zdůraznil důležitost principu ochrany dobré víry v obchodněprávních vztazích. Současně konstatoval, že je nutno velmi přísně nahlížet na otázku dobré víry s ohledem na to, aby de facto nedocházelo k legalizaci možné protiprávní činnosti a zcela správně vyvodil,

- že „důkazní břemeno týkající se dobré víry kupujícího nese v těchto případech vždy on sám (Viz náleží Ústavního soudu ze dne 26. 8. 2003, sp. zn. I. ÚS 437/02 a náleží Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 75/04).
- [3] „Vlastnické právo dalších nabyvatelů, pokud své vlastnické právo nabyli v dobré víře, než došlo k odstoupení od smlouvy, požívá ochrany v souladu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod a s ústavními principy právní jistoty a ochrany nabytých práv vyvěrajícími z pojmu demokratického právního státu ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy, a nezaniká“ (náleží Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2007 sp. zn. Pl. ÚS 78/06).
- [4] „Osoby, jimž dobrá víra svědčí, nenesou žádný díl odpovědnosti za neplatnost smlouvy uzavřené mezi právními předchůdci. Osobě, která učinila určitý právní úkon s důvěrou v určitý, jí druhou stranou prezentovaný

- skutkový stav, navíc potvrzený údaji z veřejné, státem vedené evidence, musí být v materiálním právním státě poskytována ochrana“ (viz náleží Ústavního soudu ze dne 2. 10. 2012, sp. zn. I. ÚS 3314/11 či náleží ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. II. ÚS 165/11).
- [5] „Při absolutní neplatnosti smlouvy o převodu vlastnictví k nemovitostem se princip nabytí vlastnického práva v dobré víře neuplatní“ (viz např. rozsudek ze dne 26. 9. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1587/2011). Pouze v rámci rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2367/2012 se v důsledku vázanosti předchozím názorem Ústavního soudu od své dosavadní judikatury Nejvyšší soud odchýlil.
- [6] Viz náleží Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2006 sp. zn. Pl. ÚS 75/04.
- [7] Např. náleží Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2001 sp. zn. II. ÚS 77/2000.

Konec bytových náhrad

Od roku 2014 se snad konečně uleví majitelům nemovitostí s ohledem na komplikované zajišťování bytových náhrad u současných nájemních vztahů. Nový občanský zákoník bytové náhrady neupravuje a navíc se ustanovení tohoto předpisu užijí i na stávající nájemní smlouvy.

Současná právní úprava občanského zákoníku obsahuje ve svém ustanovení § 712 problematiku týkající se bytových náhrad. Stanoví zde, za jakých podmínek vzniká toto právo a také jejich druhy. S tímto ustanovením však vznikají v praxi mnohé problémy, neboť často zatěžují nepřiměřeně pronajímatele, aby zajistil odpovídající bytovou náhradu, kterou je podle tohoto ustanovení povinen obstarat. Pojďme si společně některá úskalí současné právní úpravy přiblížit.

Právo nájemce na bytovou náhradu je zásadně spjato s výpovědí z nájmu bytu ze strany pronajímatele. K tomu může dojít buď s přivolením soudu (§ 711a), nebo bez jeho přivolení (§ 711), avšak vždy musí pronajímatel svou výpověď odůvodnit některým ze zákonných důvodů. Z hlediska druhů bytových náhrad je poté určující, který zákonný důvod výpovědi byl pronajímatelem použit. Jestliže tak dojde k výpovědi s přivolením soudu, pak platí, že nájemce má nárok zásadně na rovnocenný byt, tzv. přiměřený náhradní byt.[1] Ve zvláštních případech to může být i byt o menší podlahové ploše.

Naopak, pouze přístřeší náleží nájemci v případě, že dostane od pronajímatele výpověď podle

§ 711, tedy proto, že buď porušuje závažným způsobem dobré mravy, neplní své povinnosti vyplývající z nájmu bytu nebo pro některý jiný důvod, kdy není vhodné, aby byl nájem dále zachován.

Nájemce má samozřejmě možnost obrany proti takové výpovědi. Pronajímatel tak má zákonnou povinnost informovat nájemce ve výpovědi o tom, že se může v případě nesouhlasu obrátit na soud. Pronajímatel je tak bičován formalismem na několika frontách.

Nejen, že prokázat některý výpovědní důvod je velice obtížné, ne-li nemožné (např. hrubé porušení dobrých mravů), ale taktéž je nucen striktně dodržet náležitosti výpovědi pod sankcí absolutní neplatnosti.[2] Nájemce tak často využije této obrany, čímž se celý proces výpovědi na dlouhou dobu pozdrží. Připomeňme, že ani postup soudů se nezdá být příliš příznivý pro pronajímatele a většina těchto řízení je ovládnuta rovněž striktními pravidly. Když už nakonec prokáže pronajímatel po různých peripetiích oprávněnost takové výpovědi, je ještě zatížen povinností zajistit nájemci alespoň přístřeší[3].

Nový občanský zákoník se touto cestou nevdává a zlepšuje tak postavení pronajímatele v nájemním vztahu, což je jistě krok vpřed. Osobně si nemyslím, že například nedostatečná specifikace bytové náhrady ve výpovědi pronajímatele je bez dalšího důvodem její absolutní neplatnosti. Ochrana nájemníka je jistě legitimní důvod, na druhou stranu se mi taková sankce nezdá propořičná vzhledem k zásadě, že neznalost zákona neomlouvá.

Vzhledem k tomu, že nový občanský zákoník, jak se již dlouho proklamuje, posiluje autonomii stran, jeví se mi toto řešení jako adekvátní, neboť požadavky na bytové náhrady často znevýhodňovaly pronajímatele. Koneckonců oprávněná je v souladu se základními lidskými právy, aby pronajímatel čekal, než proběhne např. dvouleté řízení o neplatnosti výpovědi nájmu bytu, poté hledal bytovou náhradu a pak absolvoval exekuční řízení rok a půl a nikdo mu mezitím neplatil? ●

JUDr. Jakub Dohnal, Ph.D., advokát
Ondřej Reiser, PF UP Olomouc, paralegal
Advokátní kancelář JUDr. Jakuba Dohnala,
Ph.D.

JUDr. JAKUB DOHNAL, Ph.D.

Poznámky

- [1] Přiměřeným náhradním bytem bude byt ve stejné obci, o stejné výměře, se stejným vybavením, počtem místností. Soud však vezme v potaz i polohu bytu, věcné a sociální prostředí, jeho dopravní dostupnost, infrastrukturu a okolnosti, jež mohou mít vliv na životní styl uživatelů bytu.
- [2] Např. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 8. 2008, sp. zn. 26 Cdo 1720/2008.
- [3] Ačkoli přístřeší není doktrinárně považováno za bytovou náhradu.

pevné základy vysoké cíle

- Bankovníctví a finance
- Insolvence a finanční restrukturalizace
- Fúze a akvizice
- Korporátní právo
- Nemovitosti
- Soudní spory

dynamický vztah s klientem

osobní a aktivní přístup

efektivní řešení

DUNOVSKÁ & PARTNEŘI s.r.o.
Palác Archa, Na Poříčí 1046/24
110 00 Praha 1

Tel.: +420 221 774 000
Fax: +420 221 774 555

office@dunovska.cz
www.dunovska.cz

PROSTORNÉ BYTY SOUKROMÝ PARK DOSTUPNOST

- ATRAKTIVNÍ BYTY S TERASOU
v centru města
- UNIKÁTNÍ SOUKROMÝ PARK
plný zeleně s dětskými hřišti
- RECEPCE, OSTRAHA, PARKING
pro Vaše pohodlí a bezpečí

ZBÝVÁ
108
BYTŮ

PRODÁNO
439
BYTŮ

CENTRAL

CENTRAL PARK PRAHA

www.centralparkpraha.com

Ke smlouvě o dílo podle nového občanského zákoníku

Smlouva o dílo je v novém občanském zákoníku č. 89/2012 Sb. (dále také jen „NOZ“) upravena v § 2586 až 2635. Je přitom zřejmé, že NOZ v zásadě přejímá dosavadní právní úpravu obsaženou v obchodním zákoníku[1] a nikoliv zákoníku občanském.[2]

Smlouva o dílo je uzavírána mezi objednatelem, který dílo zadává (objednává) a zhotovitelem, který dílo provádí (zhotovuje). Aby šlo o smlouvu o dílo, musí smlouva obsahovat povinnost zhotovitele provést na svůj náklad a na své nebezpečí dílo a objednatel se musí zavázat, že dílo převezme a zaplatí cenu díla. Dalšími klíčovými otázkami jsou dokončení díla včetně jeho předání a otázka vad díla.

Dílo

Předně je třeba připomenout, že dílem se rozumí určitá činnost, nikoliv až výsledek této činnosti. Výsledek činnosti se označuje jako předmět díla. V souladu s tímto východiskem je v § 2587 NOZ dílo definováno jako zhotovení (tedy činnost) určité věci, údržba, oprava nebo úprava věci nebo činnost s jiným výsledkem. Dílem je vždy též zhotovení, údržba, oprava nebo úprava stavby nebo její části.

Rozdíl mezi smlouvou o dílo a kupní smlouvou

Zejména v obchodních vztazích bude běžné, že předmětem smlouvy bude movitá věc (zboží), která má být teprve vyrobena. Bude-li předmětem taková dosud neexistující věc, půjde o kupní smlouvu, ledaže se odběratel zavázal dodat dodavateli podstatnou část toho, co je třeba k vyrobení věci. Jinak půjde o smlouvu o dílo (viz § 2086 odst. 1 NOZ). Stejně tak půjde o smlouvu o dílo v případě, že převážná část plnění dodavatele spočívá ve výkonu činnosti

(§ 2086 odst. 2 NOZ). Naopak smlouva o dodání spotřebního zboží, které je nutno sestavit nebo vytvořit, bude vždy kupní smlouvou (§ 2085 odst. 1 NOZ).

Dílo musí být určité

Ustanovení § 2586 odst. 1 NOZ sice nepřejímá dikci § 536 odst. 1 obchodního zákoníku v tom směru, že dílo musí být „určité“, tento požadavek však lze dovodit z ostatních ustanovení nové právní úpravy.

V tomto ohledu je třeba připomenout, že dle § 553 odst. 1 NOZ se na právní jednání (kterým je i smlouva o dílo) klade požadavek určitosti (to ovšem pod sankcí zdánlivosti právního jednání a nikoliv jeho absolutní neplatnosti), nicméně právní úprava smlouvy o dílo umožňuje uzavřít smlouvu o dílo i neurčitě – to pokud jde např. o cenu díla (srov. § 2586 odst. 2 NOZ). Pokud jde ovšem o vymezení díla, absenteje právní úprava, která by případnou neurčitost vymezení díla překlenula.

Cena díla

Cenu díla lze sjednat benevolentněji – nejen pevnou částkou, ale též stanovením způsobu jejího výpočtu, anebo odhadem. Cenu díla dokonce není nezbytně nutné sjednat vůbec, pokud smluvní strany projeví vůli smlouvu o dílo uzavřít bez určení ceny díla – pak se platí cena odpovídající ceně placené za totéž nebo srovnatelné dílo v době uzavření smlouvy o dílo a za obdobných podmínek (§ 2586 odst. 2 NOZ).

Určení ceny podle rozpočtu

Cena díla může být stanovena též odkazem na rozpočet. Rozlišuje se rozpočet závazný a rozpočet úplný. Pokud je rozpočet úplný, nemůže zhotovitel jednostranně do rozpočtu zahrnout vícepráce (tedy zařazovat nové položky do rozpočtu, které nebyly dohodnuty). Pokud je rozpočet závazný, nemůže zhotovitel navyšovat cenu jednotlivých položek zahrnutých v rozpočtu bez dohody s objednatelem (§ 2621 odst. 2 a § 2622 odst. 1 NOZ).

Provedení díla

Jak je uvedeno výše, smlouvou o dílo se zhotovitel musí zavázat k provedení díla. Podle § 2604 NOZ je dílo provedeno, pokud je dokončeno a předáno.

Dílo je dokončeno, pokud je objednateli předvedena způsobilost předmětu díla sloužit svému účelu (§ 2605 odst. 1 NOZ). Po dokončení díla (jeho předvedení) musí následovat předání předmětu díla objednateli a tedy jeho převzetí objednatelem (§ 2605 odst. 1 NOZ). Teprve tímto okamžikem je splněna povinnost zhotovitele dílo provést dle § 2586 odst. 1 NOZ.

Vady díla

Dílo má vadu, pokud dílo neodpovídá smlouvě (§ 2615 odst. 1 NOZ). Pokud je dílo vadné a přitom bylo provedeno (tedy dokončeno a předáno), povinnost zhotovitele dílo provést sice zaniká (protože je splněna, viz výše), ale zhotoviteli vznikají povinnosti nové, a to povinnosti z vadného plnění (§ 2617 NOZ, srov. k tomu i § 1914 odst. 2 NOZ).

Práva objednatele z vadného plnění zhotovitele se řídí právní úpravou kupní smlouvy (§ 2615 odst. 2 NOZ) s odchylkami stanovenými speciálně pro smlouvu o dílo.

Vady zjevné a vady skryté

Je tak třeba stanovit, zda jde o vady zjevné. U zjevných vad nelze práva z vadného plnění uplatnit, pokud objednatel převzal dílo bez výhrad a pokud zhotovitel namítne, že práva z vadného plnění nebyla uplatněna včas (§ 2605 NOZ). Co znamená „včas“, stanoví § 2618 NOZ.

Pokud jde naopak o vadu skrytou, lze právo z vadného plnění uplatnit za podmínek dle § 2618 NOZ, tzn. bez zbytečného odkladu poté, kdy objednatel vadu zjistil nebo při náležité pozornosti zjistit měl – nejpozději však do dvou let od předání díla.

Okamžik vzniku vady

Dále je třeba rozlišovat, kdy vada existovala – zda již při předání díla, anebo později. Pokud vznikla později, má objednatel práva z vadného plnění pouze tehdy, pokud vadu způsobil zhotovitel porušením své povinnosti. Pokud tedy vada vznikla později je důsledkem např. běžného opotřebení, objednateli žádná práva z vadného plnění samozřejmě nemohou vzniknout.

Podstatné a nepodstatné porušení smlouvy

Provedení vadného díla je porušením smlouvy o dílo (viz i § 2615 odst. 1 NOZ). Z hlediska práv z vadného plnění je podstatné, zda je porušení smlouvy o dílo podstatné, anebo nepodstatné.

Nová právní úprava v § 2002 odst. 1 věta druhá NOZ v zásadě převzala dosavadní definici podstatného porušení povinnosti dosud obsaženou v § 345 odst. 2 obchodního zákoníku. Podstatným porušením smlouvy je tedy takové porušení smlouvy, které by, pokud by o něm strana smlouvu neporušující věděla předem, vedlo stranu neporušující smlouvu k tomu, že by smlouvu vůbec neuzavřela.^[3]

Vada odstranitelná a vada neodstranitelná

Rozdíl mezi vadou odstranitelnou a vadou neodstranitelnou je jistě zřejmý. Pokud je vada vadou neodstranitelnou, dojde samozřejmě k omezení možností objednatele, pokud jde o volbu konkrétního práva z vadného plnění.

Postup objednatele při vadném plnění ze strany zhotovitele

Objednatel musí vadu zjistit (při převzetí předmětu díla nebo později po jeho převzetí), dále ji musí včas oznámit u zhotovitele a dále si musí zvolit konkrétní právo z vadného plnění, které uplatňuje; to vše musí učinit „včas“. Pokud tak neučiní, oslabuje se jeho právní pozice vůči zhotoviteli, a to v krajním případě do té míry, že žádná práva z vadného plnění nebude moci úspěšně uplatnit.

Pokud má předmět díla zjevnou vadu již při převzetí, měl by ji zhotovitel zjistit již při prohlídce předmětu díla při jeho převzetí (§ 2605 NOZ), po převzetí předmětu díla musí objednatel vadu zjistit v okamžiku daném „náležitou pozorností“ (§ 2618 NOZ).

Vadu je třeba oznámit zhotoviteli bez zbytečného odkladu, jakmile ji objednatel zjistil, resp. při náležité pozornosti zjistit měl, nejpozději však do dvou let od předání díla (opět viz § 2618 NOZ).

Volbu konkrétního práva z vadného plnění pak musí objednatel provést a zhotoviteli oznámit již při oznámení vady, nebo bez zbytečného odkladu po oznámení vady (§ 2106 odst. 2 a § 2615 odst. 2 NOZ).

Práva z vadného plnění

Práva z vadného plnění se pak liší v závislosti na tom, o jakou vadu jde (zda zjevnou, skrytou, existující již při převzetí díla, vadu zakládající podstatné, anebo nepodstatné porušení smlouvy), jak jsou popsány výše. Dále se práva z vadného plnění liší zejména podle toho, zda objednatel při jejich uplatnění postupoval řádně (resp. zejména včas).

Při podstatném porušení smlouvy má objednatel dána na výběr tato práva z vadného plnění: odstranění vad provedením náhradního díla (ledaže předmět díla nelze vzhledem k jeho povaze vrátit nebo předat zhotoviteli – viz § 2615 odst. 2 NOZ), odstranění vad díla opravou předmětu díla, přiměřená sleva z ceny díla, odstoupení od smlouvy o dílo.

Pokud pak objednatel včas vadu díla neoznámí, nemůže od smlouvy o dílo odstoupit (§ 2111 a § 2615 odst. 2 NOZ).

Pokud je vadné plnění jen nepodstatným porušením smlouvy o dílo, nebo pokud objednatel volbu práva z vadného plnění neprovede včas, má objednatel právo jen na odstranění vad, anebo na přiměřenou slevu z ceny díla.

Žádné právo z vadného plnění nebude objednateli ze strany soudu přiznáno, pokud zhotovitel důvodně namítne, že právo z vadného plnění bylo uplatněno opožděně (§ 2618 NOZ).

Závěr

Jak bylo zmíněno již v úvodu a jak vyplývá i z výše uvedených pasáží tohoto článku, nová úprava smlouvy o dílo do značné míry převzala řešení současného obchodního zákoníku. V důsledku této skutečnosti by měla být do značné míry použitelná judikatura ke stávajícímu obchodnímu zákoníku, která napomůže při výkladu nové právní úpravy. Nový občanský zákoník pak rozhodně přinese zjednodušení spočívající v tom, že bude odstraněna dvojí úprava smlouvy o dílo, když dnes je smlouva o dílo upravena jednak ve stávajícím občanském zákoníku, jednak v obchodním zákoníku. ●

**Mgr. Ondřej Richter, advokát
TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
advokátní kancelář, s. r. o.**

TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ
www.iustitia.cz

Poznámky

- [1] Zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.
- [2] Zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.
- [3] Přesná citace § 2002 odst. 1 věta druhá NOZ zní: „Podstatné je takové porušení povinnosti, o němž strana porušující smlouvu již při uzavření smlouvy věděla nebo musela vědět, že by druhá strana smlouvu neuzavřela, pokud by toto porušení předviděla; v ostatních případech se má za to, že porušení podstatné není.“

Odborná konference

PRÁVO VE VEŘEJNÉ SPRÁVĚ

22. - 23. října 2013

Hotel Černigov, Hradec Králové

...pořádá druhý ročník konference, která tematicky navazuje na odborný kongres Právní prostor a která je určena pro zástupce z řad státní správy a samosprávy.

Záštitu převzali:

Ministerstvo spravedlnosti
Ministerstvo pro místní rozvoj
Sdružení místních samospráv ČR

Hlavní témata konference:

Nový občanský zákoník
a jeho dopad na veřejnou správu

Přednášející:

Mgr. František Korbek, Ph.D.
Mgr. Jan Sixta
JUDr. Tomáš Lichovník
JUDr. Daniela Šustrová
JUDr. Tomáš Sokol
JUDr. Tomáš Potěšil, Ph.D.
JUDr. Radim Boháč, Ph.D.
Mgr. Robert Pergl
Doc. JUDr. Petr Hůrka

Registrace a informace o kongresu na www.pvvs.cz

Organizátor:

Hlavní partner:

Odborní partneři:

Mediální partneři:

Aktuální stav právní úpravy řízení o vyslovení přípustnosti převzetí nebo držení v ústavu zdravotnické péče

Řízení o vyslovení přípustnosti převzetí nebo držení v ústavu zdravotní péče představuje podstatný zásah do práva na svobodu člověka, a proto je důležité upozornit na novelu č. 404/2012 Sb., která do zákona č. 99/1963 Sb. občanský soudní řád (dále jen „OSŘ“) s účinností od 1. ledna 2013 přinesla několik podstatných změn a zpřesnění.

Cílem zákonodárce bylo minimalizovat rizika porušování práva na svobodu a osobní bezpečnost nedobrovolnou hospitalizací a zavést co nejefektivnější a účinnou možnost hospitalizace v případech bezprostředního ohrožení života osob. Z toho důvodu došlo k posílení práv hospitalizovaných osob a zavedení nového zjednodušeného řízení.

Posílení práv hospitalizovaných osob lze nalézt v ustanovení § 191b odst. 1 OSŘ, kde byla nově doplněna možnost umístěného nebo jeho zákonného zástupce podat návrh na zahájení řízení v případě, kdy je ústav vykonávající zdravotnickou péči nečinný tzn., nesplní zákonem uloženou povinnost oznámit převzetí osoby podle ustanovení § 191a OSŘ.

Dále je umístěnému poskytnuta možnost, aby ve lhůtě do dvou týdnů od doby, kdy mu bylo usnesení o zastavení řízení doručeno, prohlásil, že na projednání věci trvá. Tímto ustanovením byla posílena možnost umístěného účinně se domáhat náhrady škody a nemajetkové újmy za případné porušení jeho práv v průběhu řízení.

Lhůta pro rozhodnutí soudu, kdy došlo k omezení podle ustanovení § 191a OSŘ, zůstává sedmidenní, avšak nově musí soud zkoumat nejen, zda došlo k převzetí ze zákonných důvodů, ale i zda tyto důvody trvají. V případě, že soud shledá, že k převzetí nedošlo ze zákonných důvodů, či tyto důvody již netrvají, nařídí propuštění z ústavu. Toto usnesení pak musí být doručeno do 24 hodin od jeho vydání umístěnému, pokud to jeho zdravotní stav dovoluje, jeho zástupci nebo opatrovníkovi a ústavu. Ústav, po doručení usnesení, je pak povinen umístěného neprodleně propustit.

Proti shora uvedenému usnesení lze podat odvolání, které nemá odkladný účinek. Novela z důvodu zrychlení řízení ukládá jednak soudu prvního stupně povinnost, aby bez zbytečného odkladu poté, co mu bylo odvolání doručeno, předložil spis odvolacímu soudu, a jednak stanovuje odvolacímu soudu lhůtu pro rozhodnutí, a to v délce 1 měsíce od předložení spisu.

Novela dále zavádí v ustanovení § 191h OSŘ nové řízení pro případy, kdy je do ústavu převzata osoba, jejíž zdravotní stav vyžaduje poskytnutí neodkladné péče a která vzhledem ke svému zdravotnímu stavu není schopna činit právní úkony. Tento stav nesmí být způsoben duševní poruchou. „V praxi půjde především o případy, kdy jsou osoby přijaty na jednotku intenzivní péče nebo na anesteziologicko-resuscitační oddělení.“[1] Soud musí do sedmi dnů ode dne, kdy došlo k převzetí rozhodnout, zda s tímto převzetím souhlasí. Opravné prostředky nejsou proti tomuto usnesení přípustné. Ústavu je v ustanovení § 191h odst. 4 OSŘ

uložena povinnost oznámit soudu do 24 hodin takovou změnu zdravotního stavu umístěného, která odůvodňuje zahájení řízení podle ustanovení § 191b odst. 1 OSŘ.

Závěrem je nutné upozornit, že v současnosti projednává Parlament České republiky vládní návrh zákona o zvláštních řízeních soudních, který vyčleňuje nesporná řízení z OSŘ do samostatného zákona. Navrhovaná právní úprava se zásadním způsobem neliší od novelizované úpravy OSŘ účinné od 1. ledna 2013, která přinesla shora uvedená posílení práv hospitalizovaných osob a nového zjednodušeného řízení. ●

**Mgr. Michal Škudrna, advokátní koncipient
Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa
a partneři, s.r.o.**

Poznámky

[1] Důvodová zpráva k zákonu č. 404/2012 Sb., změna občanského soudního řádu, k bodu 31 (§191h) odst. 2

Dosáhněte lehce svého cíle. S námi.

ERHARTOVÁ VÍTEK
advokátní kancelář law offices

▣ ▣ ▣ HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI

ADVOKÁTI | ATTORNEYS | RECHTSANWÄLTE

Advokátní kancelář **HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI** patří mezi renomované kanceláře zaměřené na komplexní právní a poradenské služby pro soukromý i veřejný sektor. Kancelář je členem **mezinárodní sítě** právních kanceláří **International Alliance of Law Firms** zaměřených na komplexní poradenství v obchodním právu. Poskytujeme **multidisciplinární služby** v rámci úzké spolupráce s významnými mezinárodními auditory daňovými poradci zejména v rámci fúzí, akvizic, restrukturalizací, služeb projektového poradenství a řízení, veřejných zakázek a PPP projektů, projektů v oblasti výzkumu, vývoje a inovací, zpracování analýz, metodik a legislativních prací.

V rámci 5. ročníku soutěže Právnícká firma roku byla advokátní kancelář **HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI** vyhlášena za rok 2012 **vítězem** kategorie **právo duševního vlastnictví** a doporučenou kancelář pro **pracovní právo** a **veřejné zakázky**. Mezi **hlavní nabízené služby kanceláře** patří:

Veřejný sektor:

- Veřejné zakázky
- Veřejná podpora
- PPP projekty
- Projekty financované z EU fondů
- Výzkum, vývoj a inovace
- Plánování a financování sociálních služeb
- Analýzy, metodiky, studie proveditelnosti, legislativní podpora

Soukromý sektor:

- Obchodní právo
- Fúze, due diligence, reorganizace
- Ochrana duševního vlastnictví
- Pracovní právo
- Nemovitosti a stavební právo
- Retail / Ochrana spotřebitele
- Řešení tuzemských a mezinárodních sporů, činnost rozhodců, zastoupení v rozhodčím a soudním řízení

HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI

Palác Anděl
Radlická 1c/3185
150 00 Praha 5

Tel: (+420) 296 325 235
Fax: (+420) 296 325 240
recepce@holec-advokati.cz

Novela zákona o pohonných hmotách

Předmětem tohoto článku je poskytnutí informace o aktuálním dění v oblasti legislativy upravující podnikání s pohonnými hmotami, zvláště pak s ohledem na zpřísnění podmínek pro vstup na trh s pohonnými hmotami.

V návaznosti na v minulosti opakované daňové úniky při obchodování s pohonnými hmotami předložila skupina poslanců Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky návrh změny zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách, ve znění pozdějších předpisů a související změny zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Novela zákona o pohonných hmotách“). Novela zákona o pohonných hmotách již byla schválena Poslaneckou sněmovnou ve znění schválených pozměňovacích návrhů i Senátem, který novelu zákona přijal ve znění schváleném

Poslaneckou sněmovnou. Nyní novela zákona o pohonných hmotách čeká na podpis prezidenta republiky.

Novela zákona o pohonných hmotách může zásadním způsobem změnit fungování trhu s pohonnými hmotami v České republice, když klade nové a zároveň přísnější požadavky na distributory pohonných hmot.

Podle novely zákona o pohonných hmotách bude možné provozovat distribuci pohonných hmot pouze na základě koncesované živnosti „Výroba a zpracování paliv a maziv a distribuce pohonných hmot“ a za současného splnění podmínky registrace u celního úřadu. Tyto povinnosti se pak budou vztahovat i na distributory pohonných hmot, kteří již na trhu působí za splnění dosavadních podmínek.

Pro získání živnostenského oprávnění, resp. k provozování shora uvedené koncesované živnosti je pak nezbytné získat souhlasné stanovisko celního úřadu, přičemž souhlasné stanovisko může celní úřad vydat, jen pokud je splněna podmínka spolehlivosti žadatele o živnostenské oprávnění k distribuci pohonných hmot. Za spolehlivou osobu pak novela zákona o pohonných hmotách považuje osobu, která je bezúhonná a v posledních třech letech neporušila závažným způsobem daňové nebo celní předpisy nebo přímo zákon o pohonných hmotách. Podmínky spolehlivosti pak musí splňovat jak žadatel, který je fyzickou osobou, tak i členové statutárního orgánu žadatele právnické společnosti a odpovědný zástupce žadatele.

Po získání povolení k provozování shora uvedené koncesované živnosti jsou distributoři před započítáním faktické činnosti povinni se zaregistrovat u celního úřadu, přičemž novela zákona o pohonných hmotách stanoví pro rozhodnutí o registraci oproti stávající úpravě nové podmínky. Celní úřad zaregistruje jen toho držitele živnostenského oprávnění, který je bezdlužný, nemá vysloven zákaz činnosti znemožňující výkon jeho činnosti, není v likvidaci nebo v úpadku, a složí kauci. Právě složení kauce, resp. její výše, vzbudila při přípravách novely zákona o pohonných hmotách největší rozruch a z mnoha stran zaznívaly názory, že výše požadované kauce by měla být snížena^[1]. Nakonec však i Senátem byla schválena původně navržená výše kauce 20 000 000 Kč.

Novela zákona o pohonných hmotách tak stanoví, že distributoři pohonných hmot budou skládat kauci ve výši 20 000 000 Kč, a to složením částky na zvláštní účet celního úřadu nebo formou bankovní záruky akceptované celním úřadem. Složená kauce pak může být

po zrušení či zániku registrace využita k úhradě daňového nedoplatku evidovaného za distributorem pohonných hmot, přičemž ze znění novely zákona o pohonných hmotách vyplývá, že nemusí jít pouze o nedoplatky vzniklé v souvislosti s distribucí pohonných hmot, ale i o nedoplatky jiných daní.

Údaje o distributorech pohonných hmot budou i nadále zveřejňovány způsobem umožňujícím dálkový přístup v registru distributorů pohonných hmot, přičemž novela zákona o pohonných hmotách rozšiřuje okruh údajů, které budou zveřejňovány. Nově tak bude registr obsahovat také informaci o dni zrušení nebo zániku registrace a údaj o tom, zda registrace byla zrušena na návrh či z moci úřední, nebo zda zanikla ze zákonem předpokládaných důvodů.

Jak je již uvedeno výše, podmínky stanovené novelou zákona o pohonných hmotách budou muset splnit i stávající distributoři pohonných hmot. Ke splnění podmínek stanoví novela zákona o pohonných hmotách distributorům lhůtu jednoho měsíce od vstupu novely v účinnost. Po dobu tohoto jednoho měsíce se pak dosavadní distributoři považují za registrované a mohou jako distributoři působit. Pokud však podmínky nesplní, je registrace takového distributora považována za zrušenou dnem následujícím po uplynutí jednoho měsíce ode dne nabytí účinnosti novely zákona o pohonných hmotách.

Novela zákona o pohonných hmotách pak má nabytí účinnosti prvním dnem druhého měsíce po jejím vyhlášení ve sbírce zákonů.

Novela zákona o pohonných hmotách se dále dotkne i živnostenského zákona, neboť bude zavedena nová koncesovaná živnost „Výroba a zpracování paliv a maziv a distribuce pohonných hmot“. Tato koncesovaná živnost zahrnuje, jak již vyplývá z jejího názvu, výrobu i distribuci pohonných hmot. Podle důvodové zprávy k novele zákona o pohonných hmotách je toto spojení odůvodněno tou skutečností, že výrobci pohonných hmot jsou oprávněni prodávat pohonné hmoty. Zároveň je novelou zákona o pohonných hmotách zrušena vázaná živnost „Výroba a zpracování paliv a maziv“.

Stávající distributoři pohonných hmot, kteří podnikají na základě volné živnosti „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, stejně jako výrobci pohonných hmot podnikajících na základě vázané živnosti „Výroba a zpracování paliv a maziv“ pak mohou ve lhůtě do jednoho měsíce za splnění podmínek stanovených novelou zákona o pohonných hmotách získat živnostenské oprávnění „Výroba a zpracování paliv a maziv a distribuce pohonných

hmot“ a na jeho základě pokračovat ve své dosavadní činnosti. Marným uplynutím uvedené lhůty pak právo vyrábět a zpracovávat paliva a maziva a prodávat pohonné hmoty zaniká. ●

**JUDr. Kamil Šebesta, Ph.D., M.B.A., LL.M.,
advokát
Mgr. Richard Šubrt,
advokátní koncipient
KŠD LEGAL advokátní kancelář s.r.o.**

Poznámky

[1] Ke snížení výše kauce vyzval např. dopisem poslanec Parlamentu ČR předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

LEV VE SVĚTĚ PRÁVA

Advokátní kancelář pracuje na těchto principech:

- vysoká odbornost
- profesní zdatnost
- rychlé, přesné a pružné řešení problémů klienta
- respekt k zákonům
- respekt ke klientům

Praha

Sokolovská 5/49, 186 00 Praha 8

Tel.: 225 000 400

E-mail: recepcepha@hjf.cz

Hradec Králové

Resslova 1253/17a, 500 02 Hradec Králové

Tel.: 495 534 081

E-mail: recepcehk@hjf.cz

Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o., je tradiční česká advokátní kancelář s více než dvacetiletou historií, poskytující právní služby velkým obchodním společnostem, holdingovým uskupením, orgánům státní správy a územně samosprávným celkům. Po dobu své existence si vybudovala pevné místo na českém trhu. Advokátní kancelář má pracoviště v Praze a Hradci Králové, přičemž na poskytování právních služeb a provozu advokátní kanceláře se podílí v současné době okolo 55 pracovníků.

Právní služby jsou nabízeny především na území České republiky, zemích EU a v případě potřeby lze zajistit poskytnutí právní služby i jinde v zahraničí. K tomu slouží aktivní členství kanceláře v nadnárodním sdružení ABL (Alliance of Business Lawyers). Právní služby poskytované advokátní kanceláří nejsou zaměřeny pouze na některé oblasti práva nebo na určitou problematiku, ale jsou poskytovány v celém spektru práva soukromého i veřejného. Profesní tým advokátní kanceláře tvoří významní odborníci, kteří pravidelně publikují v odborných časopisech a působí jako zkušený a aktivní členové v orgánech předních institucí a věnují se přednáškové činnosti, zvláště pro odbornou veřejnost.

HARTMANN

JELÍNEK

FRÁŇA

a partneři

Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o. je jednou z velmi doporučovaných kanceláří v oblasti trestního práva.

Zajištění závazků při střetu zájmu podle ZOK

Právní úprava zajištění závazků spřízněných osob obsažená v § 56 ZOK doznává oproti současné právní úpravě v § 196a ObchZ podstatných koncepčních změn. Cílem tohoto článku je stručné představení právní úpravy zajištění závazků spřízněných osob s upozorněním na vybrané problematické body.

Koncepční základ, ze kterého regulace zajištění závazků spřízněných osob vychází, představuje právní úprava transakcí se střetem zájmů obsažená v § 55 ZOK, na jehož užití se odkazuje,[1] dále doplněný o podmíněnou možnost nejvyššího nebo kontrolního orgánu obchodní korporace předmětnou transakci zakázat.

Výjimka z užití § 56 ZOK – shodně s úpravou ObchZ – platí pro smlouvy uzavírané v rámci běžného obchodního styku a specifický režim bude mít nepochybně i varianta, kdy člen orgánu obchodní korporace bude souběžně jediným společníkem obchodní korporace vykonávajícím působnost nejvyššího orgánu obchodní korporace.

Působnost právní úpravy zajištění závazků spřízněných osob

Věcná působnost

Právní úprava transakcí se střetem zájmů se použije tehdy, pokud má obchodní korpora-

ce zajistit nebo utvrdit dluh osob uvedených v § 55 ZOK nebo se stát jejich spoludlužníkem.

Užití pojmu zajištění dluhu a utvrzení dluhu nepochybně směřuje především k institutům upraveným pod rubrikami zajištění dluhu (§ 2018 a násl. NOZ) a utvrzení dluhu (§ 2048 a násl. NOZ), tj. jmenovitě k ručení, finanční záruce, zajišťovacímu převodu práva, srážkám ze mzdy nebo jiných příjmů, smluvní pokutě a uznání dluhu.

Ze smyslu a účelu předmětného ustanovení nicméně plyne potřeba zahrnout pod jeho působnost i další typické zajišťovací instrumenty, a to například zástavní právo a zadržovací právo, které NOZ za zajišťovací nástroje nepochybně považuje.[2] Obdobně by zřejmě mělo být řešeno i užití dalších zajišťovacích nástrojů, například přistoupení k dluhu nebo postoupení pohledávky k zajištění, jež současná právní praxe za zajišťovací instrumenty pro účely § 196a ObchZ považuje. S ohledem na výše uvedené nelze spatřovat ani důvod pro vyloučení obdobného užití § 56 ZOK na odpovídající zajištění podle cizích právních řádů (například závazek poskytnout společně a nerozdílné odškodnění (joint and several indemnity)).

V každém případě ani užití režimu § 56 ZOK na instituty výslovně uvedené v rubrice utvrzení dluhu není plně bez potíží, když například uznání dluhu, tj. jednostranný projev vůle dlužníka ohledně svého dluhu, spřízněné osoby obchodní korporace není ze strany obchodní korporace koncepčně proveditelné.

Osobní působnost

Z hlediska dotčených subjektů se právní úprava zajištění závazků spřízněných osob upravená v § 56 ZOK použije pro případ, kdy obchodní korporace zajišťuje dluh osob, jež jsou uvedeny v ustanovení § 55 odst. 1 ZOK, a to jmenovitě (i) člena orgánu obchodní korporace, (ii) osoby jemu blízké, nebo (iii) osoby jím ovlivněné nebo ovládané.

Obdobně se předmětná úprava použije, bude-li jednání člena orgánu ovlivněno chováním vlivné nebo ovládací osoby (s vyloučením možnosti nejvyššího nebo kontrolního orgánu obchodní korporace předmětnou transakci zakázat), a úprava se přiměřeně použije i na osobu prokuristy.

Kdo je členem orgánu obchodní korporace obecně určuje § 44 ZOK, podrobněji poté úprava jednotlivých obchodních korporací, a jeho určení nepřináší podle našeho názoru zásadní problémy. Obdobně vymezení osoby ovlivněné a ovládané ve smyslu § 71, resp. § 74 ZOK a prokuristy ve smyslu § 450 NOZ není v této souvislosti problematické.

Z hlediska vymezení osoby blízké lze obecně odkázat na ustanovení § 22 odst. 1 NOZ obsahující obecný výčet osob blízkých, například příbuzný v řadě přímé, manžel, sourozenec atd. Z pohledu právní úpravy zajištění závazků spřízněných osob nicméně působí nezřetelné ustanovení § 22 odst. 2,[3] jenž směřuje k užití zvláštních podmínek a omezení[4] pro vyjmenované transakce mezi osobami blízkými i ve vnitřních poměrech právnické osoby. Svou povahou není zřejmé, zdali bude možné předmětné ustanovení na úpravu zajištění závazků spřízněných osob obecně vztáhnout; obdobného účinku se nicméně lze dobrat skrze samotný § 56 ZOK, jenž se užití na člena orgánu (tj. nejen člena statutárního orgánu), resp. bude-li jednání člena orgánu ovlivněno chováním vlivné nebo ovládací osoby obchodní korporace.

Informační povinnost

Pokud se zamýšlí uzavření smlouvy, na základě které obchodní korporace poskytne zajištění závazků v § 55 NOZ vymezených osob, musí povinná osoba předem informovat (i) orgán, jehož je členem, a (ii) kontrolní orgán, pokud byl zřízen, nebo nejvyšší orgán. Prokurista poté informuje orgán, který jej jmenoval.

Povinnost informovat orgán, jehož je povinná osoba členem, bude zřejmě platit pouze v případě, kdy se bude jednat o kolektivní orgán s tím, že po příslušném orgánu není obligatorně rozhodnutí vyžadováno.

V případě existence kontrolního orgánu (dozorčí rady)[5] lze dovodit, že plnění informační povinnosti směřuje zásadně vůči dozorčí radě. Povinnost informovat dozorčí radu potom modifikuje ustanovení § 55 odst. 2 ZOK umožňující splnit informační povinnost toliko informováním nejvyššího orgánu (valné hromady); obdobně v případě neexistence dozorčí rady bude informační povinnost plněna toliko vůči nejvyššímu orgánu. Z hlediska gramatické struktury ustanovení § 55 odst. 2 ZOK s užitím spojení „člen orgánu splní povinnosti podle odstavce 1 i tím, že...“ nelze nicméně jednoznačně uzavřít, zdali smyslem mělo být umožnit povinné osobě splnit informační povinnost výlučně vůči nejvyššímu orgánu (valné hromadě).

Při plnění informační povinnosti musí povinná osoba též uvést podmínky, za kterých bude

zajištění poskytnuto, přičemž lze doporučit poskytnutí konečného znění transakčních dokumentů nebo přinejmenším podrobné shrnutí klíčových parametrů transakce. Z hlediska dalších obsahových náležitostí lze doporučit, aby povinná osoba uvedla konkrétní lhůtu, ve které by příslušný orgán rozhodl, a to ve vazbě na nejbližší (možné) zasedání daného orgánu, resp. podmínky jeho svolání.

Rozhodnutí o poskytnutí zajištění

Pokud nebude uzavření zajišťovací smlouvy v zájmu obchodní korporace ve smyslu § 56 odst. 2 ZOK, může její uzavření nejvyšší nebo kontrolní orgán zakázat. Příslušný k rozhodnutí bude orgán, vůči němuž směřuje plnění informační povinnosti podle pravidel § 55 odst. 1 a 2 ZOK (viz výše).

Pokud bude o transakci rozhodovat kontrolní orgán, není následně zřejmý rozsah kompetencí nejvyššího orgánu obchodní korporace. Pokud s vysloveným zákazem souhlasí, k problému nedojde. Nicméně v případě, že s vysloveným zákazem souhlasit nebude, nebo naopak bude chtít zákaz – kontrolním orgánem nevyslovený – vyslovit, není řešení zjevné. Za správný považujeme výklad, že nejvyšší orgán zde bude toliko seznámen s řešením přijatým kontrolním orgánem bez možnosti v dané záležitosti jakkoli věcně rozhodovat.[6]

Konečně, zajímavou otázku představuje též způsob jakým nejvyšší nebo kontrolní orgán o zajišťovací smlouvě rozhodne. Bude zřejmě možné, aby – kromě vyslovení zákazu – uzavření předmětné zajišťovací smlouvy výslovně schválil, příp. výslovně vyjádřil vůli se smlouvou blíže nezabývat. Sporné bude, jak vykládat situaci, kdy příslušný orgán zajišťovací smlouvu schválí s výhradami či dodatečnými podmínkami.

Absence rozhodnutí nejvyššího nebo kontrolního orgánu

Jak již bylo uvedeno výše, nejvyšší nebo kontrolní orgán obchodní korporace může uzavření smlouvy zakázat, pokud by její uzavření mělo být v rozporu se zájmem obchodní korporace.

Jak se však k situaci postavit, pokud se příslušný orgán ve lhůtě poskytnuté povinnou osobou plnící informační povinnost nevyjádří, řádně a včas svolaná valná hromada se nesejde nebo společníci požádání o hlasování per rollam ve lhůtě nezašlou své vyjádření zpět? V takovém případě lze doporučit, aby zajišťovací smlouva nebyla uzavřena.

Závěr

Přestože nová právní úprava zajištění závazků spřízněných osob nepůsobí svou velikostí rozsáhlé, přináší s sebou nepoměrně velké množství otázek. Není zřejmé, jaké zajišťovací instituty budou podléhat regulaci ustanovení § 55 ZOK. Není rovněž zcela zřejmé, co je přesnou náplní informační povinnosti, k jakým orgánům by informace měly směřovat a jak by tyto orgány měly postupovat a rozhodovat.

Pevně nicméně věříme, že právní praxe zaujme k řešení – nejen výše uvedených – problémů s aplikací nových pravidel střetu zájmu a zajištění závazku spřízněných osob pragmatický a funkční přístup, a to v krátké době po účinnosti nového NOZ a ZOK. ●

JUDr. Vladimír Čížek, advokát
Schönherr s.r.o.

schönherr
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Poznámky

- [1] ZOK nicméně neuvádí, zda má být § 55 ZOK použit „obdobně“ nebo (toliko) „příměně“.
- [2] například § 1309 odst. 1 ZOK: „Při zajištění dluhu zástavním právem...“ a § 1395 odst. 2 ZOK: „Kdo má povinnost vydat cizí movitou věc, kterou má u sebe, může ji ze své vůle zadržet k zajištění splatného dluhu osob...“ Ve světle skutečnosti, že se jedná o instituty dotýkající se absolutních majetkových práv, nejsou zařazeny do výčtu instrumentů zajištění dluhu a utvrzení dluhu v části relativních majetkových práv.
- [3] „Stanoví-li zákon k ochraně třetích osob zvláštní podmínky nebo omezení pro převody majetku, pro jeho zatížení nebo přenechání k užití jinému mezi osobami blízkými, platí tyto podmínky a omezení i pro obdobná právní jednání mezi právnickou osobou a členem jejího statutárního orgánu nebo tím, kdo právnickou osobu podstatně ovlivňuje jako její člen nebo na základě dohody či jiné skutečnosti.“
- [4] například relativní neplatnost podle § 589 a násl. NOZ.
- [5] srov. § 44 odst. 2 ZOK, jenž pojmu kontrolní orgán nepřikládá pouze význam dozorčí rady, ale rozšiřuje jej i na kontrolní komisi nebo jiný obdobný orgán.
- [6] v případě společnosti s ručením omezeným zůstává v této souvislosti otázkou možnost valné hromady společnosti vyhradit si rozhodování do své působnosti ve smyslu § 190 odst. 3 ZOK.

A man with dark hair and a beard, wearing a blue suit jacket, a white shirt, and a dark tie, stands in front of a stone wall. He is looking directly at the camera with a slight smile. His hands are clasped in front of him.

Blázek[®]

WWW.BLAZEK.CZ

Módní dům Blažek v trendy kabátu

S nadcházející sezónou přichází největší český výrobce pánských oděvů a doplňků s novou módní kolekcí. Máte rádi pohodlí volnějších střihů? Pro Vás připravila značka Blažek eponymní kolekci, která vychází z tradičních střihů a tlumenějších barev.

Pokud ale hledáte oblečení podle posledních módních trendů, pak si nejlépe vyberete v kolekci nazvané Trend, ve které budete vypadat stylově.

Neodmyslitelnou součástí šatníku každého muže jsou skvěle padnoucí jeansy. Buďte kreativní a nebojte se je kombinovat s různými vršky – třeba s tričkem s potisky komiksových motivů Káji Saudka, které najdete ve vybraných prodejnách Blažek.

Jak to bude s kumulativním hlasováním?

Zákon o obchodních korporacích (ZOK) přináší do českého právního řádu mnoho novinek. Jednou z nich je i kumulativní hlasování, které bude možno uplatnit u akciových společností a společností s ručením omezeným. Článek si klade za cíl přiblížit tento institut, a to z poněkud širšího pohledu.

Podstata kumulativního hlasování (tedy kumulativnost) spočívá v tom, že pro účely takového hlasování se počet hlasů každého společníka, resp. akcionáře, násobí počtem volených členů orgánu společnosti. Tyto hlasy pak může rozdělit libovolně mezi kandidáty, případně je odevzdat i všechny pro jediného kandidáta. Zvoleni jsou potom ti kandidáti, kteří obdrží nejvyšší počet hlasů. Dosud publikované články zmiňující kumulativní hlasování jej popisují jako institut amerického práva převzatý z práva státu Delaware.[1] K tomu je však nutno dodat, že kumulativní hlasování je v současné době vedle Spojených států amerických připuštěno i v mnoha dalších zemích, přičemž přístupy zákonodárců k zakotvení tohoto institutu se liší.

Český zákonodárce zvolil variantu použitou například v již zmíněném státu Delaware [2], tedy dal společně s možností kumulativní hlasování zavést výslovným ustanovením ve společenské smlouvě, resp. stanovách. Opačný přístup je uplatněn např. v Kalifornii [3] či v korejském obchodním zákoníku [4]. V těchto jurisdikcích platí jako základní varianta právě kumulativní hlasování, není-li tento způsob

výslovně vyloučen. Praktický rozdíl však není nikterak zásadní, neboť v těchto zemích jde o známou skutečnost a užití příslušného zákonného ustanovení je pravidelně vylučováno. Ještě dále šel obchodní zákoník státu Arizona [5], který stanoví dokonce povinnost kumulativního hlasování. Náš pozvolna dosluhující obchodní zákoník kumulativní hlasování vůbec neupravoval, a tudíž ani nepřipouštěl, naopak z mlčení zákona byla např. v Belgii dovozena možnost tento způsob hlasování uplatnit.

Z praktického pohledu se jeví jako podstatná otázka, k čemu vlastně kumulativní hlasování slouží. První odpovědí bývá obvykle ochrana minoritních společníků. Při běžném způsobu volby členů orgánu uplatní většinový společník svou většinu hlasů při volbě každého jednotlivého člena orgánu a v důsledku toho obsadí celý orgán podle svých představ. Naopak při užití kumulativního hlasování dojde k proporcímu zastoupení společníků v orgánu společnosti a menšinový společníci jsou tak chráněni tím, že mají v orgánu svého zástupce. Dalším důvodem pro zavedení kumulativního hlasování může být snaha přilákat do společnosti nového investora. Ten ovšem nemusí být motivován k získání menšinového podílu, pokud současně

zůstane zcela bez vlivu na chod orgánů společnosti. Zavedení kumulativního hlasování tak zvyšuje atraktivitu společnosti z pohledu potenciálních investorů a může vést i k nárůstu ceny akcií (resp. podílu) takové společnosti.

Obecně existují dvě možnosti, jak kumulativní hlasování v praxi provádět. Jednak lze hlasovat o všech kandidátech současně, kdy každý společník musí vybrat jednoho nebo více kandidátů, kterým rozdělí své hlasy. Druhou možností je postupné hlasování o každém z kandidátů zvlášť. Hlasování může navíc probíhat jako veřejné nebo jako tajné. Nejméně možností taktizovat poskytuje jednorázové hlasování o všech kandidátech současně. Hlasující nemají možnost reagovat na to, kteří kandidáti již byli zvoleni, ani na to, kolik svých hlasů již použili ostatní hlasující. Tato varianta tedy nejvíce chrání menšinové společníky. Při postupném hlasování o každém z kandidátů zvlášť mají hlasující možnost reagovat na to, kteří kandidáti již byli zvoleni, nemohou však mít úplný přehled o tom, kolik hlasů již ostatní hlasující využili a kolik jim jich zbývá pro další hlasování. Postupné veřejné hlasování o každém z kandidátů zvlášť poskytuje největší prostor pro taktizování. Pokud se navíc hlasuje nejprve o kandidátech navržených menšinovými společníky, může většinový společník při jednotlivých hlasováních vyčkat, kolik hlasů udělí menšinový společník svým kandidátům a svým kandidátům pak dát jen nepatrně více hlasů, čímž neefektivněji využije své hlasy. Význam této vari-

anty pro většinového společníka roste v situaci, kdy je menšinových společníků více a není již před hlasováním zřejmé, pro které kandidáty hodlají hlasovat. Většinový společník vyčká, zda ostatní společníci využijí možnosti spojit své hlasy pro volbu jednoho kandidáta, či zda bude každý z nich prosazovat kandidáta svého a podle toho přizpůsobí své hlasování.

ZOK zvolil poslední z uvedených možností – postupné veřejné hlasování o každém z kandidátů zvlášť, tedy variantu nejvýhodnější pro většinového společníka. To lze dovodit z požadavku § 356 odst. 3 ZOK, podle kterého obsahuje zápis z valné hromady jmenný seznam těch, kteří hlasovali pro jednotlivé kandidáty. Tato povinnost je stanovena s ohledem na odvolávání členů orgánu zvolených kumulativním hlasováním. Takto zvolený člen orgánu totiž může být odvolán pouze se souhlasem většiny těch, kteří hlasovali pro jeho zvolení (§ 355 odst. 4 ZOK).

Kolik hlasů tedy potřebuje menšinový společník ke zvolení svého zástupce do orgánu společnosti? Záleží pochopitelně na počtu členů volených do orgánu. Když celkový „kumulovaný“ počet hlasů vydělíme počtem obsazovaných míst v orgánu zvýšeným o jedna, získáme minimální počet hlasů, který zajistí jistotu zvolení určitého kandidáta. (Přesněji je potřeba mít ještě o jeden hlas více, aby nemohla nastat rovnost hlasů.) Pokud má tedy například představenstvo čtyři členy, potřebuje akcionář 20% a jeden hlas, aby měl jistotu, že prosadí svého kandidáta.

Zavedení možnosti kumulativního hlasování při současném upuštění od zastoupení zaměstnanců v dozorčí radě ukazuje jistý posun od „stakeholder“ orientace českého korporátního práva k „shareholder“ orientaci. Přestože kumulativní hlasování může přinést společností určité výhody, zkušenosti ze zahraničí naznačují, že k jeho výraznému rozšíření v blízké době zřejmě nedojde. S ohledem na nutnost úpravy kumulativního hlasování ve společenské smlouvě, resp. stanovách, lze mít pochybnosti o tom, zda se menšinovým společníkům podaří tuto změnu ve stávajících zakladatelských dokumentech prosadit. ●

Lukáš Vrána
Weinhold Legal, v. o. s.

WEINHOLD LEGAL

Poznámky

- [1] LASÁK, Jan. Akciová společnost na prahu rekonstrukce: základní novinky. Obchodněprávní revue. roč. 2012, č. 2, HAVEL, Bohumil. Společnost s ručením omezeným na úsvitu rekonstrukce. Obchodněprávní revue. roč. 2011, č. 12.
- [2] Delaware Code, Title 6, § 214
- [3] California Corporare Code §§ 301.5, 708(a)-(b)
- [4] Článek 382-2
- [5] Arizona Revised Statutes § 10-728

epravo.cz

Váš partner na cestě právem

epravo.cz k dispozici pro iPhone
a iPad **v AppleStore**

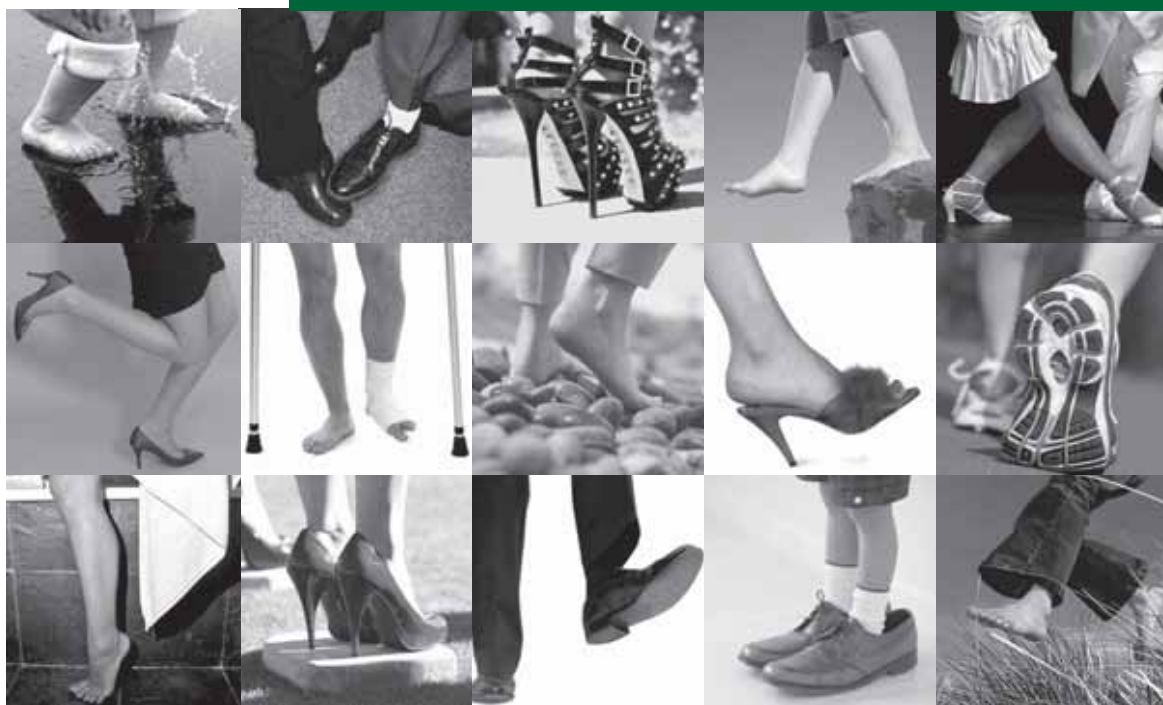
DOPŘEJTE SI KOMFORT PROFESIONÁLNÍ PÉČE

Stát se klientem LeasePlanu znamená získat opravdového partnera. Základem služeb světového i českého lídra operativního leasingu je profesionální přístup k zákazníkovi. Ještě než uzavře smlouvu s novým klientem, analyzuje firemní autopark a navrhne optimální řešení jeho správy. V průběhu kontraktu na sebe převezme veškerou starost o klientova vozidla, pravidelně jej informuje o stavu vozové flotily a navrhuje její další vylepšení. Pokud se zákazník dostane do problému, LeasePlan je vždy nablízku. Sedm dní v týdnu, 24 hodin denně. Na LeasePlan se můžete spolehnout. U skutečných partnerů to ani nemůže být jinak.

WWW.LEASEPLAN.CZ | WWW.USPORA.EU

LeasePlan

It's easier to leaseplan

Advokátní kancelář s více než dvacetiletou tradicí

Poradte se s námi

- obchodní a občanské právo
- pracovní právo a právo sociálního zabezpečení
- zdravotnické a farmaceutické právo
- ochrana osobních údajů, řízení před ÚOOÚ
- právo duševního vlastnictví, informační technologie
- veřejné zakázky a výběrová řízení, projekty PPP
- právní vztahy k nemovitostem, stavební právo
- fúze a akvizice, právní audit (due dilligence)
- bankovníctví a finance, cenné papíry, daně
- právo životního prostředí
- insolvenční řízení, reorganizace, likvidace
- zastupování v soudním, rozhodčím a správním řízení
- obhajoba v trestních věcech

FELIX A SPOL.
advokátní kancelář, s.r.o.
U Nikolajky 5, 150 00 Praha 5
Tel.: +420 251 081 111 Fax: 251 081 122
e-mail: akfelix@fsak.cz
www.akfelix.cz

www.legalink.ch

Nomos Lawyers International
International Alliance of Independent Law
Firms mainly in European Countries

www.nomosli.eu

Bezdůvodné obohacení

Při posuzování počátku běhu subjektivní promlčecí doby je nutno vycházet z prokázané, skutečné, nikoli tedy jen předpokládané vědomosti oprávněného o tom, že došlo na jeho úkor k získání bezdůvodného obohacení a kdo je získal; touto vědomostí ustanovení § 107 odst. 1 obč. zák. nemíjí znalost právní kvalifikace, nýbrž pouze skutkových okolností, z nichž lze odpovědnost za bezdůvodné obohacení dovodit.

Odpovědnost státu za škodu

Má-li rozhodnutí k žádosti o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy autorských práv charakter tzv. „úvahového rozhodnutí“, v tom smyslu, že může být rozhodnuto jinak, než vzhledem k žádosti založené na jasném právním nároku, pak nelze dovodit základní předpoklad odpovědnosti státu, nezákonnost rozhodnutí ve smyslu § 8 zákona č. 82/1998 Sb.

Převod jednotky podle zákona o vlastnictví bytů

Smlouva o převodu jednotky podle zákona o vlastnictví bytů, a to i v případě prvního převodu jednotky, je uzavřena i tehdy, akceptuje-li adresát návrh, k němuž nebyl připojen půdorys všech podlaží, popřípadě jejich schémata, určující polohu jednotek, s údaji o podlahových plochách jednotek. V takovém případě stihá obě strany smlouvy povinnost označenou listinu – nejsou-li splněny předpoklady ustanovení § 6 odst. 3 zákona o vlastnictví bytů – k již uzavřené smlouvě připojit.

Dědické řízení

Do pasiv dědictví soud zařadí zůstavitelovy dluhy (závazky), odůvodňují-li to výsledky předběžného šetření, šetření, které provedl v rámci přípravy jednání, zprávy, které mu byly sděleny na jeho dotaz (§ 128 občanského soudního řádu), nebo shodné údaje dědiců, popřípadě údaje státu, má-li mu dědictví připadnout podle ustanovení § 462 občanského zákoníku, aniž by bylo významné, zda se staly spornými ve smyslu ustanovení § 175l odst.1 věty druhé občanského soudního řádu.

Poučovací povinnost soudu, zásada předvídatelnosti

Postup podle ustanovení § 118a o. s. ř. přichází v úvahu tehdy, jestliže účastníky uvedená tvrzení a navržené (případně i nenavržené, ale provedené) důkazy nepostačují k tomu, aby byl objasněn skutkový stav věci. Byla-li žaloba zamítnuta (popřípadě procesní obrana žalovaného neobstála) nikoli proto, že účastník řízení stran určité rozhodné (právně významné) skutečnosti neunesl důkazní břemeno (že se jím tvrzenou skutečnost nepodařilo prokázat), nýbrž na základě učiněného skutkového zjištění (tj. že byla tvrzená rozhodná skutečnost prokázána anebo bylo prokázáno, že je tomu jinak, než bylo tvrzeno), pak zde není důvod pro postup soudu podle ustanovení § 118a odst. 3 o. s. ř.

Zásada předvídatelnosti rozhodnutí se v rozhodovací praxi soudů neprosazuje pouze v těch procesních situacích, na něž pamatuje ustanovení

118a o. s. ř., za překvapivé (nepředvídatelné) je považováno též takové rozhodnutí, jež z pohledu předcházejícího řízení originálním způsobem posuzuje rozhodovanou věc a jehož přijetím je účastník řízení zbaven možnosti skutkově a právně argumentovat.

Odstoupení od smlouvy

Vznik nároku na majetkové vypořádání poskytnutého plnění v důsledku odstoupení od smlouvy nečiní ustanovení § 351 odst. 2 obč. zák. závislým na tom, jak kupující se zbožím naložil (zda je dále prodal či jinak zcizil). Při splnění podmínek vymezených v ustanovení § 351 odst. 2 obč. zák. vzniká právo na majetkové vypořádání (na vrácení poskytnutého plnění nebo jeho peněžitě náhrady) vždy, bez ohledu na další právní osud plnění. Skutečnost, že se v době před odstoupením od smlouvy stala vlastníkem poskytnutého plnění třetí osoba, nemá vliv na vznik a existenci nároku dle § 351 odst. 2 obč. zák., nýbrž pouze na způsob jeho vypořádání. Brání-li právo třetí osoby vrácení poskytnutého plnění a není-li proto z tohoto důvodu jeho vrácení možné, má oprávněná osoba (žalobkyně) právo na peněžitou náhradu.

Podvod

Za situace, kdy poškozený sám svou zjevnou neopatrností, které se mohl snadno vyvarovat, přistoupil k nejisté finanční dispozici a vynaložil finanční prostředky, pak se s důsledky této nejistoty musí také sám vypořádat, a to za použití prostředků soukromého práva. Z hlediska principů, na nichž je založen demokratický právní stát, je nepřijatelné, aby trestním po-

BEROUN GOLF RESORT

... hřiště s léčebnými účinky

(Ondřej Hejma)

BEROUN GOLF RESORT

Beroun GC – člen ČGF

- 18jamkové mistrovské hřiště
- Driving range
- Putting a chipping green
- Klubová restaurace pouze pro členy Beroun GC a jejich hosty
- Veřejná restaurace
- Vyhlídková terasa
- Otevřená kuchyně, pizza pec
- Konferenční centrum
- Hotel
- Wellness centrum
- Venkovní bazén
- Pro-shop
- Dětský koutek
- Byty na prodej a pronájem
- 10 minut z Prahy

BEROUN GOLF RESORT

Na Veselou 909

266 01 BEROUN

www.golfberoun.cz

recepce@golfberoun.cz

+420 313 101 090, +420 606 506 326

NEDĚLNÍ BRUNCH V HOTELU NH PRAGUE

Výběrová gastronomie a nezapomenutelný zážitek. Máme pro Vás návrh na pěknou neděli, který se nedá odmítnout – dopolední procházka Prahou a poté jízda unikátní hotelovou lanovkou, která Vás vyveze přímo do prosvětlené restaurace Il Giardino na nedělní brunch.

Zde na Vás čeká velký výběr kulinářských specialit, bohaté „buffet“, alkoholické i nealkoholické nápoje, zajímavý doprovodný program a to vše za tónů živé hudby.

Nejúžasnější na tom je, že Vy si můžete odpočinout, protože o Vaše děti se postaráme my! Je pro ně připraven dětský koutek s hrami Nintendo Wii, pohádkami a spoustou jiné zábavy za asistence vyškolené chůvy.

TÉMATICKÉ BRUNCHE JSOU ZÁŽITKEM PRO CELOU RODINU

Brunch back to school
Svatováclavský brunch
Španělský brunch
Svatomartinský brunch

1. září
29. září
13. října
17. listopadu

Mikulášský brunch
Vánoční brunch

1. prosince
22. prosince

Každou neděli, 11.30 – 15.00 hod., IL GIARDINO RESTAURANT, Cena CZK 990,- na osobu a zahrnuje bohatý buffet, sekt na uvítanou, nealko nápoje, pivo, víno, kávu a čaj. Program pro nejmenší včetně her Nintendo Wii, pohádek, spousty hraček, další zábavy, profesionální babysitting. Parkování zdarma v hotelové garáži. WiFi zdarma. Děti do 6-ti let zdarma, od 7 do 12 let za poloviční cenu.

Restaurace Il Giardino
NH Prague
Mozartova 261/1, 150 00 Praha 5
Pro rezervaci prosím volejte tel. 257154 262
www.ilgiardinorestaurant.cz, www.nhprague.com

IL GIARDINO
Restaurant

Wake Up
To a Better
World **NH**
HOTELS

stihem jednoho účastníka soukromoprávního vztahu byla nahrazována nezbytná míra opatrnosti druhého účastníka při ochraně vlastních práv a majetkových zájmů. Trestním postihem není možné nahrazovat instituty jiných právních odvětví určené k ochraně majetkových práv a zájmů.

Subsidiarita trestní represe

Společenská škodlivost činu, která není zákonem znakem trestného činu, má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Společenskou škodlivost je třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní v případech, v nichž posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícími trestnými činům dané skutkové podstaty.

Mladistvý a místní příslušnost soudu

Podle § 18 odst. 1 tr. ř. se za místo spáchaní trestného činu považuje především místo, kde došlo k jednání pachatele naplňující objektivní stránku trestného činu, ale také místo, kde nastal nebo měl nastat následek trestného činu (srov. rozhodnutí č. 12/1972 Sb. rozh. tr.). Přitom právě toto hledisko místa spáchaní činu je základem a prvotním pro určení místní příslušnosti, a má přednost před příslušností určenou podle ostatních hledisek stanovených v § 18 odst. 2 tr. ř. Vyloučení konání řízení o provinění spáchaném mladistvým na podkladě § 73 odst. 1 písm. b) z. s. m. podle zákona o soudnictví ve věcech mládeže, nemá žádný dopad na aplikaci obecných ustanovení upravených v hlavě první tohoto zákona (tj. § 1 až 4 z. s. m.), která stanoví obecné principy a vymezují jednotlivé pojmy pro celý tento zákon. Ustanovení § 73 odst. 1 z. s. m. proto jejich užití nevylučuje a uplatní se i v případě, když trestní řízení se podle zákona o soudnictví ve věcech mládeže nekoná. Z tohoto důvodu se i v takovém případě plně uplatní ustanovení § 2 odst. 2 písm. d) a § 4 z. s. m. a i v této věci nadále koná řízení soud pro mládež, neboť ve smyslu § 4 z. s. m. jde o výkon soudnictví ve věcech mladistvých, které vykonávají soudy pro mládež. Určení věci do soudnictví ve věcech mladistvých je založeno na hmotně právní skutečnosti, že čin (pro-

vinění) spáchal mladistvý, tedy osoba, která v době spáchaní dovršila patnáctý rok a nepřekročila osmnáctý rok svého věku [srov. § 2 odst. 1 písm. c) z. s. m.].

Překážka věci rozsouzené

Žalobce nemůže být zbaven práva domáhat se vylučovací žalobou vyloučení spoluvlastnického podílu k bytové jednotce z konkursní podstaty úpadce jen proto, že jiná osoba, jež není jeho právním předchůdcem, se předtím vylučovací žalobou nesprávně domáhala vyloučení celé bytové jednotky z konkursní podstaty úpadce.

Promlčení a úroky z prodlení

Uplyne-li od právní moci rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu, jimž úroky, úroky z prodlení nebo jiná opětuující se plnění, byly přiznány, doba tří let, promlčí se v tomto případě celý nárok na úroky, úroky z prodlení nebo jiná opětuující se plnění, která se jako nárok promlčují a jejichž splatnost nastala po právní moci rozhodnutí.

Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Změna závazku

Ustanovení § 261 odst. 6 obch. zák. se vztahuje pouze k pojmenovaným smlouvám, nikoliv ke smlouvám či dohodám, jimiž se např. mění obsah či subjekty závazkového vztahu, tj. upravené jako obecná ustanovení týkající se občanskoprávních závazkových vztahů. Na tomto nemění nic ani okolnost, že s postoupenou pohledávkou předchází i její příslušnost a všechna práva s ní spojená, popř. že bylo sjednáno postoupení pohledávky za úplatu.

Náhrada škody

O naturální restituci musí poškozený požádat škůdce sám a zároveň se tento způsob náhrady škody musí jevit možným a účelným. Dohodě-li k újmě na zdraví, vzniká poškozenému zvláštní taxativně vymezený komplex práv na její náhradu, respektive zmírnění, jejichž úprava je obsažena v ustanoveních § 444 až § 449a obč. zák. Ustanovení § 449 obč. zák. zakládá nárok na náhradu nákladů léčby, jejichž účelem je obnovení zdraví nebo alespoň zlepšení zdravotního stavu po poškození zdraví; musí jít o náklady účelné a prokazatelně vynaložené.

Náklady řízení

Incidenční spor o popření (určení) pravosti pohledávky je ve smyslu ustanovení § 9 odst. 3 písm. a/ advokátního tarifu sporem o určení, zda tu je právní vztah nebo právo. Při absenci zvláštního právního předpisu o sazbách odměny za zastupování ustanovených paušálně pro řízení v jednom stupni je namíste postup dle § 151 odst. 2 věty první části věty za středníkem o s. ř.

Odmítnutí přihlášky věřitele

Při běžném způsobu vyhledávání insolvenční věci dlužníka v insolvenčním rejstříku nemůže zůstat utajeno věřiteli jiné insolvenční řízení, z nějž může a má při zachování běžné opatrnosti zjistit (bez zřetele k tomu, jak byl v insolvenčním rejstříku vykazován stav původní věci), že insolvenční soud zjistil úpadek dlužníka a že začala běžet propadná třicetidenní lhůta určená rozhodnutím o úpadku k přihlášení pohledávek těm věřitelům, kteří tak neučinili dříve.

Odpovědnost člena statutárního orgánu

Závěr o odpovědnosti člena představenstva za škodu způsobenou společností vyplacením dividend podle usnesení valné hromady, přijatého na podkladě „nezpůsobilé“ účetní závěrky, je možné přijmout pouze tehdy, jestliže by – nebyť tohoto porušení – společnost dividendy nevyplatila. Účelem požadavku, aby rozhodnutí o rozdělení zisku bylo podloženo (relevantní) účetní závěrkou, je zajistit, aby akcionáři měli reálný obraz účetnictví akciové společnosti a přesné informace o zisku, který společnost vytvořila a který mohou – při respektování omezení plynoucích z ustanovení § 65a a § 178 obch. zák. – rozdělit. Účetní závěrka představuje prostředek zabezpečující, že společnost nevyplatí na podílech na zisku více, než jí zákon (zejména s ohledem na ochranu věřitelů společnosti) dovoluje.

Jestliže by hospodářské výsledky společnosti zobrazené v účetnictví společnosti ve stavu bezprostředně předcházejícímu svolání dotčené valné hromady umožňovaly závěr, že by valná hromada na jejich podkladě a při dodržení omezení plynoucích z § 65a a § 178 obch. zák. přijala stejné (obdobné) rozhodnutí o rozdělení zisku (jaké učinila v rozporu s požadavkem § 178 odst. 2 obch. zák. na základě „nezpůsobilé“ účetní závěrky), nebude zpravidla možno uzavřít, že mezi porušením povinnosti podle § 179 odst. 1 obch. zák. a zmenšením majetku společnosti je dána příčinná souvislost.

Odpovědnost státu za škody

Pro posouzení okamžiku skončení řízení i pro účely běhu promlčecí lhůty podle § 32 odst. 3 věty druhé zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci, je třeba posuzovat konec řízení individuálně ve vztahu ke konkrétnímu poškozenému, nikoliv nutně vždy ve smyslu formálního skončení řízení, jehož se v určité části se svými procesními právy účastnil. Zejména u řízení konkursního s obvykle velkým počtem účastníků řízení nelze uvažovat o tom, že by se každý z věřitelů účastnil řízení po stejnou dobu, a že by tudíž pocítovali všichni účastníci řízení újmu spočívající v nejistotě ohledně výsledku řízení stejně.

Směnky a smluvní pokuta

Z hlediska oprávnění soudu postupovat podle ustanovení § 301 obch. zák. není významné, zda je předmětem řízení zaplacení smluvní pokuty nebo zaplacení směnky zajišťující pohledávku z titulu smluvní pokuty.

Vedlejší účastník

Vedlejší účastenství nelze ani ve sporu vyvolaném insolvenčním řízením založit a udržet proti vůli účastníka, který má být tím, kdo do řízení jako vedlejší účastník vstoupil, v řízení podporován.

Zrušení oddlužení

Pro účely posouzení, zda je důvod zrušit schválené oddlužení a současně rozhodnout o způsobu řešení dlužníkovy úpadku konkursem, jelikož dlužník neplní povinnosti podle schváleného způsobu oddlužení, není omezujícím (rozhodným) kritériem (vylučujícím vydání takového rozhodnutí) to, zda dlužník „zavinil“, že neplní povinnosti podle schváleného způsobu oddlužení, nýbrž to, zda dlužník takto neplní „podstatné“ povinnosti podle schváleného způsobu oddlužení.

Povinnost dlužníka sledovat navrženým oddlužením ve smyslu § 395 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona poctivý záměr, trvá po celou dobu oddlužení (i po schválení oddlužení); po celou tuto dobu je poctivost dlužníkovy záměru při oddlužení povinen zkoumat insolvenční soud a reagovat (z úřední povinnosti) na skutečnosti, z nichž se podává, že dlužník nesledoval oddlužením poctivý záměr, jakmile vyjdou v insolvenčním řízení najevo.

Dlužník je povinen uvést v seznamu majetku veškerý svůj majetek. Hodnocení, zda jde o majetek zpeněžitelný v insolvenčním řízení, není na dlužníku. Dlužníkovy subjektivní představa, že určitý majetek, jenž je obecně (druhově)

vnímán jako majetek hodnotný, má nulovou hodnotu, se může promítnout v seznamu majetku v údajích o dlužníkem odhadované hodnotě majetku, nikoli tak, že dlužník tento majetek v seznamu majetku pomine.

Nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy

Humánní léčivé prostředky s obsahem pseudoefedrinu využívané k výrobě pervitinu mohou být samy o sobě považovány za tzv. prekursor uvedený ve skutkové podstatě trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 tr. zákoníku, resp. trestného činu výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedy podle § 286 tr. zákoníku.

Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Opporovatelnost

Věřitel vymahatelné pohledávky, která mu vznikla vůči jednomu z manželů dříve, než manželé byla uzavřena (stala se mezi manželi účinnou) dohoda o zúžení jejich společného jmění, má právo ji vymoci na základě titulu pro výkon rozhodnutí (exekučního titulu) cestou výkonu rozhodnutí (exekuce) také z majetku, který (původně) patřil do společného jmění manželů a který na základě smlouvy o zúžení společného jmění připadl manželu dlužníka, aniž by bezúčinnost smlouvy podle ustanovení § 143a odst. 4 občanského zákoníku musela být (vůči manželu dlužníka) určena pravomocným soudním rozhodnutím. Určení právní bezúčinnosti smlouvy o zúžení společného jmění, která nastala podle ustanovení § 143a odst. 4 občanského zákoníku, je možné jen tehdy, je-li na takovém určení naléhavý právní zájem (§ 80 písm. c) o.s.ř.). Za majetek patřící do společného jmění povinného a jeho manžela se pro účely nařízení výkonu rozhodnutí považuje také majetek, který netvoří součást společného jmění manželů jen proto, že byl smlouvou zúžen zákonem stanovený rozsah společného jmění manželů (srov. § 262a odst. 1 větu druhou občanského soudního řádu a § 42 odst. 1 větu druhou exekučního řádu), při výkonu rozhodnutí (exekuci) se nepřihlíží ke smlouvě, kterou byl zúžen zákonem stanovený rozsah společného jmění o majetek, který patřil do společného jmění v době vzniku

vymáhané pohledávky (srov. § 262a odst. 2 větu první občanského soudního řádu a § 42 odst. 2 větu první exekučního řádu), a smlouva o zúžení společného jmění manželů vytváří právo k majetku, které nepřipouští výkon rozhodnutí (exekuci), jen tehdy, byl-li oprávněnému znám obsah smlouvy o zúžení společného jmění manželů v době vzniku vymáhané pohledávky (srov. § 267 odst. 2 písm. a) občanského soudního řádu a § 52 odst. 1 exekučního řádu).

Povinnosti zaměstnanců

Pro posouzení, zda vedoucí úředník porušil některé zákonem stanovené povinnosti méně závažně, anebo závažným způsobem, zákon nestanoví, z jakých hledisek má soud vycházet. V zákoně o úřednících, v zákoníku práce, ani v ostatních pracovněprávních předpisech nejsou pojmy „porušení zákonem stanovených povinností závažným způsobem“ a „méně závažné porušení zákonem stanovených povinností“ definovány, přičemž na jejich vymezení závisí splnění stanovených hmotněprávních předpokladů pro odvolání vedoucího úředníka z funkce. Vymezení hypotézy právní normy závisí v každém konkrétním případě na úvaze soudu; soud může přihlídnout při zkoumání intenzity porušení některé zákonem stanovené povinnosti k osobě vedoucího úředníka, k funkci, kterou zastává, k jeho dosavadnímu postoji k plnění pracovních úkolů, k době a situaci, v níž došlo k porušení některé zákonem stanovené povinnosti, k míře zavinění úředníka, ke způsobu a intenzitě porušení konkrétních povinností úředníka, k důsledkům porušení některé zákonem stanovené povinnosti pro zaměstnavatele, k tomu, zda svým jednáním vedoucí úředník způsobil zaměstnavateli škodu apod.

Účast ve sdružení a dědění

Smrtí fyzické osoby zaniká její účast ve sdružení, jen je-li plnění omezeno pouze na osobu účastníka sdružení; jinak jsou práva a povinnosti z účasti fyzické osoby ve sdružení – jako majetkové právo zůstavitele – předmětem dědění a přecházejí na dědice.

Zadostiučinění společníka

Byla-li újma způsobená zásahem do základních práv společníka sanována již tím, že soud vyslovil neplatnost napadených usnesení přijatých postupem podle § 130 obch. zák., nemohlo společníku vzniknout právo na přiměřené zadostiučinění.

Konkurs a náhrada škody

Je-li kupní smlouva, kterou správce konkursní podstaty protiprávně zpeněžil úpadcovu věc náležející do konkursní podstaty prodejem mimo dražbu, absolutně neplatná, nemá proti-

Podobně jako příroda i my v Kubištová & Co věříme jen v **užitečná** spojení. Jen taková mohou v čase **obstát** a **rozvinout** se do nových, neočekávaných forem. Jen taková stojí v **základech tradic**. Jen taková budou **oceněna jako silná**. Advokátní kancelář **Kubištová & Co** je právní společností právě takových **spojení**.

Tel: +420 28385 2288

E-mail: barbora.doleckova@kubistovaco.cz

www.kubistovaco.cz

Tím správným směrem ve všech oblastech práva...

Je příjemné, když všechny věci v životě do sebe vzájemně zapadají tak, že ani nepostřehneme, že se dějí. Naším posláním je přinášet tento pocit v oblasti práva našim klientům. Vysoká odbornost a profesionalita, spolu se silným zázemím a rozsáhlou praxí jsou potom zárukou toho, že vše co děláme, jde tím správným směrem.

ŠVEHLÍK MIKULÁŠ

advokáti

Obchodní
právo

Fúze
a akvizice

Transakční
a všeobecné
poradenství

Korporátní
restrukturalizace,
správa
pohledávek

Bankovníctví,
finance,
leasing

Tým **28** profesionálů
16 právníků **5** základních
advokátních praxí

Mgr. Ing. Zdeněk Mikuláš
Advokát a partner kanceláře

Specializace na právo obchodních společností, závazkové právo, podnikové fúze, akvizice, korporátní a osobní restrukturalizace, transakce v oblasti blokových prodejů pohledávek. 12 let praxe v pobočce mezinárodní advokátní kanceláře White & Case.

Mgr. Ing. Marek Švehlík
Advokát a partner kanceláře

Specializace na právo obchodních společností se zaměřením na corporate governance a restrukturalizace podniků, civilní a trestní řízení, daňové právo a soutěžní právo. 12 let praxe v pobočce mezinárodní advokátní kanceláře Rödl & Partner.

právní jednání správce konkursní podstaty za následek vznik škody ve výši rozdílu mezi kupní cenou a tržní cenou věci v době zpeněžení, neboť majetek úpadce se neplatným zpeněžením nezmenšil.

Přípustnost dovolání, poučovací povinnost

Nárok oprávněné osoby na bezplatný převod bytu či nebytového prostoru do jejího vlastnictví dle ustanovení § 285 odst. 4 insolvenčního zákona není pohledávkou, kterou lze úspěšně přihlásit do insolvenčního řízení postupem dle § 173 a násl. insolvenčního zákona.

Součástí poučovací povinnosti obecných soudů (definované obecně ustanovením § 5 o. s. ř.) není poučení o tom, že žalobce může žalobu změnit (§ 95 o. s. ř.) a domáhat se jiného nároku. To by vedlo k narušení principu rovnosti účastníků. Závěr o tom, zda soud může návrhu vyhovět, či ne, není výsledkem aplikace procesních předpisů, ale hmotně právních norem a poučení o hmotném právu, i když má důsledky v procesní oblasti, je stále poučením o hmotném právu, které ustanovení § 5 o. s. ř. nepřipouští.

Úpadek, mnohost věřitelů

Jestliže věřitel dal v insolvenčním řízení najevo, že nestojí o vymáhání rozsahem zanedbatelného příslušenství pohledávky (tím, že přihlásil pouze jistinu pohledávky), pak není (vzhledem k řečenému) žádného důvodu považovat po úhradě jistiny takového věřitele (jenž ani poté příslušenství pohledávky nepožadoval) za dlužníka věřitele pro účely posouzení podmínky, zda je dána mnohost věřitelů dlužníka.

Neplatnost právního úkonu

Běžnými úkoly vyplývajících z předmětu činnosti se ve smyslu zákona o zaměstnanosti rozumí zejména úkoly přímo související se zajištěním výroby nebo poskytováním služeb a obdobnou činností při podnikání podle zvláštních předpisů, které právnická nebo fyzická osoba provádí v zařízeních určených pro tyto činnosti nebo na místech obvyklých pro jejich výkon, pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Jinou právnickou nebo fyzickou osobou se pro tyto účely rozumí pouze osoba, jejíž předmět činnosti zahrnuje i činnosti, které ve smyslu věty druhé má svými zaměstnanci v pracovních vztazích zajišťovat. Z hlediska povinnosti zaměstnavatele zajišťovat plnění běžných úkolů vyplývajících z předmětu jeho činnosti zaměstnanci v pracovních vztazích podle zákoníku práce je podstatné, zda jde o takovou běžnou činnost, která souvisí přímo se zajištěním předmětu činnosti zaměstnavatele zapsaného v obchodním rejstříku (stanovené-

ho zákonem). V případě vzdálenější souvislosti s předmětem činnosti zaměstnavatele je již věcí jeho úvahy, jakým způsobem bude tyto činnosti zajišťovat; z tohoto hlediska již není významné, zda se jedná o činnost svou povahou výjimečnou anebo jinak běžnou, nebo o činnost, která je pro chod podniku důležitá či dokonce nezbytná.

Katastr nemovitostí a odpovědnost za škodu

Pokud je katastrálnímu úřadu doručeno více listin, jimiž je vázán, a z nichž každá svědčí o vlastnictví jiné osoby k téže nemovitosti, je jeho povinností duplicitní zápis vlastnictví k takové nemovitosti provést a zároveň o tom vyrozumět osoby, které jsou podle takto rozporných listin označeny za vlastníky nemovitosti. Měl by je rovněž poučit o možnosti podání určovací žaloby v občanském soudním řízení. Zrušení duplicitního zápisu vlastnictví je pak oprávněn provést záznamem pouze na základě ohlášení jednoho nebo obou duplicitně evidovaných vlastníků doloženého souhlasným prohlášením o uznání vlastnického práva nebo jednostranným prohlášením o uznání vlastnického práva, popřípadě pravomocným rozsudkem soudu o určení vlastnictví.

Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Náhrada škody

Požadavek osobní ochrany zákazníka na cestě domů překračuje míru, v jaké lze provozovatele činností, při nichž zákazník opouští provozovnu s vyšším obnosem, zatížit prevenční povinností. Je to především každý zákazník, kdo je povinen postarat se o svou bezpečnost, opouští-li kasino s vyšší peněžitou částkou. Provozovatel kasina nemůže do budoucna předjímat každý potenciálně hrozící exces ze strany svých zaměstnanců, zejména vykazuje-li takové jednání znaky úmyslného trestného činu.

Nájem

Je-li smyslem ustanovení § 676 odst. 2 obč. zák. upravit užívání věci i po skončení nájmu sjednaného na dobu určitou v případech, kdy ji nájemce dále užívá a pronajímatel se tomu nebrání, pak není rozumný důvod vycházet jen z formálního výkladu jazykového vyjádření předpokladů zamezujících obnovení nájmu a omezovat pronajímatele na možnost podání jen jednoho z typů vlastnických žalob.

Neplatnost právního úkonu

Běžnými úkoly vyplývajících z předmětu činnosti se ve smyslu zákona o zaměstnanosti rozumí zejména úkoly přímo související se zajištěním výroby nebo poskytováním služeb a obdobnou činností při podnikání podle zvláštních předpisů, které právnická nebo fyzická osoba provádí v zařízeních určených pro tyto činnosti nebo na místech obvyklých pro jejich výkon, pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Jinou právnickou nebo fyzickou osobou se pro tyto účely rozumí pouze osoba, jejíž předmět činnosti zahrnuje i činnosti, které ve smyslu věty druhé má svými zaměstnanci v pracovních vztazích zajišťovat. Z hlediska povinnosti zaměstnavatele zajišťovat plnění běžných úkolů vyplývajících z předmětu jeho činnosti zaměstnanci v pracovních vztazích podle zákoníku práce je podstatné, zda jde o takovou běžnou činnost, která souvisí přímo se zajištěním předmětu činnosti zaměstnavatele zapsaného v obchodním rejstříku (stanoveného zákonem). V případě vzdálenější souvislosti s předmětem činnosti zaměstnavatele je již věcí jeho úvahy, jakým způsobem bude tyto činnosti zajišťovat; z tohoto hlediska již není významné, zda se jedná o činnost svou povahou výjimečnou anebo jinak běžnou, nebo o činnost, která je pro chod podniku důležitá, či dokonce nezbytná.

Souhlas poškozeného s trestním stíháním

Aby mohlo být uplatněno ustanovení § 163 tr. ř., musí se v případě vztahu obviněného a poškozené jednat o kategorii rovnocennou alternativním pojmem manžela či druha, u nichž se vedle citové vazby obou osob předpokládá rovněž soužití ve smyslu ekonomickém, tj. rodinný život jak v oblasti duševní, tak v oblasti hmotné.

Úpadek

Odepřít věřiteli, jehož dlužník není schopen plné úhrady svých závazků, ochranu poskytovanou insolvenčním zákonem jen proto, že zákonem předepsaný (očekávaný) způsob řešení dlužníka úpadku nepovede k oddlužení, je vyloučeno již proto, že jde o podstatu insolvenční úpravy (jež některým subjektům při splnění vymezených podmínek dobrodinní oddlužení přiznává a jiným nikoli), kterou prostřednictvím zásady obsažené v § 5 písm. a/ nelze popřít. V rozporu s touto zásadou zjevně není ani to, že v insolvenčním řízení následně budou vypořádány i nesplacené pohledávky dlužníka (to plyne z díkce § 1 písm. a/ insolvenčního zákona a jde o logický důsledek faktu, že dlužník není schopen jiné než poměrné úhrady již splatných pohledávek).

Rozhodnutí o oddlužení a právo podat odvolání

Podáním návrhu na povolení oddlužení dlužník dává najevo, že souhlasí s oddlužením jedním ze dvou zákonem stanovených způsobů, o čemž rozhodují věřitelé (§ 402 odst. 3 insolvenčního zákona) a nepřijmou-li rozhodnutí, pak insolvenční soud (§ 402 odst. 5 a § 406 odst. 1 insolvenčního zákona). To, že dlužník upřednostňuje oddlužení plněním splátkového kalendáře před oddlužením zpeněžením majetkové podstaty, které zvolili věřitelé (respektive insolvenční soud), jeho právo podat odvolání proti usnesení o schválení oddlužení zpeněžením majetkové podstaty nezakládá.

Určení výše úhrady za zdravotní péči

Určení úhrady za zdravotní péči na základě bodového hodnocení zdravotních výkonů vychází ze skutečně poskytnutých (provedených) výkonů zdravotní péče a z jejich bodového ohodnocení, v němž se promítají typové nároky na personální, technické a věcné vybavení jednotlivých zdravotnických odborností. Oproti tomu podstata paušálních úhrad tkví ve zprůměrování příslušných nákladů, přičemž vybočení z tohoto průměru jedním či druhým směrem (vyšší či nižší skutečná výše nákladů oproti paušálu na úkor té či oné strany) v konkrétních případech je stranám vynahrazeno zjednodušením systému dokládání těchto úhrad a snížením administrativní náročnosti při vykazování příslušných výdajů a při jejich kontrole. V situaci, kdy je třeba zvolit jeden z těchto způsobů úhrady, neboť právní předpisy nestanoví řešení pro případ, že nedošlo v této otázce k dohodě mezi stranami smlouvy o poskytování zdravotní péče, se jeví být spravedlivým, rozumným a účelným to z možných řešení, v jehož rámci se důsledněji zohlední množství a kvalita skutečně poskytnuté zdravotní péče, tedy určení úhrady na základě bodového hodnocení zdravotních výkonů.

Pravomoc soudu

I rozhodnutí o nevrácení části zaplaceného poplatku za rozhodčí řízení je rozhodnutím stálého rozhodčího soudu. Pravomoc soudu ke změně tohoto rozhodnutí nevyplývá ani z § 7 odst. 1 o. s. ř., neboť nejde o spor či jinou právní věc, která vyplývá z občanskoprávních, pracovních, rodinných či obchodních vztahů, ani z § 7 odst. 3 o. s. ř., neboť to zákon nestanoví.

Určovací žaloba

V rámci řízení o určení členství navrhovatele v družstvu může soud – je-li to pro rozhodnutí ve věci potřebné – posoudit jako předběžnou

otázku platnost převodu vlastnictví družstva k bytu, k němuž se tvrzená členská práva a povinnosti navrhovatele vztahují.

Styk s dítětem

Nelze-li s ohledem na specifické okolnosti věci do budoucna vyloučit prodlužování a prohlubování konfliktu mezi vychovateli dětí a jejich otcem, který se musí projevit zejména v konfliktu loajality dětí, je třeba dát přednost takovému řešení, které lépe naplňuje požadavek právní jistoty a stability již nastolených rodinných vztahů.

Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Význam řízení pro poškozeného

Nižší význam řízení pro žalobce ve smyslu § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem nelze dovozovat z jeho účasti nebo neúčasti u jednání soudu.

Domovní prohlídka

Trpí-li protokol o provedení domovní prohlídky některými formálními nedostatky, neznamená to samo o sobě vždy nezákonnost domovní prohlídky a nepoužitelnost důkazů při ní opatřených, jestliže je z jiných důkazů patrné, že domovní prohlídka proběhla v souladu se zákonem.

Doručování

Pokud se účastník řízení s obsahem doručované písemnosti seznámil, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, ztrácí význam. Nedodržení formy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující vždy je, zda se předmětná písemnost dostala do rukou adresáta.

Odměna advokáta

Při absenci zvláštního právního předpisu o sazbách odměny za zastupování stanovených paušálně pro řízení v jednom stupni je namíste postup dle § 151 odst. 2 věty první části věty za středníkem o. s. ř.

Majetková podstata

Odkaz na exekuční úpravu vylučující postih určitého majetku výkonem rozhodnutí nebo

exekucí, obsažený v § 207 odst. 1 části věty před středníkem insolvenčního zákona, se jako důvod pro vyloučení (vynětí) takového majetku z majetkové podstaty dlužníka neuplatní, jestliže insolvenční zákon má zvláštní úpravu, která zpeněžení takového majetku připouští.

Výkon trestu

Jestliže zákon v souvislosti s výkonem určitého druhu trestu výslovně stanoví důsledky („sankci“) pro případ, že pachatel uložený trest v určené lhůtě zaviněně nevykonává nebo zaviněně porušuje z něj vyplývající povinnosti či stanovené podmínky, popřípadě i jinak se dopouští jednání mařícího jeho výkon, pak nelze zároveň vyvozovat jeho trestní odpovědnosti za toto mařící jednání pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykazání podle § 337 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku.

Výběr rozhodce

Nevydal-li rozhodčí nálezhodce, jehož výběr se uskutečnil podle transparentních pravidel, resp. byl-li rozhodce určen právnickou osobou, která není stálým rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona, a nemůže-li být akceptovatelný ani výsledek tohoto rozhodování, pak tento rozhodčí nálezhodce není způsobilým exekučním titulem ve smyslu § 40 odst. 1 písm. c) exekučního řádu, podle něhož by mohla být nařízena exekuce, jelikož rozhodce určený na základě absolutně neplatné rozhodčí doložky (§ 39 obč. zák.) neměl k vydání rozhodčího nálezu podle zákona o rozhodčím řízení pravomoc. Byla-li již exekuce v takovém případě přesto nařízena, resp. zjistí-li soud (dodatečně) nedostatek pravomoci orgánu, který exekuční titul vydal, je třeba exekuci v každém jejím stádiu pro nepřípustnost podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. zastavit, když zákon o rozhodčím řízení nevykládá, aby otázka (nedostatek) pravomoci rozhodce byla zkoumána i v exekučním řízení.

Prodlení dlužníka

Trvá-li smluvní povinnost k plnění a nesplní-li ji dlužník řádně a včas, může jeho prodlení vyloučit pouze prodlení věřitele, a nikoli jiná okolnost.

Majetková podstata

Peněžitá pohledávka je vztahem závazkovým, a nikoliv právem věcným, a tudíž ani nemůže požívat ochrany, která je ústavně zaručena právu vlastnickému.

Rozsudek pro uznání

Usnesení soudu vydané v občanském soudním řízení je listinou vydanou soudem České republiky; k tomu, aby bylo veřejnou listinou, neposta-

ROTT, RŮŽIČKA & GUTTMANN

PATENTOVÉ, ZNÁMKOVÉ A ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘE

Rott, Růžička & Guttmann patentové, známkové a advokátní kanceláře patří k největším a nejdoporučovanějším kancelářím v oblasti průmyslových práv v České republice. Kancelář se specializuje na vynálezy, užité vzory, průmyslové vzory, ochranné známky, patentové a známkové rešerše, spory v oblasti průmyslových práv, soutěžní právo a výrobní pirátství.

Kancelář poskytuje tyto služby v České republice a v zahraničí. Kancelář tvoří 5 advokátů, 15 patentových zástupců a další spolupracovníci, kteří mají dlouholeté zkušenosti v oboru průmyslového vlastnictví a ve všech souvisejících vědních a technických oborech.

Management kanceláře tvoří senior partneři JUDr. Vladimír Rott, JUDr. Michal Růžička a JUDr. Ing. Michal Guttmann. Kancelář vlastní samostatnou pobočku pro Slovenskou republiku – Rott, Růžička & Guttmann patentová, známková a právní kancelária, v.o.s., kterou tvoří advokáti a patentoví zástupci.

Kancelář poskytuje služby domácím i zahraničním klientům v češtině, slovenštině, angličtině, němčině, francouzštině, ruštině a japonštině.

Starší společníci a patentoví zástupci jsou členy mezinárodních asociací AIPPI, INTA, AIPLA, FICPI, ECTA, MARQUES a LES.

Rott, Růžička & Guttmann získala ocenění IP Law Firm of the Year 2009 udělovanou Managing Intellectual Property pro Českou republiku, Lawyers World Global Awards 2011, Intellectual Property Law, Firm of the Year 2012 in the Czech Republic – Corporate Intl Magazine Global Awards a ocenění „Právníká firma roku 2012 - velmi doporučovaná kancelář“ v České republice.

Česká republika:

Rott, Růžička & Guttmann
Vinohradská 37/938
P.O.BOX 44
120 00 Praha 2

e-mail: rrg@rrg.cz
tel.: +420 233 377 867
fax: +420 233 382 263

Slovenská republika:

Rott, Růžička & Guttmann
Pionierska 15
831 02 Bratislava 3

e-mail: rrg@rrg.sk
tel.: +421 244 454 197
fax: +421 244 454 195

www.RRG.cz

VELMI DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

We know how to score

KŠD LEGAL
advokátní kancelář s.r.o.

PRAHA BRATISLAVA

KŠD ECONOMIC a.s.

www.ksd.cz

ALFA INTERNATIONAL
THE GLOBAL LEGAL NETWORK

čuje, aby bylo vydáno v mezích pravomoci soudů, nýbrž je zapotřebí, aby splňovalo všechny požadavky, které pro ně předepisuje zákon, popřípadě jiné obecně závazné předpisy vydané na základě zákona. Fikce uznání nároku podle ustanovení § 114b odst. 5 občanského soudního řádu nenastane, jestliže usnesení, kterým byl žalovaný vyzván, aby se ve stanovené lhůtě ve věci písemně vyjádřil, a které bylo žalovanému řádně doručeno, neobsahuje předepsané formální náležitosti a není proto veřejnou listinou.

Naléhavý právní zájem

Pravidlo, podle něhož soud rozhoduje podle stavu, který existuje v době vyhlášení rozhodnutí (vyjádřené v § 154 odst. 1 o. s. ř.), nic nemění na tom, že otázku existence naléhavého právního zájmu na požadovaném určení soud posuzuje vždy ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem, které žalobce (navrhovatel) vylíčí v žalobě (návrhu).

Odpůrčí žaloba

Odpůrčí žalobou podle § 16 ZKV se správce konkursní podstaty úpadce nebo některý z konkursních věřitelů úpadce může úspěšně domáhat určení, že „právní úkon úpadce je neúčinný vůči jeho konkursním věřitelům“ a nikoli určení, že právní úkon je neúčinný „vůči konkursní podstatě“.

Překážka věci rozsouzené

Pro posouzení, zda je dána překážka věci pravomocně rozhodnuté, není významné, jak byl soudem skutek, který byl předmětem řízení, posouzen po právní stránce. Překážka věci pravomocně rozhodnuté je dána i tehdy, jestliže skutek byl soudem posouzen po právní stránce nesprávně, popřípadě neúplně (např. skutek byl posouzen jako vztah ze smlouvy, ačkoliv ve skutečnosti šlo o odpovědnost za bezdůvodné obohacení). Co do totožnosti osob není samo o sobě významné, mají-li stejné osoby v různých řízeních rozdílné procesní postavení (např. vystupují-li v jednom řízení jako žalovaní a ve druhém jako žalobci). Týchž osob se řízení týká i v případech, že v pozdějším řízení vystupují právní nástupci (z důvodu univerzální nebo singulární sukcese) osob, které jsou (byly) účastníky již skončeného řízení.

Společné jmění manželů a odporovatelnost

Žalobou podanou podle ustanovení § 42a občanského zákoníku nelze úspěšně odporovat dohodě o vypořádání společného jmění manželů, jejíž právní bezúčinnost nastala podle ustanovení § 150 odst. 2 občanského zákoníku. Věřitel pohledávky vůči jednomu z manželů,

která vznikla před uzavřením dohody o vypořádání společného jmění manželů, má právo ji vymoci na základě titulu pro výkon rozhodnutí (exekučního titulu) také z majetku, který na základě dohody o vypořádání společného jmění připadl manželovi dlužníka, i když bezúčinnost dohody podle ustanovení § 150 odst. 2 občanského zákoníku nebyla (vůči manželu dlužníka) určena pravomocným rozhodnutím soudu.

Zánik ustanovení obhájce

Již samotné zvolení obhájce obviněným (případně jinou k tomu oprávněnou osobou) ve smyslu § 37 odst. 2 tr. ř. na místo obhájce, který mu byl ustanoven, lze považovat za objektivní skutečnost, v důsledku které původní ustanovení obhájce zaniká. Ve vztahu k ustanovenému obhájci je však zánik takového ustanovení účinný teprve poté, co je o takové skutečnosti příslušným orgánem činným v trestním řízení vyrozuměn nebo se o ní jiným způsobem dozví. Do té doby je oprávněn i povinen hájit práva obviněného, a pokud tak činí, má i podle § 151 odst. 2 věty první tr. ř. vůči státu nárok na odměnu a náhradu hotových výdajů podle zvláštního předpisu (advokátního tarifu).

Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Duševní vlastnictví

Žalobu na určení padělků je nutné podat v situaci, kdy nebyl použit zjednodušený postup předjímaný v čl. 11 nařízení Rady (ES) č. 1383/2003, konkrétně upravený v § 14 zákona č. 191/1999 Sb. Osobami, jejichž právní sféry se sporný právní vztah nebo sporné právo týká, jsou osoby, jimž může být uložena na základě výsledku řízení ve věci povinnost nahradit náklady zničených zboží, o němž je v řízení rozhodováno. Těmito osobami mohou být dovozce zboží, vývozce zboží nebo majitel práva.

Náhrada škody, ztížení společenského uplatnění

I rozsah mimořádného zvýšení náhrady za ztížení společenského uplatnění musí být diferencován; rozdíly v závažnosti poškození zdraví a v intenzitě omezení, jež toto poškození zdraví vyvolalo, se musí projevit i v rozdílné míře zvýšení náhrady. Zvyšování odškodnění musí mít jisté hranice, zachovat si racionální vztah k úrovni bodového ohodnocení jednotlivých

následků poškození zdraví i jeho peněžnímu vyjádření, respektovat požadavek srovnatelnosti s jinými obdobnými případy, nesmí být projevem libovůle a mít zjevně likvidační účinky pro subjekty k náhradě škody povinného, přičemž není zásadně (s výjimkou případné moderace podle § 450 obč. zák.) významné, zda škodu hradí sám škůdce nebo pojišťovna. Zvýšení náhrady na vícenásobek je podle tradiční soudní praxe vyhrazeno právě těm případům, kdy pro následky úrazu je poškozený téměř vyřazen ze života a kdy jeho předpoklady k uplatnění ve společnosti jsou téměř nebo zcela ztraceny, není schopen se sám obsloužit, apod. Jedním z kritérií, které musí soudy vzít v potaz při úvaze o mimořádném zvýšení odškodnění, za současného zhodnocení všech ostatních okolností případu, je věk, to i v případě, dojde-li k úrazu v seniorském věku. K nákladům spojeným s léčením, které se hradí podle § 449 odst. 1 obč. zák., patří příkladmo náklady spojené s rehabilitační léčbou, náklady na ošetřovatele, náklady spojené s přilepšením na stravě, náklady na dietní stravování a konečně i náklady nejbližších příbuzných poškozeného spojené s jeho návštěvami v nemocnici; musí jít o náklady účelné a prokazatelně vynaložené. Nelze bez dalšího dospět k závěru, že pokud mají příbuzní poškozeného k takovým cestám k dispozici městskou hromadnou dopravu, nejsou náklady na pohonné hmoty osobního motorového vozidla náklady účelné vynaloženými (Osobní automobil je v dnešní době rozšířeným a běžným dopravním prostředkem, navíc případně vyšší náklady na jeho provoz jsou oproti hromadné přepravě kompenzovány zpravidla větší rychlostí, operativností či snadnější možností přepravy věcí. Nejde-li tedy o zjevné a účelové navyšování nákladů na cestu ze strany poškozeného či osoby, která náklady vynaložila, nelze je bez dalšího omezovat cenou jízdného v hromadné dopravě).

Povinnosti zaměstnavatele

Přiměřenou úpravu posudku o pracovní činnosti lze požadovat jen v případě, je-li nesprávný, zejména ve vztahu k uváděným skutečnostem, k hodnocení činnosti zaměstnance vztahující se k výkonu jeho práce, anebo hodnotí-li skutečnosti, které nemají vztah k výkonu práce zaměstnance. Je-li posudek o pracovní činnosti z tohoto hlediska správný (zaměstnanec mu z hlediska jeho obsahu nevytýká žádnou nesprávnost), zaměstnavatel sice může na žádost zaměstnance posudek dále doplnit, zákon mu však takovou právní povinnost neukládá.

Vyčlenění bytového družstva

Kritérium § 29 odst. 3 věty čtvrté zákona o vlastnictví bytů dopadá komplexně na celé vypořádání majetku, práv a povinností podle § 29 odst. 3 zákona o vlastnictví bytů. Není-li

jiné dohody, musí být v případě vyčlenění nejprve určen poměr součtu vypořádacích podílů členů vyčleněného družstva ku součtu vypořádacích podílů všech členů původního družstva před vyčleněním (poměr vypořádacích podílů). Výpočet vypořádacích podílů se provede podle stanov dosavadního družstva; nemají-li stanov vlastní úpravu, odlišnou od úpravy zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, použijí se pravidla § 233 odst. 2, 3 a § 234 odst. 1 obč. zák. Druhým krokem je stanovení poměru hodnoty majetku, jež přešel (na základě dohody) obou družstev, popř. ex lege) na nové družstvo, a hodnoty majetku dosavadního družstva před vyčleněním (poměr majetku). Neurčuje-li dohoda družstev jinak, vychází se z obvyklé ceny majetku. Třetím krokem je porovnání poměru vypořádacích podílů a poměru majetku; získalo-li nové družstvo v důsledku vyčlenění majetek o vyšší hodnotě, než odpovídá poměru vypořádacích podílů, je povinno vyplatit dosavadnímu družstvu rozdíl v penězích (nestanoví-li dohoda družstev jinak), a to tak, aby poměr vypořádacích podílů a poměr majetku po vypořádání byly shodné. A naopak, zůstalo-li dosavadnímu družstvu (po vyčlenění) více majetku, než odpovídá poměru vypořádacích podílů, vyplatí dosavadní družstvo rozdíl v penězích (nestanoví-li dohoda družstev jinak) novému družstvu. Výsledkem vypořádání musí být stav, kdy poměry vypořádacích podílů a majetku jsou shodné.

Insolvence a rozsudek pro uznání

Jakkoli ustanovení § 157 odst. 3 o. s. ř. omezuje odůvodnění rozsudku pro uznání pouze na vymezení předmětu řízení (se zjevným záměrem odlišit takto rozsouzenou věc od jiných věcí týchž účastníků) a na stručné vložení důvodů, pro které soud rozhodl rozsudkem pro uznání, i při takto strukturovaném odůvodnění je závěr o splnění předpokladů pro vydání rozsudku pro uznání (ať již v textu takového odůvodnění formulovaný výslovně nebo prostřednictvím poukazu na příslušná ustanovení občanského soudního řádu dovolující soudu rozhodnout podle uznání) současně závěrem, jímž soud navenek dává najevo, že nenalezl překážky, jež mu brání rozhodnout o věci podle uznání. Vedle prakticky totožné úpravy pro rozsudek pro zmeškání (srov. § 153b odst. 3 o. s. ř. a § 157 odst. 3 o. s. ř.) lze ve stejném duchu poukázat též na platební rozkaz (§ 172 o. s. ř.), včetně elektronického platebního rozkazu (§ 174a o. s. ř.) a na směnečný (šekový) platební rozkaz (§ 175 o. s. ř.). Tato rozhodnutí mají poté, co nabudou právní moci, účinky pravomocného rozsudku (§ 174 odst. 1, § 175 odst. 3 věta první o. s. ř.) a neodůvodňují se vůbec. Přitom ovšem skutečnost, že byla vydána, osvědčuje, že soud zkoumal (s pozitivním výsledkem)

předpoklady, za nichž vydána být mohla, tedy především, že (u platebního rozkazu a elektronického platebního rozkazu) uplatněné právo vyplývá ze skutečností uvedených žalobcem (§ 172 odst. 1 věta první o. s. ř.), nebo že (u směnečného /šekového/ platebního rozkazu) žalobce předložil v prvopisu směnku nebo šek, o jejichž pravosti není důvodu pochybovat, a další listiny nutné k uplatnění práva (§ 175 odst. 1 věta první o. s. ř.). Výhrady proti příslušnosti pohledávky přiznanému pravomocným rozsudkem pro uznání v rovině právní (argumentem, že věřiteli /žalobci/ podle zákona takové příslušnosti nenáleží) jsou „jiným“ právním posouzením věci, jež je insolvenčnímu správci jako důvod popření pravosti nebo výše takové pohledávky zapovězeno ustanovením § 199 odst. 2 části věty za středníkem insolvenčního zákona.

Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Náhrada škody, renta za pomoc jiných osob

Jestliže ani po léčbě poškozený nedosáhne soběstačnosti v péči o sebe a svou domácnost a je nucen vyhledat pomoc třetích osob, nelze se dlouhodobě zcela spoléhat a využívat rodinné a přátelské solidarity při bezplatné péči o postiženého, vymyká-li se rozsah péče únosné míře pro běžnou lidskou a rodinnou solidaritu. Je věcí poškozeného, jaký způsob zajištění péče o svou osobu si dále zvolí.

Vady řízení

Porušení stanoveného postupu při zjišťování skutkového stavu věci, zejména při dokazování, může mít vždy za následek nesprávné skutkové zjištění a tedy též nesprávné rozhodnutí ve věci. Má-li odvolací soud za to, že skutková zjištění, která soud prvního stupně učinil ze svědeckých výpovědí, umožňují jiné skutkové závěry než ty, k nimž dospěl soud prvního stupně, pak má zopakovat dokazování výsledkem příslušných svědků. Zatímco v otázce důkazů listinných je obecně postavený požadavek na opakování důkazu listinami věcně neopodstatněný a tudíž formalistický, stran výsledku svědků a účastníků řízení je třeba důkaz výsledkem osob vzhledem k jeho specifickým třeba zopakovat vždy. Má-li soud za to, že určité skutečnosti není třeba dokazovat, neboť se jedná o takové skutečnosti, které jsou obecně známé (tzv. notoriety), nebo o skuteč-

nosti, které jsou známy jen soudu, a to z jeho úřední činnosti, pak musí být účastníkům umožněno, aby se k povaze těchto skutečností vyjádřili, a musí jim být umožněno dokazovat, že poznatek o tom, že se jedná o notoriety či o skutečnost úředně známou, není správný. Je tedy především povinností soudu, aby účastníky se svým názorem na takovou povahu určitých právně významných skutečností včas seznámil, tak aby měli příležitost procesně reagovat.

Ochrana spotřebitelů a rozhodčí doložka

Aby byl naplněn účel a smysl článku 6 odst. 1 směrnice 93/13/EHS, tj. nezávaznost zneužívajících klauzulí ve spotřebitelských smlouvách, musí v situaci, kdy ve sporu mezi jednotlivci nemůže směrnice sama o sobě zakládat jednotlivci povinnosti, a není tudíž možno se jí jako takové vůči němu dovolávat, je při uplatňování vnitrostátního práva vnitrostátní soud, který má podat jeho výklad, povinen tak učinit v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu uvedené směrnice, aby dosáhl výsledku, který tato směrnice sleduje, a dosáhl tak souladu s čl. 288 třetím pododstavcem SFEU. Požadavek výkladu vnitrostátního práva v souladu s právem Společenství je inherentní systému Smlouvy v tom, že umožňuje, aby vnitrostátní soud v rámci svých pravomocí zajistil plnou účinnost práva Unie při rozhodování sporu, který mu byl předložen. Aby bylo dosaženo výsledku požadovaného směrnicí 93/13/EHS, nutno ustanovení § 33 z. r. ř. vykládat tak, že zůstal-li spotřebitel v rozhodčím řízení nečinný (nezačal vůbec jednat ve věci samé), nemůže soud zamítnout návrh na zrušení rozhodčího nálezu, který se opírá o důvody § 31 písm. b) nebo c) z. r. ř. ve znění účinném do 31. 3. 2012, jenom proto, že takové důvody spotřebitel mohl namítat a přesto tak neučinil. Směrnice musí být vykládána v tom smyslu, že vyžaduje, aby vnitrostátní soud, kterému je předložena žaloba na neplatnost rozhodčího nálezu, posoudil neplatnost rozhodčí dohody a zrušil tento nálezu v důsledku toho, že uvedená dohoda obsahuje zneužívající klauzuli, i když spotřebitel neplatnost rozhodčí dohody uplatnil nikoli v rámci rozhodčího řízení, ale pouze v rámci žaloby na neplatnost.

Soudní poplatky

V případě, že po pravomocném zamítnutí návrhu na přiznání osvobození od soudních poplatků nedojde ke změně poměrů, soud zastaví řízení o dalším návrhu téhož účastníka na přiznání osvobození od soudních poplatků pro překážku věci pravomocně rozhodnuté (rei iudicatae). ●

archimedes
language academy

Neučte se jako před 100 lety

Výuka jazyků s iPadem

- individuální hodiny
- zábavné workshopy
- telefonáty v cizím jazyce
- aplikace ALApp v iPadu

angličtina, obchodní angličtina,
specifická angličtina dle studentova zájmu
francouzština, čeština pro cizince

www.ala.cz

Operativní leasing aut je přitažlivý i pro právníky

Jaromír Hájek, generální ředitel české pobočky společnosti LeasePlan.

Mít auta ve firemním majetku je neefektivní. Proto podnikatelé stále více využívají operativní leasing. Ušetří peníze na mnohem potřebnější investice a navíc se zbaví většiny starostí o vozy. Vše potřebné totiž za ně obstará leasingová společnost.

Zatímco dříve byl operativní leasing doménou především velkých společností, v poslední době získává oblibu i u malých firem, mimo jiné u advokátních kanceláří. „Úspěšní právníci se zajímají o ekonomické výhody operativního leasingu, ale hlavně oceňují jeho komfort,“ říká **Jaromír Hájek, generální ředitel české pobočky společnosti LeasePlan**, která je světovou i domácí jedničkou oboru.

V čem spočívá komfort, o kterém mluvíte?

Na rozdíl od finančního leasingu není cílem operativního leasingu převedení vozu do majetku zákazníka. Naopak: jako klient si vůz pouze pronajmete na předem sjednanou dobu, obvykle na tři nebo čtyři roky. Na konci leasingu jej vrátíte leasingové společnosti a zpravidla si pronajmete nový. Podstatné je, že v rámci kontraktu můžete využívat řadu služeb, které souvisejí s provozem automobilu. Díky tomu se nemusíte zabývat sháněním dálničních známek, placením silniční daně, vyřizováním pojistek, objednáváním sezónních pneumatik, řešením pojistných událostí... prostě spoustou věcí, bez nichž se provoz firemních vozů neobejde a které

poplatků: dálniční známky, silniční daň, pojištění, ale i pravidelný servis nebo výměnu a uskladnění pneumatik. Tím se vyhnete jednorázovým výdajům, čímž stabilizujete cash-flow a můžete přesněji řídit investice. Leasingová společnost navíc dokáže vyjednat zajímavé podmínky u svých dodavatelů: dealerů vozů, pojišťoven, servisů a pneuservisů, prodejců autodoplňků, ale třeba i provozovatelů palivových karet. Například jediná korna slevy na litru paliva může v ročním rozpočtu autoparku ušetřit desítky tisíc korun. Zanedbatelná není ani úspora na personálu: starost o vozidla přebírá leasingová společnost, a zákazník tak nemusí správou autoparku pověřovat vlastní zaměstnance.

řidiče zdržují od práce. My všechny tyto povinnosti vyřídíme za vás a nabídneme vám celé spektrum dalších, často velice sofistikovaných služeb, například elektronickou knihu jízd s možností exportu dat přímo do účetnictví klienta.

Je ale operativní leasing výhodný i finančně?

Nepochybně. Jeho ekonomický přínos má hned několik rovin. Obvykle u něj zcela odpadá počáteční akontace. V pravidelných měsíčních splátkách uhradíte pouze rozdíl mezi pořizovací cenou vozidel a jejich prodejní cenou na konci leasingu. Díky tomu v automobilech nevážete kapitál. Splátky zahrnují většinu doprovodných služeb a povinných

Říkal jste, že právníci oceňují především komfort operativního leasingu. Jsou ještě další důvody, které je k tomuto produktu přivádějí?

At se nám to líbí, nebo nelíbí, automobil je vnímán jako symbol společenského statutu. Zákazníci operativního leasingu mají jistotu, že díky pravidelné obměně vozového parku jezdí prakticky neustále v nových, moderních automobilech. Je logické, že zájemci z řad právnícké veřejnosti si od nás pronajímají spíše vozy vyšších cenových kategorií, prémiových značek, u nichž se tento efekt ještě násobí. I to přispívá ke zvyšující se popularitě operativního leasingu v této zákaznické skupině. Nepochybně o tom, že poptávka po operativním leasingu bude mezi advokáty a právníky vůbec nadále růst.

Ing. Jaromír Hájek

se narodil v roce 1963. Absolvoval VŠE v Praze, fakultu zahraničního obchodu. V manažerských pozicích pracuje od roku 1991. Nejprve působil jako ředitel českého zastoupení nizozemské poradenské společnosti Larive Holland. V letech 1995 až 2007 byl prvním generálním ředitelem společnosti LeasePlan ČR. V roce 1999 se zároveň stal ředitelem slovenské filie. V období 2006 až 2007 se podílel na zahájení činnosti rumunského zastoupení skupiny. Mezi lety 2007 až 2011 působil na pozici generálního ředitele společnosti LeasePlan Itálie. V lednu 2012 se vrátil do čela české pobočky. Letos v dubnu získal titul Manažer roku 2012 v oblasti doprava a logistika a celkově skončil v TOP 10. Je členem výboru České manažerské asociace a členem představenstva České leasingové a finanční asociace.

Podrobnější pohled na operativní leasing aut vám ve spolupráci se společností LeasePlan přineseme v příštích vydáních časopisu. ●

LeasePlan

je globálním i tuzemským lídrem v operativním leasingu automobilů – profesionální správě firemních autoparků. V letošním roce si připomíná 50. výročí svého založení. Je zastoupen ve 31 zemích a jeho celkový vozový park zahrnuje 1,3 milionu automobilů. Díky unikátnímu řešení account managementu dlouhodobě obhospodařuje klienty s různou velikostí flotil. Každému zákazníkovi se věnuje tým profesionálů. V roce 1996 LeasePlan přivedl operativní leasing do České republiky a stal se jedničkou tuzemského trhu. Dnes tady pečuje o autoparky přibližně tisícovky klientů a ve své flotile má téměř 18 tisíc vozidel.

Čeští právníci již vášeň v diamantech našli...

Ať už exkluzivní kus za 13 milionů dolarů nebo šperky v hodnotě jednotek či desítek tisíc korun. Diamant je tradiční, jistá a hlavně spolehlivá investice.

Své o tom ví česká skupina **D.I.C. (Diamonds International Corporation)**, které se na antverpšské mezinárodní diamantové burze podařilo za osm let dostat na nejvyšší úroveň firem jako je například Cartier. **MUDr. Luboš Říha, zakladatel a majitel skupiny** poukazuje na to, že diamant je velmi poptávaný investiční nástroj a roste neustále na ceně. Zároveň dodává, že velmi pragmatická česká právnická obec se investice do diamantů vůbec nebojí.

Český výrobce a mezinárodní prodejce diamantových šperků a investičních diamantů se neuvěřitelně rychle uchytil na světovém trhu a roste dál. D.I.C., se z ryze české společnosti během pěti let stala světovou vyhledávanou společností. Její dceřiné společnosti okouzly

klienty v celé střední Evropě a přes Rusko se nejrychleji rostoucí diamantová značka kontinentu stala symbolem luxusu i v Asii. Diamanty ale nemusí být jen pro vyvolené. Kdo chce kámen vlastnit, nemusí střídat miliony. „Pro každého najdeme individuální řešení a poskytneme osobního obchodníka nebo klenotníka i pro nejnáročnější klienty. Péče a nadstandardní servis je u nás na prvním místě,“ říká Luboš Říha, jehož firma dokáže uspokojit i ty nejnáročnější klienty. Třeba naprosto jedinečným šperkem v řádech několika miliónů. Více v rozhovoru.

Dokáží Vás stále diamanty něčím uchvátit?

Každý diamant je absolutně jedinečný. Je to jako otisk prstu nebo DNA. Je to unikátní výtvor přírody, který pak lidská ruka vzala a vy-

brousila do krásných tvarů. Každý kámen ohromí svojí krásou, emocí, brilancí. Estetická hodnota očarovává už staletí velké množství lidí, nejlépe by o tom mohly mluvit ženy Právě především ženám diamant poskytuje radost jej nosit a vlastnit v podobě diamantového šperku. Nádherné na tom všem je, že máte na své ruce v podobě šperku nebo v trezoru v podobě investičního nástroje něco, co sledovalo historii celé naší planety. Nejmladší diamanty mají cca 200 mil let, ty nejstarší 4 mld. Další velmi zásadní devizou je to, že diamant dokáže zaujmout i svojí racionalitou. Není to totiž investice do pomíjivé hodnoty. Naopak. Stále mě uchvacuje, jak se diamant chová jako investiční nástroj a roste na ceně. Celá léta diamant sloužil především jako uchovatel hodnoty, nicméně v posledních letech téměř pravidelně zvyšuje svojí hodnotu a nabízí velmi zajímavé finanční zhodnocení."

To je řada důvodů k respektu diamantu. Co porovnání s bankovními produkty? Přeci jen je diamant investiční nástroj.

Diamant je velmi stabilní komodita, jeho cena je stále rostoucí, jde o střednědobou až dlouhodobou investici aspoň v řádu 3 – 5 let a déle. Pro naše klienty sledujeme vývoj ceny jejich nakoupených diamantů, informujeme je o aktuální hodnotě jejich diamantové investice, dáваме investiční doporučení, sestavujeme diamantová portfolia, řešíme likviditu atd. Tedy velmi podobné některým bankovním produktům. Nicméně do „papíru“ se nezamilujete ...do diamantu to lze velmi snadno. Diamant nejen okouzlí, ale vryjete do něj historii okamžiku ať už při zakoupení nebo obdarování, které se dědí z generace na generaci a jeho hodnota stále narůstá.

Bankovní produkty nabízejí „buď, anebo“...

Diamant nabízí bezpečí a klid, jde o konzervativní prostředí a klidné vody bez emocí. Nejsme tedy příliš ideální pro „adrenalinové hráče“. Ovšem i takové klienty máme ... Vysvětlili jsme jim, že je dobře v rámci každého portfolia něco investovat stabilně. Každá investice kterou děláme by měla mít nějaký důvod, v případě diamantů to je uchování hodnoty, rostoucí cena, v malém objemu máte koncentrovanou určitou hodnotu svého majetku, např. do diamantu velikosti knoflíku saka můžete vložit hodnotu i několika rodinných domů, a to zejména v době bankovní krize každý ocení ... Sice žádný investiční specialista nedoporučí dát vše do jedné komodity / typu investice, nicméně ... Již mi pár velmi úspěšných a životem protřelých lidí řeklo, že právě v současné době je diamant z jejich pohledu jediná investice, která jim dává smysl a zhodnocuje, přináší diskretnost a především přenositelnost z místa na místo a v řadě zemí rychlou likviditu.

PRÁVNÍCI JSOU VYSOCE PRAGMATIČTÍ LIDÉ

Zmínil jste racionalitu. Proč bychom se tedy měli, třeba jako právníci, zajímat o diamanty?

„Mezi právníky máme celou řadu klientů. Jsou to vysocí pragmatičtí lidé, kteří uvažují racionálně.“ Rádi si fakta ověřují z nezávislých zdrojů atd. Řada z nich u nás začala s malými investicemi a po ověření si toho co deklarujeme, získali důvěru a často doplňují své investice dalšími již třeba i hodnotnějšími kameny nebo nás i doporučují mezi svými kolegy či klienty. Přes 60% klientů se k nám vrací k opakovanému nákupu.

Čím si vysvětlujete takový zájem v právnícké obci?

Jak jsem řekl, během našich jednání si totiž ověřili to, co prezentujeme. Jednak co se týče ekonomických informací k diamantu a též důvěryhodnost naší firmy, tedy to na čem se domluvíme, že platí a náš zákaznický servis je ohromil.

Takže výhodou je „klid a stabilita“?

Ano. Zainvestujete peníze a nemusíte se o nic starat. Nemusíte mít makléře ani investičního specialistu, kteří by sledovali on-line vývoj trhů atd. Cena diamantu se tvoří každý pátek všude na světě stejně, ovšem změny jsou tak jednoduše za tři až čtyři měsíce v řádech procent. Kámen vložíte do trezoru či na jiné bezpečné místo, máte čistou hlavu a můžete se soustředit na svůj business. Nebo si můžete kámen třeba zasadit do šperku od naší společnosti (který si u nás může klient sám navrhnout) a dát ho manželce, které nošení diamantu jistě dělá radost. Diamant Vám v takovém šperku totiž zhodnocuje úplně stejně i kdyby byl v trezoru.

Anebo ho uchovat budoucím generacím.

Je to dlouhodobá konzervativní investice. Řada klientů chce svým dětem přenechat něco, co má hodnotu. Je nasnadě otázka, jakou hodnotu budou mít za čas peníze.

Ekonomická situace může být za rok naprosto odlišná...

Nejenom ekonomika. I válečná nebo politická situace. Na to všechno naši klienti myslí. Tedy i na případ, že by museli někde začít nový život. V malém množství, v malém kameni, máte obrovský majetek. Třeba vilu nebo činžovní dům.

Takže mobilita a vysoká koncentrace.

Navíc transparentní cena, která není vymyšlená. Kámen certifikuje nezávislá mezinárodní osvědčená laboratoř, pak se podíváte na ceník a víte, že kámen má všude stejnou cenu. Ať

MUDr. Luboš Říha, zakladatel a majitel skupiny D.I.C.

DIAMONDS INTERNATIONAL CORPORATION – D.I.C. a.s.

Showroom Praha
Široká 15/124
110 00, Praha 1 – Josefov
Mob.: +420 774 677 935
e-mail: showroom.praha@DICholding.com

Exkluzivní prodejní výstava 14. – 30. 11. 2013 v Praze

DIC chystá ve svém showroomu velmi úspěšnou prodejní diamantovou výstavu investičních kamenů. Unikáty a raritou ke shlednutí budou nejen bílé diamanty, ale i barevné diamanty (žluté a modré diamanty cca milion USD za karát i více), jejichž cena je mnohonásobně dražší. K vidění bude také 50karátový kámen D, F (jeho cena je přes 13 milionů dolarů). Na výstavě budou k zakoupení diamanty již od 500 Kč.

Diamonds are forever!

jsme v Čechách, Tokiu nebo New Yorku. Určitě zvažte nákup diamantu z certifikátem z ČR.

TREZOR NEBO ŠPERK

Základem Vaší nabídky je tedy investiční diamant, který buď dám do trezoru... anebo vložím do šperku. Jaký je poměr v poptávce klientů?

To je zajímavá otázka. Kolikrát se nám stává, že dorazí klienti, kteří chtějí investiční diamant. Ve finále si ale odnáší šperk, třeba pro manželku. Samozřejmě je osazený diamanty a oni ví, že to není marnotratná investice. Vždy si v diamantu nesou příběh: výročí, narození dětí, projev citu, svatby či zasnuby. Tím, že je to téměř nezničitelný šperk, se dědí z generace na generaci. Ale je to i opačně. Manželé jdou pro šperk a odnáší si investiční diamant.

To rozhodnutí ale není nutné trvalé...

Klienti někdy po čase přijdou s tím, že je diamantu v trezoru „smutno“ a my ho zasadíme do šperku. Z něj se dá zase po čase vyjmout. Hodnota kamene roste naprosto stejně bez ohledu na to, zda je zabalený v trezoru nebo zda vás doprovází životem v podobě šperku. Ani nošením se neopotřebuje.

Jak vlastně vypadá investiční diamant? Šperk si představit dovedu...

Každý kámen prochází mezinárodní gemologickou laboratoří, kde je ohodnocen odborníky, parametry jsou zapsány v certifikátu a diamant je zabalen do speciálního obalu. Je to například jako s rodným listem u dětí. Téma bezpečnosti je důležité. Často se klienti ptají, jakou mají jistotu, že konkrétní kámen patří k danému certifikátu. Diamanty jsou v obalu a mají kolem sebe inertní plyny. Pokud je obal poškozen, plyn unikne a pak se na obalu objeví varování, že obal byl porušen. V tu chvíli víte, že s ním bylo manipulováno. Když kámen vyndáte, číslo certifikátu je v případě diamantů zakoupených u naší společnosti gravováno přímo na diamantu.

To je jen u diamantů zakoupených od vaší společnosti?

Gravování čísla certifikátu není standardem, ale my za to v mezinárodní gemologické laboratoři připlácíme. Považujeme to za velmi důležitý bezpečnostní prvek pro klienta a patří to k našemu servisu pro klienty.

Pokud jde o šperky, jak vlastně vznikají?

Klienti chodí s vlastním návrhem nebo myšlenkou. Třeba prsten po babičce nebo rodinný erb. Spojíme je s naším designérem a výrobcem. Garantujeme jim, že vyrobíme naprosto unikátní šperk, jiný takový už nevyrobíme. Šperky jsou unikátní s vysokým podílem ruční práce.

Umíte tedy splnit i ty nejnáročnější požadavky?

Čím více jsou lidé v životě úspěšnější, tím více chtějí něco exkluzivního. Začínají se nám stupňovat požadavky na speciální broušení kamene. My máme k dispozici s poměrně velkým předstihem informaci o surovině, která se našla ve světě. Máme skeny toho, co si s kamenem můžeme dovolit, jaké tvary lze vybrousit, v jakých vahách a kvalitách. Klientům tak nabídneme „právo první noci“, mohou se rozhodnout, zda budou chtít kámen vybrousit a jak. Také jsme se setkali s tím, že klienti chtějí dovybrousit kámen podle „šťastných čísel“, aby měl například 6,87 karátů. To jsou mimochodem šťastná čísla v Číně a máme ho v nabídce. Též jsme například řešili a vyřešili požadavek klienta, aby čísla karátáže diamantů odpovídala datu narození jeho dětí. Dokonce jsme dokázali i na číslo certifikátu vygravírovat jména dětí, manželky, jejich data narození, datum svatby, srdce... Už to není jen otázka peněz, je v tom příběh a vztah v rodině.“

BEZPEČNOST NA PRVNÍM MÍSTĚ

To je tedy pro nejnáročnější klienty. Co ti méně nároční?

Bavíme-li se na téma vhodné investice do diamantů, osobně bych doporučil začít investici alespoň od 250 tisíc korun a více, což jsou kvalitní 1ct kameny. Ovšem měli jsme i poptávky investic do 100 tis CZK resp. i v řádech desítek tisíc CZK. Takovému klientovi nabídneme malé šperkařské kameny kolem třetiny až půl karátu. I tyto kameny dokáží totiž dělat zajímavé zisky jak se ukázalo za poslední roky. Důvodem je zvýšený nárůst o tuto třídu šperkařských kamenů v Číně a Indii.

Jaké výhody má pro klienta fakt, že jste na diamantové burze?

Jednak to je bezpečnost a pak cena. Bezpečnost ale na prvním místě. Musíte mít jistotu, že diamant splňuje kvalitativní parametry a má prověřený původ. Tedy v prvé řadě, že diamant je skutečně kámen deklarovaných hodnot. Vůbec z tohoto důvodu nedoporučuji kupovat kameny od neznámých obchodníků nebo garážových firem a už vůbec ne po internetu. Klient by měl kupovat od společnosti, která má renomé. Víte, za kým můžete jít. My sídlíme tady a jsme transparentní.

Původ nade vše?

Většinu kamenů známe od jejich narození. Víme, od koho je bereme a někdy známe i surovinu. Víme, kdy přišel do Antverp a někdy dokonce znám osobně brusiče. Nemůže se stát, že by vás někdo oslovil s tím, že máte v ruce jeho majetek. DIC vlastní anebo má kontrolu nad celým řetězcem. Garantujeme bezpečnost a nekonfliktnost suroviny i produktu. Vedle toho je pochopitelně cena. Prodáváme za index velkoobchodních cen, pro VIP a stálé klienty máme bonusový program. Staráme se o ně. Sledujeme pro ně i vývoj jejich kamenů, klienty v případě změny ceny informujeme. Kromě toho nabízíme i likviditu, jsme schopni kámen vykoupit nazpátek.“

Závěrem, proč jste vlastně začal s diamantovým byznysem?

Na základě svých myšlenek a strategií jsem chtěl vytvořit společnost. Hledal jsem stabilní produkt, který je nadčasový. V té době jsem ale ještě nevěděl, co je diamant. Úvahami, analýzami a hledáním jsem dospěl k diamantu. Teprve poté jsem začal studovat vše kolem diamantů, založil firmu, rozjel obchod a nakonec i mezinárodní obchod. Věděl jsem, že budeme úspěšní, ale takový zájem překvapil i mne. ●

Autor: Jaroslav Kramer

MALÁ KANCELÁŘ S VELKOU VIZÍ

Služby v pracovníprávní oblasti

Klientům Randl Partners poskytujeme **kompletní zázemí v oblasti pracovního práva a HR managementu**. Oceňují nejen právní poradenství nejvyšší odborné úrovně, řadu vydávaných publikací a pořádaných seminářů, ale zejména náš lidský přístup k jejich problémům.

Členství v prestižní pracovníprávní alianci **Ius Laboris** nám dodává potřebný mezinárodní přesah a praxi.

„Tým specializovaný výhradně na pracovní právo, s velice širokým obchodním přehledem a porozuměním pro výzvy, kterým čelíme. Rychlý, efektivní a aktivní.“

Chambers Europe 2012

v oboru Pracovní právo

Služby v obchodněprávní oblasti

Obchodněprávní tým Randl Partners poskytuje **excelentní poradenství v oblasti práva obchodních společností a závazkového práva** a v souvisejících oblastech, jako je např. soutěžní právo, právo duševního vlastnictví, administrativní právo, právo nemovitostí či telekomunikační právo.

Naši klienti mohou vždy očekávat **vysoce individuální přístup** k jejich záležitostem.

Dlouholetá praxe a hluboké znalosti obchodního práva, zajištěné specializací všech členů týmu na obchodní právo a s ním související oblasti, jsou zárukou profesionality veškerých našich služeb.

City Tower
Hvězdova 1716/2b
140 78 Praha 4

Česká republika

Tel.: +420 222 755 311

Fax: +420 239 017 574

Email: office@randls.com

Web: www.randls.com

Prestižní veletrh komerčních nemovitostí EXPO REAL začíná již 7. října v Mnichově

Expo Real je velmi efektivním fórem pro networking.

Nové výstaviště v Mnichově bude od 7. do 9. října dějištěm již 16. ročníku veletrhu komerčních nemovitostí Expo Real zaměřeného na networking při realizaci mezinárodních a mezioborových projektů, investice a financování.

Loňský ročník zaznamenal rekordní účast: celkem přijelo 38 000 návštěvníků ze 71 zemí, kteří se prezentovali v 1 700 expozicích umístěných v 6 halách na celkové výstavní ploše 64 000 m². Zhruba stejnou návštěvnost očekávají němečtí organizátoři i letos. Vzhledem ke svému rozsahu i zaměření je veletrh velmi efektivním místem, kde se setkávají zástupci advokátních kanceláří poskytujících právní poradenství v oboru nemovitostí se svými partnery především z řad investorů, bank, developerů a municipalit. Na Expo Real se akreditovalo několik desítek právnických společností z celé Evropy. Budou mezi nimi zastoupeny i kanceláře z České republiky: např. bpv Braun Partners či PRK Partners, která bude spoluvystavovat v expozici Ostravy.

KLÍČOVÁ TÉMATA VELETRHU: OD GLOBÁLNÍCH TRENDŮ PO OBNOVITELNÉ ENERGIE

Nejvýznamnějšími tématy, o nichž se na veletrhu bude diskutovat, budou vedle globálních ekonomických trendů také strategie financování a investic za současné ekonomické situace. Řeč bude i o alternativním financování – ať už jsou to progresivně se vyvíjející realitní segmenty (trh průmyslových nemovitostí, hotelnictví) či reakce na aktuální demografický vývoj v Evropě, promítající se do růstu výstavby projektů jako jsou kliniky či domy pro seniory. V centru pozornosti stále zůstává

udržitelost rozvoje. Bude se o ní diskutovat například v souvislosti s „inteligentní urbanizací“, to znamená s inovativními koncepty rozvoje měst budoucnosti. Jako jeden z klíčových řečníků s příspěvkem „Obnovitelné energie v Evropě: co znamenají pro nemovitosti, infrastrukturu a investování?“ vystoupí v pondělí 7. října Günther Oettinger, eurokomisař pro energetiku. Program konferencí je velmi rozsáhlý; jejich počet v rámci čtyř tematických diskusních fór přesáhne stovku a vystoupí na něm na 400 mezinárodních odborníků od realitních expertů přes bankéře až po prognostiky. Již podruhé bude v rámci veletrhu vyhlášen vítěz soutěže o nejnovativnější projekt John-Jacob-Astor Competiton, pojmenované po realitním magnátovi, který již v 18. a 19. století prosazoval progresivní postupy při výstavbě komerčních nemovitostí (vloni vyhrál hotel Hilton Garden Inn v Istanbulu).

ČESKÁ ÚČAST: MĚSTA V SYNERGII S KOMERČNÍMI FIRMAMI JAKO SPOLUVYSTAVOVATELI

Česká republika se pravidelně řadí do první desítky zemí podle počtu účastníků, pro které

veletrh co do místa konání zůstává nejbližším globálním realitním fórem pro jednání se stávajícími i potenciálními obchodními partnery, sdílení zkušeností a seznamování se s aktuálními trendy světového realitního trhu. Města Praha a Ostrava svou každoroční expozici na veletrhu shodně vnímají jako velmi potřebnou nejen pro zviditelnění a networking na konkurenčním trhu evropských metropolí, ale i jako významnou podporu koncepční práce s investory. Obě města se tradičně prezentují se spoluvystavovateli – společnostmi aktivními na zdejším realitním trhu. V případě Prahy letos půjde o Central Group, Unibail-Rodamco a architektonický ateliér CASUA. Mezi spoluvystavovateli na ostravském stánku budou CTP, Dalkia Česká republika, Global Networks, HB Reavis Group, Multi Development Czech Republic, OHL ŽS – divize Stavitelství Ostrava, PRK Partners a RPG Real Estate Management.

Praha se chystá nabídnout jako investiční příležitost mimo jiné tzv. Radniční blok, tvořený desítkou historických domů na Staroměstském a Malém náměstí a v ulici U Radnice. Původně měšťanské domy s tradičními historickými názvy (např. dům U Minuty, dům U Zlatého

rohu, U Tří lip apod.) pocházejí ze 14. – 16. století a společně vytvářejí jeden celistvý blok. Naposledy sloužily jako kancelářské prostory Magistrátu hl. m. Prahy. Revitalizace a modernizace budov proběhne s ohledem na jejich historicky a umělecky cenné prvky. Praha počítá s budoucím využitím těchto objektů pro bydlení a administrativu. Přizemní a sklepní prostory mají sloužit zejména ke gastronomickým, kulturním a vzdělávacím účelům. Prezentace města pro obchodní partnery „Meeting Prague“ se na pražském stánku v hale A2 koná v úterý 8. října ve 14 hodin.

Ostrava představí na Expo Realu širokou škálu svých dlouhodobých projektů. Patří mezi ně mimo jiné rozvoj Vědeckotechnologického parku či volné kapacity v průmyslových zónách Mošnov a Hrabov. Projekty, měnicemi tvář města, jsou mimo jiné brownfield Nová Karolina, dolní oblast Vítkovic a rozvojové území Ostrava-Hrušov. Prezentace města pro obchodní partnery a potenciální investory se uskuteční v úterý 8. října v 16 hodin na ostravském stánku v hale C1.

Vedle Prahy a Ostravy míří na Expo Real také zástupci některých českých krajů. ●

**expo
real**

Loňského 15. ročníku se zúčastnilo rekordních 38 000 návštěvníků.

KOUPELNA

V ZAJETÍ DESIGNU

Koupelna se stále více stává místem, kde kromě nezbytné hygieny v poklidu relaxujeme po náročném dni. Kromě důrazu na perfektní funkčnost tak mnohem více dbáme i na její celkový vzhled. Designové a originální kousky v ní proto jednoznačně mají své místo.

Nabídka je dnes opravdu pestrá a při výběru tedy záleží zejména na našem vkusu a finančních možnostech. Důležitým faktorem, který bychom při výrobě designových kousků měli zvážit, je však velikost koupelny. Zajímavé solitéry totiž nejlépe vyniknou, pokud kolem sebe mají dostatek prostoru. Není náhodou, že originální kousky, ať vany, umyvadla, atypické sprchové kouty nebo nábytek, bývají obvykle v koupelnách zařízených spíše v minimalistickém duchu. Ve strohých kulisách se totiž jejich unikátnost projeví nejlépe. Vše je ovšem otázkou míry. Někomu vyhovuje čistý minimalismus, někdo se ve své koupelně rád podívá i na vzory nebo dekory.

tloušťku oceli a odolný smalt. Takový, který je pak téměř nemožné poškrábat obvykle užívanými prostředky. Vcelku neznámý je také materiál Exmar, pod kterým se ukrývá matně bílý a na dotek velmi příjemný povrch, vytvořený ze směsi pryskyřice a drceného křemene. Mezi zajímavé materiály patří také odolný, neporézní a hypoalergenní Cristaplant, jenž díky své sametové textuře připomíná při doteku kámen," vysvětluje Jana Soukup Líkařová, manažerka strategického nákupu a marketingu společnosti Keramika Soukup.

Volně stojící vana Spoon XL, výrobce: Agape, rozměry: 1809 x 985 x 490mm, materiál: Cristaplant, cena na vyžádání u firmy Keramika Soukup

Umyvadlo NIVIS, výrobce: Agape, rozměry: 900 x 570 x 400mm, materiál: Cristaplant, design: Andrea Morgante (Shiro Studio) 2011, cena na vyžádání u firmy Keramika Soukup

Keramické sloupové **umyvadlo MONOROLL 44**, výrobce: Ceramica Flaminia, rozměry: 440 x 850 mm, materiál: keramika, design: Oki Sato, MOC v Keramika Soukup: bílé 50.447 Kč, barevné 75.688 Kč

MATERIÁLY ZNÁMÉ I NEZNÁMÉ

„Sanitární keramika té nejvyšší kvality je vyráběna z rozličných materiálů. I když to zní možná zvláště, luxusní může být i ocelová smaltovaná vana, pokud má dostatečnou

Umyvadlo a vana VIEQUES, výrobce Agape, rozměry vany: 1700 x 720 x 600mm, rozměry umyvadla: výška 904mm, průměr 435mm, odpad do stěny nebo do podlahy, barva bílá nebo šedá, materiál: ocel, design: Patricia Urquiola, cena na vyžádání u firmy Keramika Soukup

Do designových interiérů se hodí i vany ze speciálních dřev, kterým nevadí voda. Luxusní jsou také vany z litého umělého mramoru, jenž umožňuje stálé probarvení, je velmi odolný proti oděru a nabízí neomezené možnosti tvarování – od rohových až po oválné či kruhové. „Barevné možnosti jsou dnes téměř nekonečné, ačkoli je pravdou, že bílá je stálíci a mnoho designérů ji preferuje, neboť působí čistě a ladně tvary sanity v ní perfektně vyniknou,“ doplňuje Jana Soukup Líkařová.

DEJTE NA RADU DESIGNÉRA

Vybavit koupelnu originálními prvky však není tak snadné, jak se může na první pohled zdát. A to ani při dostatku financí. Důležité je předjet vzniku nesourodého prostoru zaplněného sice luxusními a drahými, ale nikoli vzájemně sladěnými solitéry. Tady pomůže například vytvoření vizualizace koupelny odborníkem. „Pokud klient nemá zkušenosti se zařizováním interiéru, kromě vizualizace bych určitě doporučila služby profesionálního designéra. Ten zajistí, že výsledný vzhled bude odpovídat zákaznickovým představám a jednotlivé kusy si nebudou vzájemně odporovat, ale vytvoří harmonický celek,“ radí Jana Soukup Líkařová.

Volně stojící vana IO, výrobce: Ceramica Flaminia, rozměry 165 x 70 x 58,5cm, materiál: Pietraluce, design: Stefano Rossini & Alexander Durringer (2011 Frankfurt), MOC v Keramika Soukup: bílá 135.520 Kč, barevná 149.072 Kč

Minimalistická řešení koupelen mohou být velmi nápaditá. ●

Je tady září a s ním festival VZÁŘÍ

Třetí ročník Festivalu světla a videomappingu v Olomouci

Nevíte, co podniknout na konci září? Máme pro vás jeden tip. Chystá se totiž další ročník Festivalu světla a videomappingu VZÁŘÍ. Historické budovy Olomouce už potřetí ožijí hrou světla a stínů v dokonalé světelné iluzi videomappingu a nabídnou tak neuvěřitelnou kouzelnou podívanou a show.

Videomapping je speciální forma projekce na objekty nejrůznější velikosti. Noční videomappingová projekce na budovy umožňuje použít fasádu jako obrovské promítací plátno a vytvořit dokonalou iluzi na jakémkoliv téma. Vizuální podoba je doplněna efektní hudbou a zvukovými efekty, které proměnu budovy ještě umocní. Na festivalu VZÁŘÍ, který se již tradičně koná na konci září, tentokrát od 24. do 28. září v Olomouci, se bude ve videomappingu opět soutěžit. Přijedou týmy z Česka i zahraničí a předvedou své umění na fasádách paláců Dolního náměstí v Olomouci jak v hlavní, tak i v tematické soutěži.

Ale Festival světla a videomappingu VZÁŘÍ nepřináší pouze videomappingové projekce, na své si přijdou i hudební fanoušci – čeká je několik jedinečných koncertů a vystoupení DJs. Na Horním náměstí bude možné navštívit speciální kavárnu úplně bez světla, Kavárnu POTMĚ. Bohatou nabídku festivalu ještě rozšíří UV light show, divadelní představení, videomappingové workshopy, oblíbený noční závod koloběžek olomouckým parkem či letošní novinka open-air kino na náměstí. Přípravy festivalu právě vrcholí a diváci se mají opravdu na co těšit. Informace k festivalu a podrobný program naleznete na www.vzari.cz a na www.facebook.com/septembeam. A na viděnou VZÁŘÍ! ●

Foto: Matěj Slezák

Vítězem loňské hlavní soutěže se stal holandský tým WERC. Ten proměnil historickou budovu radnice na Horním náměstí.

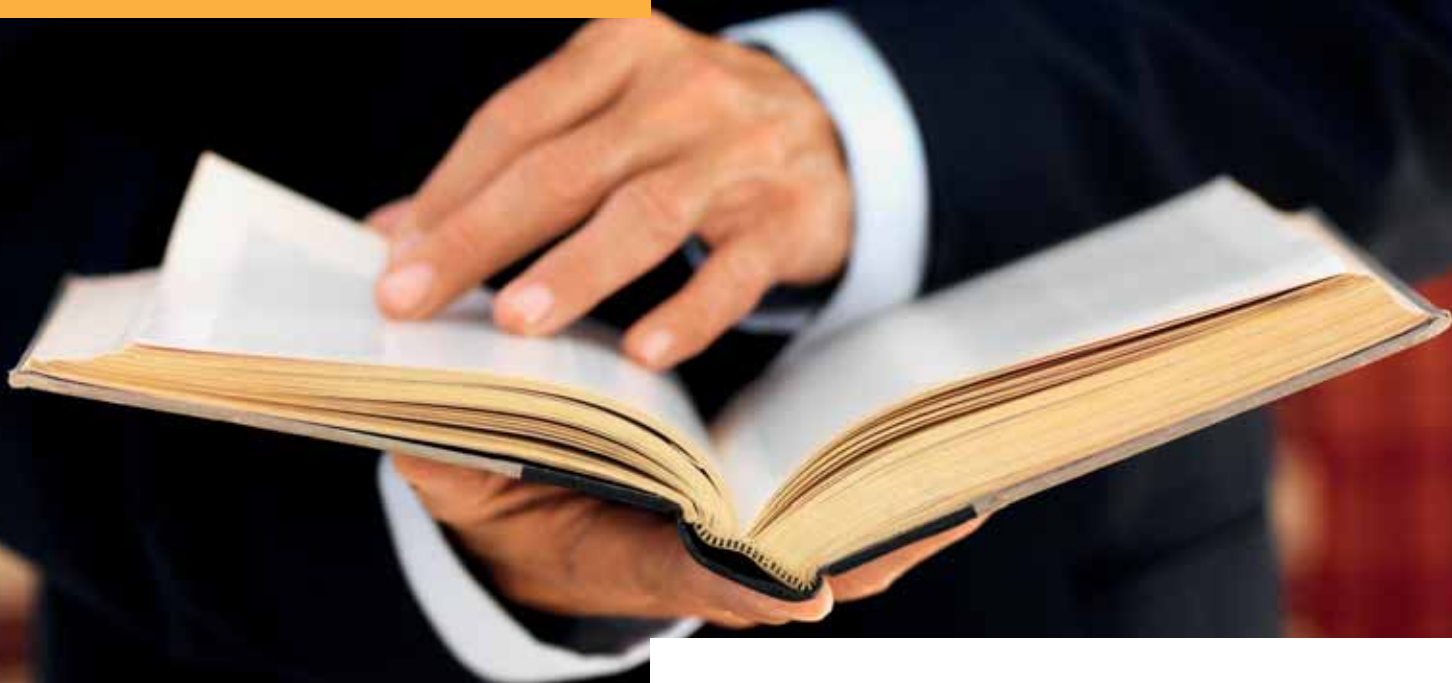
Projekce slovenského týmu na festivalu VZÁŘÍ.

Součástí programu festivalu je i výstava Světlo/stín

V tematické soutěži byly videomappingové projekce inspirovány např. čokoládovou novinkou firmy Milka.

Společnost **MT Legal s.r.o.**, advokátní kancelář poskytuje komplexní právní a poradenské služby pro veřejný a soukromý sektor v rámci celé České republiky, a to prostřednictvím svých více jak 20 právních specialistů.

MT Legal s.r.o., advokátní kancelář

■ **PRAHA**
Karolíny Světlé 25, 110 00 Praha 1
tel.: +420 222 866 555

■ **BRNO**
Jakubská 121/1, 602 00 Brno 2
tel.: +420 542 210 351

■ **OSTRAVA**
Bukovanského 30, 710 00 Ostrava
tel.: +420 596 629 503

■ email: info@mt-legal.com
■ www.mt-legal.com

NABÍZENÉ SLUŽBY

- komplexní právní poradenství
- poradenství dodavatelům a zadavatelům veřejných zakázek
- kontrola nabídek dodavatelů, administrace zadávacích a koncesních řízení
- zpracování právních rozborů a analýz
- zastupování v soudních, správních a arbitrážních řízeních
- přednášková činnost, metodická podpora

HLAVNÍ SPECIALIZACE

- právo veřejného investování (veřejné zakázky, koncese, projekty PPP, veřejná podpora, strukturální fondy EU)
- právo EU
- právo duševního vlastnictví, právo ICT
- energetické právo
- zdravotnické právo
- vodní a lesnické právo
- právo obchodní, občanské, správní, pracovní
- arbitráže a investiční spory

Advokátní kancelář

Naše služby:

Korporátní a komerční právo

M&A

Finanční restrukturalizace

Cenné papíry

Smluvní agenda

Sporná agenda

Problematika hospodářské soutěže

Nemovitosti a stavební právo

Duševní vlastnictví

MSB Legal, v.o.s.

Bucharova 1314/8

158 00 Praha 13

Tel.: +420 251 566 005

Fax: +420 251 566 006

E-mail: paha@msblegal.cz

www.msblegal.cz

Advokátní kancelář MSB Legal, v.o.s. poskytuje komplexní právní služby podnikatelským subjektům, včetně společností s výlučnou či částečnou zahraniční majetkovou účastí. Ačkoli většinu agendy kanceláře tvoří problematika související s podnikáním, poskytujeme právní služby také nepodnikajícím fyzickým i právnickým osobám, převážně z oblasti občanského, pracovního a správního práva. Své služby poskytujeme v českém, anglickém a francouzském jazyce.

Vision Park Karlín z dílny slavného španělského architekta Ricarda Bofilla vyrůstá nedaleko Karlínského náměstí.

Karlín: ideální lokalita pro práci i odpočinek

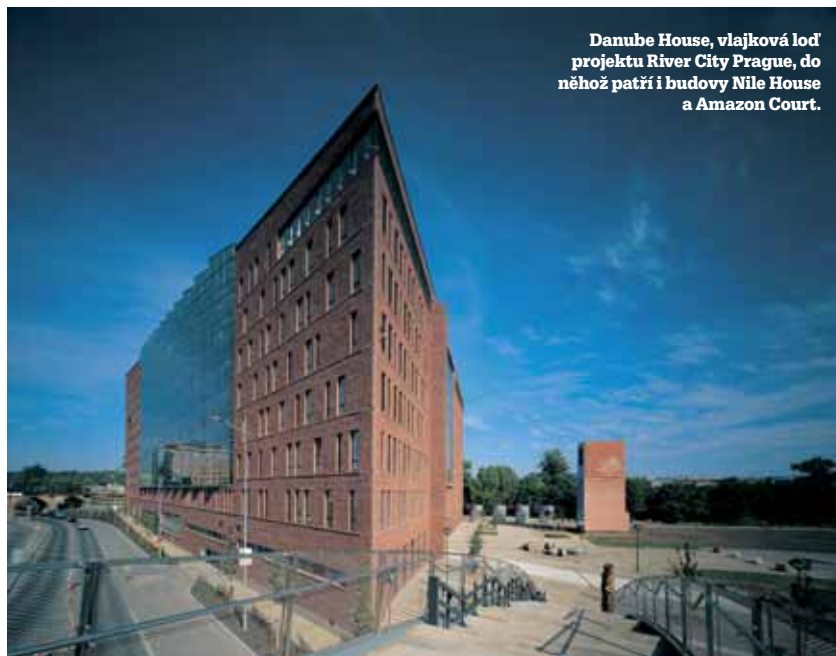
Karlín, dynamicky se rozvíjející městská čtvrť v těsném sousedství historického centra Prahy pod vrchem Vítkov, prochází v poslední době dalším výrazným rozvojem. Ale už nyní nabízí vše, co si aktivní člověk může přát. Pulzující život, zeleň, snadnou dostupnost, širokou paletu služeb, historii i moderní architekturu v dokonalé symbióze. To vše učinilo z Karlína oblíbené místo pro práci i život.

Díky pokračujícím rekonstrukcím starších budov se v Karlíně historie setkává s budoucností. Nevyužívané továrny se proměňují v nové prostory pro kulturní využití, starší domy se přestavují na atraktivní rezidence. Staré, zanedbané a nefunkční se zde přetváří na nové, moderní a inspirativní. Široká nabídka restaurací, kaváren, barů a hotelů je doplněna o fitness centra, hřiště nebo cyklostezky.

Karlín patří v dnešní době z pohledu zaměstnanců i zaměstnavatelů mezi nejoblíbenější pražské kancelářské lokality. A to nejen díky dobré dostupnosti, občanské vybavenosti a blízkosti historického centra Prahy, ale také

pro zajímavé stavby, které zde vyrostly a rostou nadále. Mezi průkopníky v této lokalitě se řadí budovy projektu River City Prague na Rohanském nábřeží (Danube House, Nile House, Amazon Court), které získaly řadu mezinárodních ocenění nejen za architekturu, ale i za využití energeticky úsporných technologií. V současné době vyrůstá v Karlíně několik dalších

atraktivních administrativních projektů. Je to například Vision Park Karlín v Pernerově ulici. Autorem tohoto projektu kombinujícího rekonstrukci původní tovární haly (kotlárný) s novostavbou víceúčelové budovy je světově proslulý architekt Ricardo Bofill. Dvě navzájem propojené kancelářské budovy projektu River Gardens pak také vznikají na Rohanském nábřeží. ●

Danube House, vlnková loď projektu River City Prague, do něhož patří i budovy Nile House a Amazon Court.

Tajemný goodwill

– kdy a kolik za něj zaplatit?

CO JE TO GOODWILL?

Na světě existuje mnoho věcí, které zní nebo vypadají složitě, i když jsou vcelku jednoduché. Představte si například první kroky dítěte, které se přitom za několik dalších let dá na atletiku, nebo jak složitý asi připadal liftovaný forhend začínajícímu tenistovi, který je nyní suverénně mezi 10 nejlepšími tenisty světa a jmenuje se Tomáš Berdych. Jak ho hraje dnes? Mezi takové pojmy ze světa businessu patří i goodwill. Je třeba ho jen pochopit.

Význam goodwillu a jiných nehmotných aktiv v dnešní době u mnoha podniků roste. V některých odvětvích jsou nehmotná aktiva co do hodnoty i přínosu k podnikatelské činnosti významnější než aktiva hmotná. Přestože se s tímto pojmem můžeme v běžném podnikání často setkat a jeho výše může být zásadní například v případě soudních sporů nebo prodeje společností, jeho podstata nebývá správně chápána.

Poradci rádi zmiňují několik účetních specifíků goodwillu. Zprvým goodwill nemůže být součástí rozvahy společnosti, tedy jejích aktiv, dokud za něj někdo nezaplatí. Jinými slovy řečeno, goodwill nemůže být účetně uznán, pokud je vytvořen interně. Goodwill je přidán do rozvahy kupujícího až v případě akvizice nebo u nástupnické společnosti v případě fúze nebo jiné přeměny s přeceněním. Tento účetní důsledek neznámá, že společnosti nemohou vytvořit goodwill vlastní činností, protože to samozřejmě mohou a také dělají a zvyšují tak svoji hodnotu. Znamená ale, že ve většině případů nebude tento goodwill v účetních výkazech zobrazen, dokud nedojde k prodeji nebo přeměně.

Zadruhé v běžném podnikatelském životě řadíme pod pojem goodwill všechny nehmotné věci, které jsou součástí podniku. To je ale špatně. Goodwill je v očích účetních specialistů pouze ta část nehmotných aktiv, kterou nelze konkrétně pojmenovat. To znamená, že pokud v podniku existují nehmotná aktiva jako například ochranné známky, obchodní značky, seznamy zákazníků nebo vztahy se zákazníky, výhodné smlouvy, licence a práva nebo patenty, pak tyto položky netvoří součást goodwillu.

Ukažme si tuto situaci na příkladu:

Rozvaha společnosti Vynálezy vypadá následovně:

Aktiva	mil. Kč	Pasiva	mil. Kč
Hmotná aktiva	100	Vlastní kapitál	110
Pracovní kapitál	20	Dluhy	10

Pokud akcionáři společnosti Vynálezy prodají všechny své akcie společnosti Koumák za 200 mil. Kč, pak rozdíl proti vlastnímu kapitálu ve výši 90 mil. Kč bude představovat goodwill, a to pouze v případě, že nebudou identifikována jiná nehmotná uznatelná aktiva. Předpokládejme ale, že jsme identifikovali patenty za 60 mil. Kč, ochranné známky za 15 mil. Kč a licenční práva za 5 mil. Kč, které nejsou ve výše uvedené rozvaze společnosti Vynálezy. To znamená, že 80 mil. Kč z 90 mil. Kč jsme zaplatili právě za tato aktiva. Pouze zbytek ve výši 10 mil. Kč, který neumíme dále specifikovat, představuje hodnotu goodwillu.

To je dobrá zpráva pro akcionáře společnosti Koumák. Vydali sice o 90 mil. Kč více, než je hodnota vlastního kapitálu společnosti, ale je zřejmé, že z toho 80 mil. Kč zaplatili za patenty, ochranné známky a licenční práva. Jinými slovy řečeno, chtěli koupit nehmotná aktiva, která lze identifikovat. Rozvaha společnosti Koumák bude nyní zobrazovat původní aktiva v hodnotě 120 mil. Kč, nově identifikovaná nehmotná aktiva v hodnotě 80 mil. Kč a zbytek bude vykázan jako goodwill v hodnotě 10 mil. Kč.

České účetnictví je v tomto ohledu specifické, protože účetní předpisy se vymezení a uznání nehmotných aktiv věnují minimálně. Proto se u řady firem některá výše uvedená aktiva z goodwillu často nevyčleňují.

PRAKTICKÉ RADY PŘI PRODEJI NEBO FÚZI

Pokud se jako vlastníci zamýšlíte nad tím, jak při prodeji vaší společnosti dosáhnout vyšší kupní ceny, mějte na paměti následující tipy.

Pokud má váš business nehmotná aktiva, potenciální kupující je budou zvažovat a budou ochotni za ně zaplatit. Čím jednodušší pro ně bude tato aktiva identifikovat a odhadnout jejich hodnotu, tím lépe pro vás. Zvýšit hodnotu vašeho businessu tak můžete nejenom zlepšením výkonnosti nebo vytvářením hmotných aktiv, ale také péčí o nehmotná aktiva. Obvykle jsou to právě nehmotná aktiva, na která se často zapomíná, i když jejich podchycení nemusí být nutně pracné nebo nákladné. Stačí pár základních kroků:

- registrujte ochranné známky a patenty, je to levnější než si myslíte,
- zdokumentujte výrobní procesy, interní controlling nebo například design výrobků,
- zdokumentujte jakýkoli interní software nebo modely, které používáte,
- schovávejte články, rozhovory nebo jiné mediální ohlasy o vašem podnikání nebo o vašich zaměstnancích,
- udržujte a rozšiřujte databáze zákazníků nebo jiných obchodních partnerů,
- pokud je to možné, uzavírejte s vašimi zákazníky písemné smlouvy s delší výpovědní dobou,
- snažte se evidovat účetní záznamy, které umožní analyzovat tržby a marže dle zákazníků.

Pokud budete schopni dostatečně analyzovat svoje podnikání a ekonomické výsledky a označit konkrétní nehmotné aktiva jako zdroj, který přispěl k dosažení těchto výsledků, budete v dobré pozici, abyste v případě prodeje vašeho podniku přesvědčili kupující o existenci aktiva a následně o jeho uznání. To bude mít za následek samozřejmě i to, že za něj dostanete zaplacenou a celková kupní cena podniku tak bude vyšší. Nezapomeňte, že goodwill není to, co kupující chce. Chce identifikovatelná nehmotná aktiva a za ně je ochoten zaplatit. ●

Tomáš Podšubka,
senior manager TPA
Horwath

Stoprocentně vlastněné pobočky
s jednotným managementem,
know-how a firemní kulturou

1 firma pro region střední
a východní Evropy

Praktická a ekonomicky
efektivní řešení zohledňující
regionální synergie

120 právníků
a daňových poradců

Detailní znalost právního,
ekonomického, podnikatelského
i kulturního prostředí a jazyků
jednotlivých zemí a regionální vize

8 zemí

Špičková kvalita
právních služeb

www.peterkapartners.com

Farmy Roter Hahn

– když chcete odpočívat v Alpách

Hledáte nevšední dovolenou plnou zážitků? Co takhle ji strávit na farmě v italském regionu Jižní Tyrolsko? Na jižních svazích Alp, pouhých sedm hodin jízdy autem od českých hranic, najdete plných 300 slunečných dní ročně a několik tisíc farem nabízejících ubytování turistům.

Již více než dvě stě let zde farmáři s otevřenou náručí vítají hosty. Nejdříve do příjemného chladu horských farem utíkali v létě z rozpálených údolí obyvatelé jihotyrolských měst, ale později se přidali turisté ze vzdálenějších míst Itálie a ze zahraničí. Dnes si můžete farmu podle svých představ vybrat na internetu – stačí se probrat nabídkami na webu sdružení Roter Hahn: www.rotershahn.it/en. Farmy,

kteří podnikají pod značkou Roter Hahn se zavázaly dodržovat přísná a závazná pravidla kvality služeb, nemůžete se zde tedy splést.

V Jižním Tyrolsku najdete dva typy farem – v údolích jsou to usedlosti postavené mezi vinicemi a ovocnými sady, na úbočích hor pak dobytčí farmy, na kterých farmáři chovají uprostřed pastvin a lesů krávy a další domácí zvířata. Ubytování na statcích zajišťují přímo

rodiny farmářů, které vědí nejlépe, jak hostům připravit domácí atmosféru a splnit jim jejich přání. Můžete zblízka pozorovat práci farmářů (nebo si jejich práci vyzkoušet na vlastní kůži) a odpočívat v nejbližším okolí farmy – třeba u bazénu s výhledem na ovocný sad nebo u venkovního krbu na okraji pastvin nebo lesa.

Návštěva farmy je pokaždé kulinářským zážitkem – na hosty čeká domácí strava z míst-

ních čerstvých surovin. Na některých statcích najdete dokonce farmářské restaurace (Hofschänke) nabízející vyhlášené tyrolské speciality, ve vinných sklípčích (Buschenschänke) navíc hostům nabídnou i místní vynikající víno. Statky jsou také výborným výchozím bodem pro provozování nejrůznějších sportů. V zimě zde najdete sjezdovky i běžecké tratě, milovníci vysokohorské turistiky si vyberou některou

túru nebo rovnou via ferratu a vychutnávají si slunečné počasí vysoko v horách. Z mnoha farem můžete vyrazit na některou z cyklistických stezek nebo na horském kole rovnou do hor, jezdecké farmy nabízejí jízdu na koních v nezvyklém horském terénu.

Pro děti je dovolená na farmě jedním velkým dobrodružstvím. U statků bývají umístěna malá hřiště s dětskými atrakcemi a okolní louky či lesy jsou pro hraní jako stvořená. Na dobytčích farmách mohou děti domácí zvířata nejen pozorovat, ale také pomoci při jejich obstarávání. Některé farmy se na rodiny s dětmi přímo specializují a tak nabízejí speciální dětské programy a atrakce a pro případ špatného počasí zde najdete domácí hernu plnou hraček. Rodiče mohou odpočívat a jen sledovat, jak se děti z různých koutů Evropy dokážou celý den bavit samy a rozumějí si i bez tlumočnicka.

Hledáte-li recept na nezapomenutelnou dovolenou, zkuste vyrazit na farmy Roter Hahn. Jistě nebudete litovat. ●

O ROTER HAHN

Sdružení založeno: Roku 1999 Zemědělským svazem Jižního Tyrolska.

Co značka znamená: Farma označená jako „Roter Hahn“ musí dodržovat určité standardy péče o hosta. Úroveň služeb poznáte podle počtu udělených květin (jedna až čtyři). Značka pro farmy měla být výrazná a ukazovat něco, co je společné farmám v údolích i na úbočích. Nakonec zvítězil červený kohout.

Kolik je farem Roter Hahn: V Jižním Tyrolsku najdete 1600 farem označených znakem červeného kohouta.

Proč Roter Hahn: Výsledky sdružení Roter Hahn: Počet hostů na farmách Roter Hahn se za dobu jeho činnosti zvedl jeden a půlkrát. V loňském roce farmy Roter Hahn poskytl přes dva miliony noclehů.

Web s vyhledávačem farem: www.rotterhahn.it/en

REITERS SUPREME

Reiters
RESERVE SÜDBURGENLAND

Několikanásobně oceněný 5* hotel Supreme patří do Reiters Reserve Resort, je situovaný v jižní části rakouského Burgenlandska, konkrétně v kouzelném městečku Bad Tatzmannsdorf.

Součástí tohoto luxusního hotelu je nejen špičková gastronomie, oceněná dvěma kuchařskými hvězdami a zlatou pávní, také 27 jamkové golfové hřiště, vlastní termální pramen a 7 000 m² SPA a wellness. Také vnitřní a venkovní bazén s příjemně teplou mineralizovanou vodou a dva venkovní bazény Yin/Yang, napuštěné sladkou, studenou a teplou vodou.

Jižní Burgenladsko je pověstné svými 300 slunečnými dny v roce a právem se proto zařazuje mezi nejslunečnější část Rakouska. Součástí SPA světa je také Reiters Finest Beauty centrum, v kterém mimo špičkové kosmetiky St. Barth, najdete také milý a profesionální 12 členný tým odborníků. Mezi výjimečnosti hotelu Supreme jsou služby shaolinského mnicha, mistra Ayurvedy.

V obrovském vnějším areálu se prolíná úžasný svět fauny a flóry. Nádherná příroda s množ-

stvím zeleně, květin a stromů se snoubí se světem zvířat.

Je zde možnost projížděk na koních, pod dohledem zkušeného lektora, buď v jízdně nebo ve volné přírodě. Stále více se stávají oblíbenými jízdy kočárem v dvojspřežení.

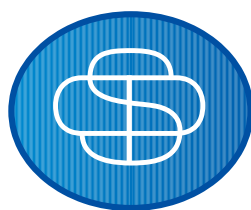
Pro aktivní návštěvníky je k dispozici tenisová hala, tenisová škola Geryho Riedla nebo prestižní golfová akademie Davida Leadbettera. Nachází se zde také největší golfdrom v Evropě.

Upozornění: Pobyť v hotelu Supreme je kvůli absolutnímu oddychu, příjemnému tichu a relaxu přístupný dětem až od 16 let.

Adresa: SUPREME HOTEL*****

Am Golfplatz 1, 7431 Bad Tatzmannsdorf,
Austria. tel.: +43 3353 8841-607
E-mail: reserve@reiters-hotels.com
Homepage: www.reiters-hotels.com

PPS
advokáti

Hradec Králové | Praha | Vysoké Mýto | Rychnov nad Kněžnou | Kolín

- Obchodní závazkové vztahy, e-commerce, obchodní právo mezinárodní
- Zakládání a přeměny obchodních společností, koncernové právo, fúze a akvizice, Due Diligence
- Právo ochrany obchodní firmy, hospodářská soutěž, ochrana proti nekalé soutěži
- Právo veřejných zakázek, koncesí a veřejných podpor
- Živnostenské právo
- Mediální právo, reklama
- Likvidace a restrukturalizace, insolvenční právo
- Autorské právo, ochranné známky, ochrana osobnosti a osobních údajů
- Občanskoprávní závazkové vztahy
- Převody a správa nemovitostí, bytová problematika a developerské projekty
- Rodinné právo
- Právo ve zdravotnictví
- Stavební právo, právo životního prostředí a odpadového hospodářství
- Municipální právo, právo veřejné správy
- Evropské právo
- Právo správního a daňového řízení
- Trestní právo, přestupkové právo
- Vymáhání pohledávek
- Přednášková činnost a školení
- Činnost rozhodců

VELMI DOPORUČOVANÁ
REGIONÁLNÍ KANCELÁŘ

Advokátní kancelář Perthen, Perthenová, Švadlena a partneři s.r.o.

www.ppsadvokati.cz | pps@ppsadvokati.cz

Jsme členy mezinárodní asociace AEA
(The European Association of Attorneys)

www.aeuropea.com

VELMI DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ JELÍNEK s.r.o.

Dražkovice 181, 533 33, Pardubice

tel.: 466 310 691

advokati@advokatijelinek.cz

www.advokatijelinek.cz

JELÍNEK

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ JELÍNEK

Jsme silná rozvíjející se společnost, největší v Pardubickém kraji, s více než patnáctiletou tradicí.

Jako všestranná kancelář poskytujeme právní služby a poradenství ve všech oblastech práva. Nabízíme nejen komplexní právní servis, ale i dílčí právní úkony, a to jak podnikatelským, tak fyzickým osobám na území České republiky i v zahraničí.

Právní poradenství a služby na nejvyšší úrovni poskytujeme našim klientům prostřednictvím sebraného týmu složeného z advokátů různých zaměření. Pro potřeby klientů disponujeme spolupracujícími advokáty na území Slovenska, Maďarska i Německa.

Právní služby poskytujeme v jazyce českém, anglickém, německém, francouzském, ruském a ukrajinském.

Naším cílem je zajistit právní služby na nejvyšší odborné úrovni. Naší prioritou je spokojenost klienta, naprostá diskretnost a nadstandardní ochrana informací.

Pro potřeby klienta máme k dispozici i daňového poradce, a pro vyhledávání a zajišťování informací a důkazů úzce spolupracujeme s profesionálním soukromým detektivem.

REITERS FINEST FAMILYHOTEL****

Jedinečný hotel pro rodiny s dětmi, který v sobě spojuje luxus wellness hotelů a dokonalý all inclusive servis rodinných hotelových resortů. Majitel Karl J. Reiter soustřeďuje svou pozornost především na pohodu a komfort malých a velkých hostů. Mezi jednu z výjimečností tohoto skvělého hotelu patří také oddělená spa zóna. Děti mají k dispozici svůj vlastní vodní svět tzv. Kasimirs Waterworld.

a animátorů je zárukou spokojenosti rodičů a dětí. V hotelu se nachází interiérový dětský koutek (2 000 m²), kde se nachází tělocvična, taneční místnost, hotelové divadlo a samozřejmě maskot – vodní buvol Kazimír s přítelkyní Lilly.

Venkovní prostor pro děti v sobě ukrývá mimo obrovského vodního světa s tobogány a skluzavkami, také „osadu“ vikingů, farmářský dvůr, minizoo, dětské golfové hřiště a tenisovou halu. Součástí areálu je také jízďárna s lipicánskými koňmi. Pro menší děti jsou zde shetlandští pony nebo miniaturní americký koník.

Nabídka a možnosti hotelu:

Možnost využít beauty a wellness, jógu, tenis, běžecké a nordic walking chodníky, cyklotrasy, 27jamkové golfové hřiště, squash nebo jízdu na koni.

Ne nadarmo byl tento hotel oceněn třemi liliemi, pěti smajlíky a titulem: Nejlepší wellness hotel pro rodiny s dětmi v Rakousku.

Rozloha hotelu: 120 ha
Rozloha SPA: 4 500 m²

Tento hotel, který je součástí rakouského resortu Reiters Reserve se nachází v kouzelném městečku Bad Tatzmannsdorf. Je to oblíbená destinace, disponující termálními prameny, je situován v jižním Burgenlandsku.

Adresa: REITERS FINEST FAMILYHOTEL****

Am Golfplatz 4
7431 Bad Tatzmannsdorf (A)
reserve@reiters-hotels.com
tel.: 0043 (0) 3353 8841-607
Homepage: www.reiters-hotels.com

Zkušený a uznávaný hoteliér Karl J. Reiter garantuje svým hostům prvotřídní all inclusive služby také v dětském klubu: Kasimír's Kids World. Profesionalita a desetiroční zkušenost sešlapaného, vícejazyčného týmu opatrovatelk

Luc Pirlet

LUC PIRLET

Jen si představte okouzující Languedoc s akvamarínovým zálivem a s majestátným horizontem zasněžených Pyrenejí. Představte si zvony, cinkající k vrcholům skal a očarovávající malebné městečko Carcassonne v románském stylu.

Vinařství Luc Pirlet leží v regionu s fascinujícím kulturním a historickým dědictvím. Vína z tohoto vinařství jsou vyráběna z hroznů, které rostly na vinohradech ležících mezi Narbonne a Limoux. Rozdílné vinice, variace hroznů, složení půdy a mikroklimata umožňují utkat tapisérii z nuancí aromat a květů a následně ji otisknout do každé

láhve. Vinařství Luc Pirlet, tak jako přední světové podniky, spojuje tradiční metody s moderní

technologí. Používané sudy jsou z různých druhů dubu a jsou pečlivě vybírány. Vazba kvality pokračuje během vinifikace a fermentace při nízkých teplotách. Na výrobu jsou používány nerezové tanky menší než 100hl. Za léta fungování ve vinném obchodě se toto vinařství etablovalo ve spoustě Michelinových restaurací a brasserií. Poprosili jsme našeho dlouholetého přítele Zdeňka Reimanna (český guru publikování o víně), aby pro nás vyzpovídal pana Luca Pirleta. Věříme, že z jejich rozhovoru poznáte, že víno pan Pirlet dělá tak jak se má, a to celým svým srdcem.

Zdeňk Reimann

Vinař pan Luc Pirlet (asi 65) z Languedocu se přijel podívat opět do Prahy, už asi po dvanácti za posledních sedm let. Ubytoval se, jako obvykle, u svého nejlepšího zákazníka, pana Bauera, majitele hotelu U Prince na Staroměstském náměstí naproti orloji. Byl tak laskav a nabídl při skleničce svého bílého vína také dlouhou hodinku příjemného povídání o cestování po světě, vinařských radostech a utrpení, restaurátérství, hotelnictví, politice a ústřících k nimž servíroval svůj bílý barikovaný Viognier. Je to neobvyklá až vzácná odrůda středozemního pobřeží. Až později jsem se dozvěděl, že je to jedno ze základních vín okolo dvou set korun, ačkoliv mně chutnalo jako třikrát dražší. Ze stylově zařízeného prezidentského apartmánu s postelí s nebesy jsme měli impozantní výhled na Staroměstské náměstí, orloj, Týnský chrám, Husův pomník, zástupy nadšených turistů, kteří se obdivně kochali pohledy na skvosty pražské architektury mnoha století. Otázky jsem si dopředu připravil a doufám, že jsem na nic důležitého nezapomněl.

Proč je trh nyní orientován spíše na vína s vyšším obsahem alkoholu?

Je to způsobeno produkty z Nového Světa, kde se rodí hrozny s vyšším obsahem cukru a nižší kyselinou. Cukr překvasí na alkohol, a je to. U nás v Languedocu umíme víno s obsahem alkoholu mezi 12 – 14%, bez docukrování. Držíme se kolem 13%; víno má dobré tělo, vysoký extrakt, je měkké a jemné, moc dobře se pije.

Změnil jste za posledních několik let výrobní postupy?

Začali jsme v roce 1996 podle místních tradic, ale s nejnovější technologií. Tak to jde dále. Měnit něco, když to funguje, je nerozumné.

Jaký je chuťový rozdíl mezi vínem zrajícím v dubových sudech a vínem, v kterém byly namočené dubové piliny a odřezky?

Sudově vyzrálé víno je měkké, harmoničtější, voňavější. Cítíte vanilku a sušené ovoce, v červených vínech čokoládu a kávu, v bílých máslovou topinku, květiny a tak. Víno z dubových pilin je hrubé, sušší až trpké. Spíše než krásy, cítíte dřevinu. Může být nepříjemná. Zastře pů-

vodní odrůdový charakter. Používáme pouze sudové zrání, žádné odřezky do kádí nenoříme. (Pan Pirlet se při představení vína s pilinnou lázní nechutí otrepal.)

Asie si zvyká pít evropské víno; znamená vyšší zájem vyšší cenu?

Nevím. Já tam nedodávám, mám sotva dost pouze pro své tradiční trhy, severské země a USA, teď vás. Pohybují se mezi Prahou, Bruselem, Amsterdamem a New Yorkem. Mám vyprodán i příští ročník. Pracuji velice úzce s dlouhodobými odběrateli. Nemám ani lahev navíc, natožpak kamion nebo tři. Samozřejmě bych uměl nějaké hrozny koupit nebo dovést a víno z nich udělat, ale sklouzl bych do té nižší třídy masově vyráběných vín.

Myslíte, že se Evropa může dohodnout na společném vinařském zákoně?

Ani náhodou. Bruselská vyjednávání pozorně sleduji; každá členská země se snaží uplatnit nějaký vliv, ukázat sílu, ale v důležitých věcech zůstane vše při starém.

Jak vás napadlo dělat vína specificky pro restaurace oceněné michelinskými hvězdami?

Nikdo nedělá specifická vína pro nějaké dobré či nejlepší restaurace. V regionu můžete vyrábět jenom dva druhy vína. Masově pojatá, orientovaná na množství a láci, nebo zavést ruční malovýrobu orientovanou na kvalitu za rozumnou cenu. Restaurace přijdou. To je úplně stejně jako s kuřaty, hovězím nebo zeleninou. Tak se to stalo. Svůj úspěch jsem si zasloužil, nekoupil. Také jsem si vždy pečlivě vybíral obchodní partnery.

Například vaše firma K2T z Vestce u Prahy výborně a svědomitě šíří čest a slávu dobrého výrobce. Byla doporučena jinými proto, že mimo jiné získala evropský certifikát kvality ISO 9001.

Samozřejmě disponuje klimatizovanými sklady a právě tak přepravuje i mé víno. Jejich marže je snad ze všech nejnižší, takže má dobrý obrat. Co víc si mohu přát?

Jak vypadala vaše první návštěva u michelinské restaurace?

Jednoduše. Dobře jsem se připravil, vylepšil vzhled lahve i etikety, několikrát si před zrcadlem zopakoval svoji prezentaci a šel. Celkem mi to dalo asi rok tvrdé práce. Víno, byl to Merlot, jsem představil jako „nejlepší každodenní za velmi rozumnou cenu.“ nalil a zmlknul. Mluvil víno. Mluvil dobře. Přesvědčilo svojí měkkou chutí, extraktem, zralými, nasládlými tříslovinami, jemnou kyselinkou, hedvábnou hladkostí. Po chvíli ticha jeden sommelier řekl, že ano. Jiný se přidál, že je to ono. Div jsem neudělal etiketu se jménem ANO ONO. Tak to bylo všude. Na mých vinech je poznat, že jsou v mém stylu a ze stejné rodiny (pan Pirlet se

v tu chvíli tvářil velmi sebevědomě, potěšeně a hrdě, nabídl další víno).

Co je vlastně váš styl?

Nevím. Dělán v podstatě víno pro sebe, aby chutnalo mně, a jsem nesmírně rád, že chutná i jiným. Asi ho dělám dobře, protože vím, jak na to (zde se pan Pirlet nadšeně rozpoval).

Děláte něco pro to, aby mladí lidé měli kladný poměr k vínu?

Samozřejmě, mladí mají rádi víno kulaté, harmonické, květinově voňavé a s chutí zralého ovoce. Moje víno je přesně takové.

Jak se vám líbí vaše víno na baru, v koktejlové skleničce, s bobulí hroznu, kouskem sýra a olivkou na párátku přes?

V každé kultuře se pije víno jinak. Proč ne. Ve Francii, Itálii a Španělsku se víno pije k obědu i večeři. Například v USA tak tomu není. V severní Evropě stále více lidí pije víno u baru i přes den. Myslím, že tudy se konzumace vína bude ubírat i v budoucnosti.

Jak byste popsal úrodu v Languedocu v letech 2006 a 2007? Byl ročník 2005 lepší než 2002?

Ročníky 06 a 07 se u nás skutečně povedly. Máme s klimatem opravdu štěstí. Osm až devět ročníků z deseti je obvykle dobrých. I 05 zazářil. Jenom 02 způsobil vrásky, protože místy dost přišlo. Každý ale říká, že u něj zrovna ne. Haha.

Profil vinařství

Založeno: 1996

Vinice: asi 155 ha v různých částech regionu, z toho 30 vlastních Půda: od jílových písků po vápenité a kamenité na kopcích a v pyrenejském podhůří

Pěstované odrůdy: bílé Sauvignon, Chardonnay, Viognier; modré Merlot, Cabernet Sauvignon, Pinot Noir, Syrah a Mourve dre Nadmořská výška: až 500m

Klima: konfluence středomořského, atlantického a vnitrozemského, mírné zimy i léta Kvašení: řízené, dlouhé, v malých nerezových tancích 50 – 100hl; celková kapacita 4000hl; vína na skladě asi 9000hl

Kupáče: stejných i různých odrůd ano, zaručují spolehlivou kvalitu rok od roka

Produkován množství: 1 milion lahví, 100% na export do Evropy a USA

ZASTOUPENÍ ČESKÁ REPUBLIKA A SLOVENSKO:

K2T Víno s.r.o.

Videňská 104, 252 42

Vestec

vino@k2t.cz

Tel: +420 26775 0880-2

<http://www.k2tvino.cz/>

Když středoškláci studují v zahraničí

Roční výměnné pobyty středoškoláků Rotary Youth Exchange

Mezi nejvýznamnější programy organizace Rotary International, zaměřené na rozšíření vzdělání, znalostí a zkušeností mládeže patří roční výměna středoškolských studentů.

Je to kulturní a vzdělávací program, v jehož rámci student navštěvuje školu a žije ve dvou až třech rodinách v hostitelské zemi. Jedná se o výměnný pobyt, což znamená, že český student pobývá rok v zahraničí, a naopak zahraniční student zase rok v Česku.

Programu se mohou zúčastnit středoškolští studenti ve věku 16–18 (výjimečně 19) let. Studenti během svého pobytu poznávají jinou kulturu, jiné názory, jiný školní systém, získávají zkušenosti, rozšiřují si obzory, významným způsobem posilují svoji osobnost a samostatnost. Výuka jazyku hostitelské země je prostředkem, nikoliv hlavním cílem po-

bytu. Studenti při svém pobytu získají přátele na celý život nejen mezi svými vrstevníky, ale i v hostitelských rodinách.

Rotary zajišťuje program na neziskovém základě a částečně na něj finančně přispívá, hostitelské rodiny i jednotliví rotariáni, kteří organizují program, jsou dobrovolníci. Hlavním rozdílem proti obdobným výměnným programům pořádaným komerčními agenturami je významná finanční úspora účastníků a příkladná péče o studenty během jejich pobytu.

Díky celosvětové působnosti Rotary je možno pobyt zorganizovat v mnoha zemích celého světa, zájem je především o mimoevropské

země. Nejvíce studentů tráví svůj školní rok v USA, Kanadě, Mexiku a Brazílii, velmi zajímavé pobyty jsou na Tchaj-wanu, spíše jednotlivě jsou pak výměny organizovány s Thajskem, Japonskem, Indonésií, Kolumbií, Ekvádorem a Jihoafrickou republikou. Studenti z těchto zemí zase tráví svůj školní rok u nás, učí se češtině a naší kultuře.

Výměnný program Rotary probíhá po celém světě již 75 let, u nás funguje nepřetržitě od roku 1997. V jeho rámci vyjelo do zahraničí přibližně 450 českých studentů, obdobný počet zahraničních studentů strávil svůj školní rok v Česku. O své zkušenosti se studenti dělí na facebooku: <http://www.facebook.com/RotaryYouthExchangeD2240>. ●

O ROTARY INTERNATIONAL:

Rotary International je celosvětová organizace sdružující již od roku 1905 vedoucí osobnosti z podnikatelských a odborných kruhů. Na 1,2 milionu mužů a žen se v rámci Rotary organizuje ve zhruba 34 000 klubech, které působí prakticky ve všech zemích světa. Členové Rotary se scházejí každý týden, aby organizovali a poskytovali humanitární služby a pomoc svým spoluobčanům, prosazovali ve všech oblastech života vysoké etické zásady a napomáhali vytváření vzájemné důvěry a prosazení míru na celém světě.

Členové Rotary připravují a uskutečňují množství pozoruhodných projektů humanitárního, vzdělávacího nebo kulturního zaměření. Společenství Rotary například částkou překračující jednu miliardu dolarů podpořilo a dále podporuje program PolioPlus, který usiluje o vymýcení dětské obrny. Pod heslem END POLIO NOW se tak od roku 1985 podařilo snížit počet případů této dětské nemoci o více než 99%. Mezi partnery Rotary patří UNICEF, WHO, ale také nadace Billa a Melindy Gatesových. Rotary také vynakládá každým rokem kolem 90 milionů dolarů na zahraniční výměnné studijní pobyty a stáže a získalo si celosvětově uznání jakožto největší poskytovatel mezinárodních vzdělávacích stipendií. Již od vzniku skautského hnutí trvá také spolupráce Rotary International a Skautu jak na celosvětové, tak i na klubové úrovni. Více informací o Rotary International naleznete na www.rotary.org.

Územně je organizace členěna do tzv. Distriktů, majících číselné označení. V Distriktu 2240, který zahrnuje Českou republiku a Slovensko, se sdružuje 47 českých a moravských a 25 slovenských Rotary klubů dohromady sdružujících 1400 členů (950 v České republice a asi 450 na Slovensku). Financování všech aktivit Rotary, ať už na úrovni klubů, distriktu nebo ústředí, je zajištěno čistě ze soukromých zdrojů, zejména členských příspěvků, darů nebo sponzoringu. Více informací o českých a slovenských klubech Rotary najdete na www.rotary2240.org.

Vinograf Wine Bar na Senovážném náměstí

Koncem dubna byl v Praze na Senovážném náměstí otevřen vinný bar Vinograf, který rozvíjí a navazuje na koncept „všemi milovníky vína“ uznávaného Vinografu na Malé Straně v Míšeňské ulici.

Hlavními atributy velkorysého baru s rozlohou 250m² a s kapacitou 90 míst k sezení, jsou (kromě zajímavého interiéru a mimořádného, 10 metrů dlouhého masivního barového pultu) bohatý, pečlivě sestavený vinný lístek a špičkově vybavená kuchyň.

Nabídka téměř 500 druhů vín z celého světa je pestrá, orientovaná jak na vína z Evropy, tak i na prémiová tuzemská vína. Je možné si objednat láhev, ale také pouze sklenku na ochutnání.

Jídelní lístek, připraven šéfkuchařem René Bárto, tvoří především studené a teplé pokrmy inspirované vinařským venkovem z oblasti středomoří, doplněné prvky moderní Crossover Kitchen. Součástí menu jsou také sýry a uzeniny, oblíbené delikatesy k vínu.

K zajímavostem „Velkého“ Vinografu patří např.:

1. Mohutné barové těleso dubové desky vinného baru, k sezení až pro 20 osob
2. Impozantní více-patrová stěna s viny a knihovním žebříkem, která poskytuje možnost si prohlédnout kterékoli z cca 500 vín uvedených ve vinném lístku.

3. Víno podávané přímo košťýřem z amfory umístěné v těžké dubové bedně s pískem dovezeným ze znojemské vinařské oblasti.

4. Možnost chodit si pro kohoutkovou vodu v průběhu celého večera do speciální samoobslužné fontánky.

V zadní části baru se nachází i degustační místnost, zdobená na stěnách designovou vinařskou tapetou od Vivienne Westwood. Prostor je vhodným místem pro školení, semináře, vinné degustace či diskrétní osobní nebo obchodní setkání.

Koncept Vinografu vytvořili známí propagátoři vína a „vinní“ profesionálové Jan Horešovský a Klára Kollárová, spolu se someliérkou Zuzkou Veselou.

Zuzka Veselá, someliérka Vinografu komentuje:

„Naším cílem bylo vytvořit wine bar srovnatelný s kvalitními bary ve vinařsky vyspělých metropolích. Interně jsme ho pojmenovali „Velký“, neboť prostor je to opravdu velkorysý. Těší nás, že v některých návštěvnických prý vyvolává pocit lehkého děja vu oblíbené Vídně, vzdáleně možná i Paříže.“

Vinograf Winebar

Senovážné náměstí 23, Praha 1
(kousek od Jindřišské věže)
tel.: +420 224 142 050
e-mail: velky@vinograf.cz
www.vinograf.cz

Otevírací hodiny: Po – So, 11:30 – 24:00 hod

ALLEN & OVERY

Komplexní případy a inovace – *naše doména*

Navzdory tomu, že globalizace stále více propojuje svět, se právo, které bývá používáno v rámci různorodých transakcí a projektů, v převážné většině případů stále řídí místními zákony. Také prostředí byznysu se postupem času proměnilo a transakce s přesahem do několika jurisdikcí se stávají méně a méně výjimečnými.

Pro Allen & Overy, která prostřednictvím 5.200 zaměstnanců poskytuje právní poradenství klientům ve 29 zemích světa, ovšem neznamená tento fakt žádné překážky ani limity. Právě naopak. Až 70 % naší práce představují přeshraniční transakce a projekty, při nichž využíváme ideální kombinaci znalostí a zkušeností právníků ze všech našich 42 kanceláří. Pomáháme tak klientům dosahovat jejich cíle rychleji, snadněji a efektivněji.

*Právní firma
roku v ČR*

IFLR European Awards 2013

T.M.Lewin v České republice

„Image profesionála je pro jeho úspěch stejně důležitá jako jeho profesní schopnosti“, říká **Pavel Čmelík**, bývalý bankéř a konzultant. Je známý díky úspěšnému růstu anglické značky T.M.Lewin v České republice a jeho jméno je v poslední době často spojováno se světem byznys módy v Čechách.

Pracoval jste pro několik úspěšných mezinárodních společností včetně londýnské pobočky banky Morgan Stanley. Proč jste se rozhodl pro změnu kariéry směrem k byznys módě?

Hlavním, ačkoli ne jediným, důvodem pro mne byla touha mít vlastní byznys. Chtěl jsem přestat být zaměstnancem a postavit se na vlastní nohy. Je to velké riziko a bylo mi jasné, že to bude tvrdá práce. Ale doufal jsem, že mne podnikání bude více bavit a že mé zkušenosti z předchozích zaměstnání mi pomohou uspět. Procestoval jsem velkou část světa a cítil jsem, že mezi kvalitou služeb v České republice a západní Evropě je velký rozdíl. To jsem chtěl změnit. Věřím, že v oblasti byznys módy se nám to daří a že situací, kdy na obchodních jednáních na první pohled poznáte odkud jednotlivé strany stolu jsou, ubývá.

Proč jste si vybral právě britskou byznys módu? Nepřemýšlel jste i o jiných zemích, které jsou známé právě pro svůj módní průmysl? Co třeba Itálie?

V Evropě najdete několik zemí, jako jsou například Itálie nebo Francie, které jsou proslavené svými módními domy a tím, že se v nich mód-

ní trendy tvoří, nikoli následují. Značky, které v těchto zemích najdete, jsou skvělé. Pro nás bylo ale důležité to, že Britové kladou důraz nejen na poslední módní trendy, ale především na praktičnost jednotlivých produktů. Hledali jsme nikoli vysoce luxusní módní brand, ale značku, která dělá perfektní trendy produkty pro profesionály. T.M.Lewin pochází z Londýna. Typickým zákazníkem této značky je investiční bankéř nebo právník ze City, pro kterého je košile a oblek jeho druhou přirozeností – ostatně nemá jinou šanci, když je musí na sobě mít často i 15 a více hodin denně. Naším klientům nejde pouze o to, aby dobře vypadali, ale také, aby jejich oblečení bylo komfortní a praktické při jejich náročném práci. My věříme, že vzhledem k historii je v tomto ohledu britská móda tou nejlepší.

Jak byste popsal situaci s byznys módou v České republice? Je uspokojivá, nebo potřebuje nějaké zlepšení?

V každém byznysu se najde něco, co se dá v jakémkoli okamžiku vylepšit. Tudiž je samozřejmé, že i na našem trhu s byznys oblečením se najde spousta věcí, na kterých můžeme pracovat. Například skutečnost, že hodně značek nenabízí vhodnou módu pro ženy profesionálky, je pro nás zarážející. Na druhou stranu věřím, že nejhorší máme již dávno za sebou. Doba, kdy se běžně

prodávaly produkty z nekvalitních materiálů za neúměrné ceny, je téměř minulostí. Je to hlavně tím, že se postupně zvyšuje schopnost zákazníků rozlišit kvalitní produkt od nekvalitního.

Proč jste si vybral právě T.M.Lewin? Dozvěděl jsem se, že jste vybíral z více než pěti značek.

To je pravda. Vždycky jsem věřil, že britské byznys oblečení je něco, co našemu trhu chybí, ale bylo potřeba ještě vybrat tu správnou značku. T.M.Lewin byl můj tajný favorit, protože v době mého působení v Morgan Stanley jsem já ani mí tehdejší kolegové nic jiného nenosili. Nicméně výběr nebyl jednoznačný – předtím, než jsme T.M.Lewin oslovili, jsme samozřejmě analyzovali celý trh a tedy i jejich konkurenci. K mé radosti vyšel T.M.Lewin nejlépe, a to celkem výrazně. Navíc nám imponovala více než stoletá historie značky. Tradiční výrobce nemůže stavět jen na marketingu nebo se vězt na vlně posledních trendů. Musí mít znalosti a schopnosti, které vás naučí pouze léta zkušeností a které se potom samozřejmě odráží v kvalitě produktů. T.M.Lewin pro nás je partnerem, v něhož můžeme mít důvěru my i naši zákazníci.

Můžete být trochu konkrétnější v čem Vás značka oslovila?

Za prvé to byl přístup T.M.Lewin k samotné výrobě. Ač se to zdá někdy až neuvěřitelné, mnoho slavných značek nemá s výrobou svých vlastních produktů nic společného. Jednoduše pouze objednávat své produkty pro zákazníka u zcela neznámých dodavatelů a sami tvoří pouze design. V mnoha případech je dokonce i design dodáván externími dodavateli a samotná firma, jejíž produkt si kupujete, pak působí pouze jako marketingová agentura svojí vlastní značky. To platí i pro většinu naší konkurence v Londýně. Takový přístup se podle mého názoru musí dříve, či později projevit na kvalitě produktu, a tedy i spokojenosti zákazníků. Naproti tomu T.M.Lewin je jednou z posledních firem v oboru, které si řídí výrobu sami. Sice již nevyrábíme své produkty v Anglii jako dříve a s výrobou nám pomáhají dodavatelé, vždy se však jedná o naše postupy, naši technologii výroby a naši lidé řídí vše od nákupu látek až po finální kontrolu kvality produktů.

Druhá věc, která mne osobně přesvědčila, je naprosto bezkonkurenční výběr velikostí a stylů, které T.M.Lewin nabízí. Osobně jsem se s takovou škálou velikostí a střihů nikde jinde nesešel. Dám vám příklad: Na každé naší prodejně si můžete vybrat z více jak 3000 košil ve třech různých střizích a čtyřech délkách rukávů. Naše obleky nabízíme ve dvojnásobném počtu velikostí oproti standardu – nejenže máme obleky pro pány jakéhokoli vzrůstu, ale nabízíme „poloviční“ velikosti. To znamená že oblek potřebuje minimum úprav, aby vám skvěle sedl. Tento jedinečný koncept v podstatě odstraňuje potřebu nechávat si oblečení ušít na míru. Vše si můžete hned od-

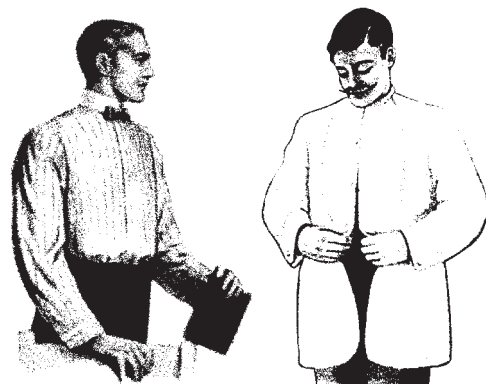
nést, a nemusíte čekat několik týdnů na výsledek. Zboží prodáváme samozřejmě i na internetu, což nám umožňuje oslovit zákazníky i mimo Prahu.

Společně s T.M.Lewin vlastní Vaše firma i licenci na značku anglické obuvi Barker. Proč právě tu?

Barker jsme původně v plánu neměli. Vše vplynulo z potřeb našich zákazníků, kteří se stále častěji ptali, zdali budeme mít také nějaké boty. Popravdě řečeno, nebyli jsme tenkrát žádní specialisté na anglickou obuv, ale rychle jsme zjistili, že v České republice v tu dobu nabídka pravých anglických bot jednoduše nebyla. Řekli jsme si, že je to příležitost a šli jsme za ní. Dnes je situace na trhu o trochu lepší. Vedle bot Barker jsou k dostání i Church's, což je samozřejmě dobře pro náročné zákazníky. Věříme, že kvalitní obuv je nedílnou součástí byznys oblečení a jsme rádi, že můžeme našim zákazníkům nabídnout kompletní produkt v podobě „profesionální image“. Osobně jsem přesvědčen, že image profesionála je pro jeho úspěch stejně důležitá jako jeho profesní schopnosti.

Jaké jsou Vaše plány do budoucna? Pracujete na něčem zajímavém?

Do budoucna chystáme vstup jedné z nejspěšnějších značek na celosvětovém trhu s oblečením do střední Evropy, ale popravdě řečeno to nebude v příštích týdnech. Momentálně je pro nás prioritou číslo jedna finalizace našeho nového on-line obchodu T.M.Lewin. Chceme zákazníky v Čechách naučit, že i byznys móda se dá nakupovat na internetu. Víme, že to není jednoduchý úkol, protože byznys oblečení, které musí perfektně padnout, je těžké prodávat on-line. Věříme ale, že on-line nákupy jsou budoucnost a není důvod se bát tak nakupovat i oblečení. Zákazníky chceme přesvědčit nabídkou služeb, které jsou na našem trhu stále unikátní: dopravu zdarma bez minimálního limitu nákupu, možností výměny či reklamace v našich obchodech a bezproblémovým vrácením peněz v případě, že s dodaným zbožím nejste spokojeni. Stavíme na zkušenostech T.M.Lewin s internetovým obchodem v Británii a věříme, že náš webový obchod se brzy stane jedničkou na trhu. ●

Adresář advokátních kanceláří, které přispěly do sekce „z právní praxe“

Advokátní kancelář Dáša, Pergl & Partneři

Na Ořechovce 580/4
162 00 Praha 6 – Střešovice
Tel.: +420 224 232 611
Fax: +420 233 313 067
e-mail: akdpp@akdpp.cz
www.akdpp.cz

Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o.

Sokolovská 49
186 00 Praha 8 – Karlín
Tel: +420 225 000 400
Fax: +420 225 000 444
e-mail: recepccepha@hjf.cz
www.hjf.cz

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ JELÍNEK s.r.o.

Pardubice-Dražkovice 181
533 33 Pardubice
Tel.: +420 466 310 691
Fax: +420 466 310 691
e-mail: advokati@advokatijelinek.cz
www.advokatijelinek.cz

Advokátní kancelář Perthen, Perthenová, Švadlena a partneři s.r.o.

Velké náměstí 135/19
500 02 Hradec Králové
Tel.: +420 495 512 831-2
Fax: +420 495 512 838
e-mail: pps@ppsadvokati.cz
www.ppsadvokati.cz

BBH, advokátní kancelář, v. o. s.

Klimentská 1207/10
110 00 Praha 1
Tel.: +420 234 091 355
Fax: +420 234 091 366
e-mail: legal@bbh.cz
www.bbh.cz

CÍSAŘ, ČEŠKA, SMUTNÝ s.r.o.

Hvězdova 1716/2b
140 78 Praha 4
Tel.: +420 224 827 884
Fax: +420 224 827 879
e-mail: ak@akccs.cz
www.akccs.cz

JUDr. JAKUB DOHNAL, Ph.D.

JUDr. Jakub Dohnal, Ph.D., advokát

Schweitzerova 50
77900 Olomouc
Tel.: +420 608 566 224
e-mail: advokat@jakubdohnal.cz
www.jakubdohnal.cz

Dvořák Hager & Partners, advokátní kancelář, s.r.o.

Oasis Florenc
Pobřežní 12
186 00 Praha 8
Tel.: +420 255 706 500
Fax: +420 255 706 550
e-mail: praha@dhplegal.com
www.dhplegal.com

Fiala, Tejkal a partneři, advokátní kancelář, s.r.o.

Mezníkova 273/13
616 00 Brno – Žabovřesky
Tel.: +420 541 211 528
Fax: +420 541 210 951
e-mail: recepcce@akfiala.cz
www.akfiala.cz

Glatzová & Co., s.r.o.

Betlémský palác
Husova 5
110 00 Praha 1
Tel.: +420 224 401 440
Fax: +420 224 248 701
e-mail: office@glatzova.com
www.glatzova.com

HÁJEK ZRZAVECKÝ advokátní kancelář, s.r.o.

Revoluční 3
110 00 Praha 1
Tel.: +420 227 629 700
Fax: +420 221 803 384
e-mail: info@hajekzrzavecky.cz
www.hajekzrzavecky.cz

Havel, Holásek & Partners s.r.o., advokátní kancelář

Týn 1049/3
110 00 Praha 1
Tel.: +420 224 895 950
Fax: +420 224 895 980
e-mail: office@havelholasek.cz
www.havelholasek.cz

▣ ▣ ▣ **HOLEC, ZUSKA
& PARTNEŘI**

ADVOKÁTI | ATTORNEYS | RECHTSANWÄLTE

HOLEC, ZUSKA & Partneři advokáti

Palác Anděl
Radlická 1c/3185
150 00 Praha 5
Tel.: +420 296 325 235
Fax: +420 296 325 240
e-mail: recepcie@holec-advokati.cz
www.holec-advokati.cz

KŠD LEGAL advokátní kancelář s.r.o.

City Tower
Hvězdova 1716/2b
140 78 Praha 4
Tel.: +420 221 412 611
Fax: +420 222 254 030
e-mail: ksd.law@ksd.cz
www.ksd.cz

Mališ Nevrlka Legal, advokátní kancelář, s. r. o.

Longin Business Center
Na Rybníčku 1329/5
120 00 Praha 2
Tel.: +420 296 368 350
Fax: +420 296 368 351
e-mail: law.office@mn-legal.eu
www.mn-legal.eu

MSB Legal, v.o.s.

Bucharova 1314/8
158 00 Praha 13
Tel.: +420 251 566 005
Fax: +420 251 566 006
e-mail: praha@msblegal.cz
www.msblegal.cz

MT Legal s.r.o., advokátní kancelář

Karoliny Světlé 25
110 00 Praha 1
Tel.: +420 222 866 555
Fax: +420 222 866 546
e-mail: info@mt-legal.com
www.mt-legal.com

PRK Partners s.r.o. advokátní kancelář

Jáchymova 2
110 00 Praha 1
Tel.: +420 221 430 111
Fax: +420 224 235 450
e-mail: office@prkpartners.com
www.prkpartners.com

Rödl & Partner, v.o.s.

Platnéfská 2
110 00 Praha 1
Tel.: +420 236 163 111
Fax: +420 236 163 799
e-mail: prag@roedl.cz
www.roedl.cz

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Schönherr s.r.o.

nám. Republiky 1079/1a
110 00 Praha 1
Tel.: +420 225 996 500
Fax: +420 225 996 555
e-mail: office.czechrepublic@schoenherr.eu
www.schoenherr.eu

TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ
www.iustitia.cz

**TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
advokátní kancelář, s.r.o.**

Trojanova 12
120 00 Praha 2
Tel.: +420 224 918 490
Fax: +420 224 920 468
e-mail: ak@iustitia.cz
www.iustitia.cz

Weinhold Legal, v.o.s.

Charles Square Center
Karlovo náměstí 10
120 00 Praha 2
Tel.: +420 225 385 333
Fax: +420 225 385 444
e-mail: wl@weinholdlegal.com
www.weinholdlegal.com

Advokátní kancelář | (business) partner

Žizlavský a partneři, advokátní kancelář

Široká 5
110 00 Praha 1
Tel.: +420 224 947 055
e-mail: ak@zizlavsky.cz
www.zizlavsky.cz

Rödl & Partner

PRÁVNÍ PORADENSTVÍ | DAŇOVÉ PORADENSTVÍ | AUDIT
OUTSOURCING | MANAGEMENT & BUSINESS CONSULTING

Úspěch nezná hranic!
Provázíme Vás po celém světě.

Praha

Platněřská 2
110 00 Praha 1
Tel.: +420 236 163 111
prag@roedl.cz

Brno

Mendlovo nám. 1a
603 00 Brno
Tel.: +420 530 300 500
bruenn@roedl.cz

www.roedl.cz

Hästens

Fulfilling dreams
since 1852

We Sleep.
Do you?

HÄSTENS CONCEPT STORE
Vinohradská 1420/33
120 00 Praha 2

Telefon: +420 222 254 292

SOHO INTERIÉROVÉ CENTRUM
Svratecká 989
664 42 Brno - Modřice

Telefon: +420 543 217 032

e-mail: info@postele-hastens.cz

www.hastens.com
www.postele-hastens.cz

Hästens je partnerem projektu Spěte zdravě. www.spetezdrave.cz

Speciální nabídka jen pro právníky

Nová třída E

Více informací o nabízené slevě pro právníky a slevách na další modely získáte u nejbližšího autorizovaného prodejce Mercedes-Benz
www.mercedes-benz.cz

A Daimler Brand

Mercedes-Benz Financial

Mercedes-Benz
The best or nothing.

Mercedes-Benz E 200 CDI, kombinovaná spotřeba 4,8–5,1 l/100 km, kombinované emise CO₂ 125–134 g/km. Produkt Integrovaný servisní paket (ISP) není zákazník povinen odebrat. Hodnoty emisí CO₂ byly naměřeny a jsou uváděny v souladu se směrnicí 1999/94/ES. Údaje se nevztahují na konkrétní vozidlo a nejsou součástí nabídky, slouží pouze pro porovnání s jednotlivými typy vozidel. Pro nabídku nutno předložit: průkaz advokáta České advokátní komory, průkaz notáře Notářské komory České republiky (zvýhodnění neplatí pro notářské čekatele a advokátní koncipienty).